

อิทธิพลของนิทานที่มีต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

ปริญญาโท

ของ

วีรพร ต้นชัชวาล

153201 2527

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตจุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2526

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

153201

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....
.....ประธาน
.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....
.....ประธาน
.....กรรมการ
.....กรรมการ

ประกาศขอบคุณ

การทำปฏิญาณพันธะฉบับนี้ได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา ขรรณา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดวงเดือน ศาสตราหิรัญ และอาจารย์ ประณต คำนิม ที่ให้ความเอาใจใส่ ให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำ ตลอดจนช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ระวีพันธ์ โสมนะพันธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สวนา พรพิณกุล อาจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา และอาจารย์ สมเกียรติ อิมยัทธน์ ที่กรุณาให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำต่าง ๆ

ขอขอบคุณ ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ คุณครูทุกท่าน และนักเรียนทุกคนของ โรงเรียนวัดกรวก โรงเรียนวัดจันทรสโมสร โรงเรียนวัดประคองธรรมานิคม และโรงเรียนวัดสุวรรณ ที่ได้ให้ความสะดวก ความเป็นกันเอง และความร่วมมืออย่างดียิ่งในการศึกษาครั้งนี้

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอระลึกถึงคุณบิดามารดา และครูอาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอน และถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ รวมทั้งเพื่อน ๆ ทุกคนที่คอยให้กำลังใจ ให้การสนับสนุน และให้ความช่วยเหลือจนปฏิญาณพันธะฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

วีรพร คันธชวัล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษา	6
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ความหมายของตรรกศาสตร์	8
การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์	8
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์	9
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์	14
การอบรมเลี้ยงดูแบบไขว้เหตุผลกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ..	17
นิทานกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์	19
สมมุติฐานในการวิจัย	22
3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
กลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	24
การดำเนินการทดลอง	31
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34

บทที่	หน้า
4 ผลการศึกษาค้นคว้า	37
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37
๖ การวิเคราะห์ข้อมูล	37
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
5 สรุปผล อภิปราย และขอเสนอแนะ	42
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	42
กลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	42
วิธีดำเนินการทดลอง	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	43
๖ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
อภิปรายผล	44
๗ ขอเสนอแนะ	47
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก	59

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	แบบแผนการวิจัย 32
2	แสดงการจัดเวลาสำหรับการดำเนินงานในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม .. 33
3	คำสถิติพื้นฐานของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ จากแบบทดสอบการรวมประเภทของกลุ่มตัวอย่าง 38
4	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผล เชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบ การรวมประเภทของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อพิจารณาตามการพึ่งพกันและการอบรมเลี้ยงดู 39
5	คำสถิติพื้นฐานของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ จากแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง 40
6	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผล เชิงตรรกศาสตร์ จากแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณของ กลุ่มตัวอย่าง เมื่อพิจารณาตามการพึ่งพกัน และการอบรมเลี้ยงดู .. 41

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาเพื่อให้เจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน และในการที่ประเทศจะพัฒนาได้อย่างรวดเร็วเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของคนในชาติ เด็กเป็นทรัพยากรอันมีค่าและเป็นผู้ที่ได้รับฉิชอบการพัฒนาประเทศแทนผู้ใหญ่ในอนาคต ฉะนั้นจึงถือได้ว่า เด็กเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมาก ดังที่เฉลิม บุญธรรมเจริญ (เฉลิม บุญธรรมเจริญ 2522 : 1 อ้างอิงมาจากเกรียงศักดิ์ ชมะนันท์ 2522) ได้กล่าวถึงคำขวัญเนื่องในวันเด็กแห่งชาติปี 2522 ของเกรียงศักดิ์ ชมะนันท์ที่ว่า "เด็กไทยคือหัวใจของชาติ" เพราะฉะนั้นการพัฒนาคนให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศจึงต้องเริ่มตั้งแต่วัยเด็กด้วยการปลูกฝังสิ่งที่ดีงามให้แก่เด็ก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำรัสแก่องค์การทุนสงเคราะห์เด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) เนื่องในโอกาสปีเด็กสากล ทรงย้ำให้เห็นความสำคัญของเด็ก และสิ่งที่ต้องปลูกฝังให้แก่เด็กว่า

"เด็กเป็นผู้ที่จะได้รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างต่อจากผู้ใหญ่ รวมทั้งการรับผิดชอบในการธำรงรักษาอิสรภาพและความสงบสุขของบ้านเมือง ดังนั้นเด็กทุกคนจึงสมควรและจำเป็นที่จะต้องได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสมให้มีความสามารถสร้างสรรค์ประโยชน์ต่าง ๆ พร้อมทั้งการฝึกหัดขัดเกลาคความคิฉจิตใจให้ประณีตให้มีศรัทธามั่นคงในคุณความดี มีความประพฤติเรียบร้อย สุจริต และมีปัญญาแจ่มใสในเหตุและผล หน้าที่นี้เป็นของทุกคนที่จะต้องร่วมมือกันกระทำโดยพร้อมเพรียงสม่ำเสมอ ผู้ที่เกิดก่อนผ่านชีวิตมาก่อนจะต้องสงเคราะห์ผู้เกิดตามมาภายหลังด้วยการถ่ายทอดความรู้ ความดีและประสบการณ์อันมีค่าทั้งปวงให้ด้วยความเมตตาเอ็นดู และบริสุทธิ์ใจให้เด็กได้ทราบได้เข้าใจ และที่สำคัญที่สุดให้รู้จักคิดด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง"

(พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช 2522 : ไม่มีเลขหน้า)

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ 2514 : 99) ให้ความเห็นว่าการพัฒนาคนให้มีคุณภาพก็คือ การพัฒนาให้เขาเป็นคนที่ฉลาดเฉลียว เป็นคนที่มีความคิด ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิริยบุท วิเชียรโชติ (วิริยบุท วิเชียรโชติ 2516 : 13) ที่กล่าวถึงบุคลิกภาพแบบใหม่ของคนที่จะช่วยในการพัฒนาประเทศว่าต้องประกอบด้วยคุณลักษณะ ดังนี้ คือ ความมีประสิทธิภาพ ความขยันขันแข็ง ความเป็นระเบียบ ความตรงต่อเวลา ความซื่อสัตย์สุจริต ความมีเกียรติ และการใช้เหตุผลในการตัดสินใจเพื่อกระทำสิ่งต่าง ๆ คุณลักษณะอันพึงประสงค์เหล่านี้ ทางรัฐบาลก็ได้จัดไว้เป็นส่วนหนึ่งของจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เพื่อปลูกฝังให้เยาวชนของชาติมีความเสียสละ ความมีวินัยในตนเอง ความขยันหมั่นเพียร รู้จักคิดวิจารณ์และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล (หลักสูตรประถมศึกษา 2521 : 2 - 3)

สำหรับ นพวรรณ โชติบัณฑิต (นพวรรณ โชติบัณฑิต 2522 : 70 - 71) ได้กล่าวถึงการปลูกฝังรากฐานทางการเมืองที่ดีว่า จะต้องเริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็กและพื้นฐานที่สำคัญที่จะต้องปลูกฝังมีอยู่หลายประการด้วยกันคือ ความรับผิดชอบ ความยุติธรรม ความสามัคคี ความเสียสละ การรู้จักใช้อำนาจหน้าที่ให้อยู่ในขอบข่ายที่สมควร ความมีเหตุผล และการรู้จักยอมรับข้อจำกัดของตนเองและของผู้อื่น ในเรื่องความมีเหตุผลนี้ นพวรรณ โชติบัณฑิต กล่าวว่า เด็กควรได้รับการปลูกฝังให้รู้จักคิดหาเหตุผลว่า อะไรถูก ผิด เพราะเหตุใด และควรทำอะไรอย่างไร เพื่อจะได้ผลดีที่สุด การรู้จักใช้สมองในการคิดหาเหตุผล ตลอดจนการแก้ปัญหาแทนการใช้อารมณ์ เป็นพื้นฐานที่จะนำเด็กไปสู่การตัดสินใจ หรือการกระทำใด ๆ ในกิจกรรมการเมืองที่ดี ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติต่อไป

ฉะนั้นจึงพอสรุปได้ว่า คุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เรควรปลูกฝังให้แก่เด็กก็คือ การรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล ซึ่งนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการคิดอย่างมีเหตุผลในทัศนะต่าง ๆ กัน ดังเช่น พจน์ สะเพียรชัย (พจน์ สะเพียรชัย 2519 : ไม่มีเลขหน้า) กล่าวว่า ความสามารถด้านทักษะในการคิดเปรียบได้กับทรัพยากรอันล้ำค่าของแต่ละบุคคล และของประเทศโดยส่วนรวม มนุษย์แตกต่างไปจากสัตว์อื่น ๆ ที่สำคัญที่สุดก็คือ ความสามารถและทักษะในการคิดอันเป็นปัจจัยทำให้มนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์โลกอื่น ๆ ระบบการศึกษาใดก็ตามถ้าไม่ก่อให้เกิดคุณภาพทางความคิดของมนุษย์แล้ว ระบบ

การศึกษานั้น ๆ ก็ประสบความสำเร็จโดยสิ้นเชิง ซึ่งสอดคล้องกับที่ ดาวร รอคเทค (ดาวร รอคเทค 2523 : 3 อ้างอิงมาจาก พุทธศาสนิกชน 2517 : 41 - 42) ได้กล่าวถึงความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชนที่ว่า การมีเหตุผลเป็นคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เพราะเหตุผลช่วยให้บุคคลค้นพบความจริงอันเป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิต นอกจากนี้ เจอร์ซิลด์ (Jersild. 1961 : 355) ก็เห็นว่า การคิดอย่างมีเหตุผลเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนสามารถจัดการภารกิจเกี่ยวกับตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วน วีรยุทธ วิเชียรโชติ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2514 : 55) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการคิดอย่างมีเหตุผลว่า การพัฒนาสังคมในระบอบประชาธิปไตยต้องการคนที่มีความสามารถในการปกครองตนเองและประเทศ ถ้าคนไม่รู้จักคิดจะทำให้เกิดผลร้ายต่อการปกครอง เพราะแทนที่จะเป็นการรวมพลังความฉลาดรอบรู้ (Pooling of Collective Wisdom) จะกลายเป็นการรวมพลังความไม่รู้ (Pooling of Collective Ignorance) ซึ่งเป็นปัญหาในการใช้ชีวิตแบบประชาธิปไตย ทั้งนี้เพราะการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้นจะต้องยึดหลักประชาธิปไตยเป็นการกำหนดเป้าหมายในการบริหารประเทศ ดังนั้นจึงต้องพัฒนาบุคคลในด้านการคิด และสติปัญญา การจะได้มาซึ่งประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพอย่างเพียงพอพร้อมบริบูรณ์นั้น ก็ต้องมาจากการที่ประชาชนรู้จักใช้ความคิดเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุขภาพจิตเพื่อตนเองและสังคม (สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน 2519 : 1) เพราะฉะนั้น การกระตุ้นให้เด็กพัฒนาความคิดให้เป็นคนที่มีเหตุผลจึงเป็นเรื่องควรกระทำอย่างยิ่ง (เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว และสุรีย์ กายจนวงศ์ 2523 : 150) นอกจากนั้น การคิดอย่างมีเหตุผลก็ถือได้ว่าเป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งของประชากรที่พัฒนาแล้ว

ในสหรัฐอเมริกา และแคนาดา พยายามฝึกหัดเด็กนักเรียนด้านทักษะในการคิด โดยได้กระทำกันหลายแบบ เป็นต้นว่า ในการสอนวิชาต่าง ๆ ได้ใช้วิธีสอนแบบแก้ปัญหา (Problem Solving) และการฝึกให้เป็นคนช่างซักถาม (Inquiry) เกี่ยวกับเนื้อหาวิชานั้น ๆ โดยตรง และบางโรงเรียนก็ได้จัดโปรแกรมเพื่อฝึกทักษะดังกล่าว ดังเช่น สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน (สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน 2519 : 2 - 3 อ้างอิงมาจาก Bereiter. 1972) ได้กล่าวถึงการศึกษาของ เบอร์โรเตอร์ ซึ่งคิดค้นและเรียบเรียงเกมการเล่นแบบต่าง ๆ เพื่อฝึกทักษะเบื้องต้นของการคิด เป็นจำนวน 60 เกม และได้นำไปทดลองใช้กับ

นักเรียนชั้นประถม ผลปรากฏว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่านักเรียนมีการคิดอย่างมีเหตุผลคืบหน้ามากขึ้นสำหรับในประเทศไทยก็ได้มีผู้ที่ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ และมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อฝึกให้เด็กมีการคิดอย่างมีเหตุผล เช่น จรรยา สุวรรณทัต (จรรยา สุวรรณทัต 2519 : 15 - 25) ได้ทดลองสอนสิ่งทั้งปวงทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์แก่เด็กวัย 7 - 8 ปี รัชชกร กอบบุญช่วย (รัชชกร กอบบุญช่วย 2522 : 32) ได้ใช้เกมและปริศนาทางคณิตศาสตร์ ยงยุทธ วงศ์นาค (ยงยุทธ วงศ์นาค 2524 : 40) ใช้การสอนแบบสืบสวนสอบสวน และสมนึก มุกดา (สมนึก มุกดา 2524 : 61) ได้ฝึกการรับรู้ภาพแบบสองนัยให้แก่เด็ก ผลการวิจัยดังกล่าวนี้สามารถที่จะพัฒนาการคิดอย่างมีเหตุผลของเด็กได้ แสดงว่าการคิดอย่างมีเหตุผลเป็นสิ่งที่สามารถฝึกได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ

นิทานเป็นอุปกรณ์การสอนที่ดียิ่ง โดยเฉพาะสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา การเล่านิทานเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กเพื่อช่วยสร้างเสริมความงอกงามทางอารมณ์ สังคม สติปัญญา ภาษา แมกระทั่งทางร่างกาย นิทานจึงเป็นสิ่งที่ครูอาจใช้เป็นสื่อ นำทางไปสู่ประสบการณ์ต่าง ๆ ได้ดี (ศ. ศุภนิมิตร 2522 : 29) และจากการสำรวจเนื้อหาหนังสือสำหรับเด็กอายุ 6 - 12 ปี ที่พิมพ์ในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2515 - 2519 (กฤษณา ผลชีวิน 2524 : ไม่มีเลขหน้า) พบว่า มีหนังสือซึ่งมีเนื้อหาสาระที่จะสร้างเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงเชื่อว่านิทานน่าจะสามารถพัฒนาการคิดอย่างมีเหตุผลของเด็กได้ เพราะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การคิดอย่างมีเหตุผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสมรรถภาพทางสมอง ดังที่ สุชา จันทรเอม (สุชา จันทรเอม 2522 : 78 อ้างอิงมาจาก Thurstone. n.d.) ได้กล่าวถึงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของเชาวน์ปัญญา ซึ่งเซอร์สโตน ได้จัดให้ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลเป็นองค์ประกอบหนึ่งในสมรรถภาพพื้นฐานทั้ง 7 ประการ นอกจากนี้การเล่านิทานเป็นวิธีการที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมให้แก่ชนรุ่นหลัง อาจกล่าวได้ว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทุกชาติทุกภาษา และแน่นอนที่สุดจะต้องเป็นวิธีการที่ดีมากด้วย จึงได้ยึดถือปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด จนอาจกล่าวได้ว่า ตั้งแต่กำเนิดของมนุษยชาติจนปัจจุบัน (สมบุญรัตน์ คิงฆมานันท์ 2522 : 27)

ด้วยคุณสมบัติอันดีเยี่ยมของนิทาน ประกอบกับผลการวิจัยเพื่อสำรวจและวิเคราะห์หนังสือสำหรับเด็กดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะอาศัยแนวความคิดของ ฟิลลิปส์ (Phillips. 1975: 141)

ที่กล่าวว่า ถ้าหากเป็นความรู้ที่ได้มาโดยอาศัยประสบการณ์เชิงตรรกวิทยา และคณิตศาสตร์ ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและมองหาความสัมพันธ์ โดยผู้วิจัยจะนำนิทานมาเป็นสื่อในการกระตุ้นให้เด็กได้ใช้ความคิดพิจารณาเหตุผล เพื่อฝึกทักษะและพัฒนาความคิดเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก ซึ่งถ้าหากวิธีการนี้ประสบผลสำเร็จก็จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีความสามารถในการคิดอย่างมีประสิทธิภาพ มีเหตุผล เป็นประชากรที่มีคุณภาพเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

การอบรมเลี้ยงดูเป็นตัวการสำคัญที่มีบทบาท โดยเฉพาะการพัฒนาคณิตให้เป็นคนที่มีความสามารถในการคิด คิดอย่างมีเหตุผล คิดอย่างมีแบบแผนตามหลักตรรกวิทยา (ถวิล ชาราโกชน์ 2520 : 22) เพราะฉะนั้น การอบรมเลี้ยงดูจึงเป็นตัวแปรที่ผู้วิจัยสนใจ และจะได้ทำการศึกษาร่วมไปด้วย

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้นิทานในการพัฒนาการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลร่วมของนิทาน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในปริมาณที่ต่างกันที่มีต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้ทราบว่านิทานมีอิทธิพลต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กหรือไม่
2. ทำให้ได้ทราบว่าอิทธิพลร่วมของนิทานและการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในปริมาณที่ต่างกัน จะมีอิทธิพลต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กหรือไม่
3. ผลการศึกษานี้จะเป็นแนวทางให้ทางบ้าน และทางโรงเรียนร่วมกันส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก โดยการคัดเลือกนิทานที่มีคุณค่าในการสร้างเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กมาแล้ว เพื่อเป็นการปลูกฝังการคิดที่มีเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษา

1. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดกรวก เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน

2. ตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 นิทาน แบ่งออกเป็น

2.1.1.1 นิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

(นิทานทดลอง)

2.1.1.2 นิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการคิดหา

เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ (นิทานควบคุม)

2.1.2 การอบรมเลี้ยงดู แบ่งออกเป็น

2.1.2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก

2.1.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

2.2 ตัวแปรตาม

การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

นิทาน หมายถึง เรื่องราวต่าง ๆ ที่แต่งขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังได้ใช้ความคิดหรือเพื่อก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟัง

นิทานแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ นิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ และนิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

นิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ (นิทานทดลอง) หมายถึง นิทานที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาสาระที่จะกระตุ้นให้ผู้ฟังตระหนักถึงความสำคัญในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยการใช้ความสามารถทางสติปัญญา โดยที่ตัวเองของเรื่องจะอาศัย

เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์มาแก้ปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ที่ต้องประสบ และเมื่อได้แก้ไขปัญหานั้นจนสำเร็จลุล่วงแล้ว จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจ

นิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับภารกิจส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ (นิทานควบคุม)
หมายถึง นิทานที่มีอยู่ทั่วไปที่ไม่ใช่ในนิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่ให้แก่เด็ก ในการที่กินมาครั้งนี้จะศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล หมายถึง วิธีการที่มารดาของกลุ่มตัวอย่างอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยการแสดงความรักความห่วงใย การให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง การยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็ก การปฏิบัติต่อเด็กโดยใช้เหตุผล การให้เด็กได้รู้ผลการกระทำของตนอย่างชัดเจน การปฏิบัติต่อเด็กอย่างยุติธรรม การให้อิสระแก่เด็กตามความสามารถและความรับผิดชอบของเขา รวมทั้งการส่งเสริมให้เด็กแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ซึ่งวัดจากแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งเป็นมารดาที่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากจะได้คะแนนจากแบบสอบถามตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป และมารดาที่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อยจะได้คะแนนจากแบบสอบถามตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ หมายถึง ความสามารถของเด็กในการทำแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ และแบบทดสอบการรวมประเภท

แบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ คือ ความสามารถของเด็กในการเลือกภาพมาใส่ในช่องว่าง โดยที่ภาพนั้นจะต้องสอดคล้องกับภาพที่กำหนดให้และสามารถที่จะให้เหตุผลในการเลือกได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยตัวแปรที่มีอยู่ในภาพเหล่านั้น บางภาพจะมี 2 ตัวแปร (เช่น สี - รูปร่าง, รูปร่าง - จำนวน, สี - ทิศทาง) และบางภาพจะมี 3 ตัวแปร (เช่น สี - รูปร่าง - ทิศทาง, สี - รูปร่าง - ขนาด)

แบบทดสอบการรวมประเภท คือ ความสามารถของเด็กในการมองเห็นความสัมพันธ์ของวัตถุ และเกิดความเข้าใจว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนมากกว่าส่วนย่อย เช่น สีแดงมีมากกว่าสีเหลือง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของตรรกศาสตร์

คำว่า ตรรกศาสตร์ หรือ ตรรกวิทยา มีรากศัพท์มาจากคำ 2 คำ คือ ตรรก แปลว่า ความคิด วิทยาแปลว่า วิชาหรือความรู้ ดังนั้นตรรกวิทยาจึงหมายถึง วิชาที่สอนให้คนรู้จักคิดตรึกตรองให้ถูกต้อง สมเหตุสมผล และคำว่า ตรรกวิทยา ตรงกับรากศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า Logic ซึ่งมาจากคำว่า Logos (Wisdom) นั้นเอง (ปานใจ สุขสวัสดิ์ 2514 : 1)

กีรติ บุญเจือ (กีรติ บุญเจือ 2512 : 179) กล่าวว่า ตรรกวิทยา คือ วิชาที่ว่าด้วยธรรมชาติ และหลักการให้เหตุผล เหตุผลเป็นสิ่งที่คิดไว้โดยสมอง และแสดงออกให้รับรู้ได้โดยภาษา

ปรีชา ช่างขวัญยืน (ปรีชา ช่างขวัญยืน 2522 : 2) ให้ความหมายของ ตรรกวิทยาว่า เป็นวิชาที่ศึกษากฎเกณฑ์ในการใช้เหตุผลของมนุษย์

ขุนประเสริฐศุภมาตรา (ขุนประเสริฐศุภมาตรา 2494 : 2 อ้างอิงมาจาก Condillac. n.d.) ได้กล่าวถึงนิยามของตรรกวิทยา ซึ่งกองคดีคดีให้ไว้ว่า ตรรกวิทยาคือศิลปะของการตรึกตรองหาเหตุผล

แบล็ค (Black. 1955 : 459) อธิบายว่า ตรรกศาสตร์เป็นวิชาที่ศึกษาดังหลักการให้เหตุผล ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของความคิดที่จำเป็นต่อการเรียนทุกแขนง เป็นความสามารถในการสรุปความรู้ใหม่จากความรู้เดิม

การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

การคิดหาเหตุผล คือ กระบวนการคิดจากประพจน์หนึ่ง หรือหลายประพจน์ไปยังอีกประพจน์หนึ่ง ซึ่งเป็นบทสรุปของประพจน์เหล่านั้น ประพจน์ที่ตั้งไว้เป็นหลักเรียกว่า ประพจน์เหตุ ประพจน์ใหม่ที่จะได้จากประพจน์เหตุเรียกว่า บทสรุป (อมร โสภณวิเศษวงศ์ 2514 : 104)

การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แบ่งอย่างกว้าง ๆ ได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. การคิดหาเหตุผลแบบอนุมาณ (Deductive Inference) หมายถึง การคิดสรุปจากความจริงสากลไปสู่ความจริงเป็นกรณีเฉพาะราย กล่าวคือ ความจริงเฉพาะรายที่คิดสรุปได้นั้นเป็นผลที่ตามมาจากความจริงสากล

2. การคิดหาเหตุผลแบบอุปมาณ (Inductive Inference) หมายถึง การคิดสรุปจากเหตุการณ์หรือกรณีเฉพาะรายหลาย ๆ เหตุการณ์หรือหลาย ๆ กรณีเฉพาะรายแล้วสรุปเป็นกฎกว้าง ๆ ซึ่งถือได้ว่าเป็นความจริงสากล (รุ่งเรือง บุญโญรต 2513 : 27 - 28)

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์

เมอร์เรย์ (Murray, 1979 : 291 - 293 citing Piaget, n.d.) กล่าวถึงทฤษฎีของเพียเจต์ซึ่งศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก โดยอาศัยการสังเกตปฏิกิริยาของเด็กที่มีต่อสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว จากการสังเกตเหล่านี้เพียเจต์ได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับโครงสร้างต่าง ๆ ทางชีวภาพ (Biological) และทางสมอง (Mental) เพื่อที่จะศึกษาถึงกระบวนการการคิดของเด็ก เพียเจต์เชื่อว่า จุดประสงค์ของพฤติกรรมหรือการคิดทั้งหมดของเด็กเป็นไปเพื่อทำให้อินทรีย์ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ในแนวทางที่พึงประสงค์มากขึ้น เทคนิคในการปรับตัวนี้ เพียเจต์อธิบายว่าประกอบขึ้นด้วย Schema, Assimilation, Accommodation และ Equilibrium

Schema คือ โครงสร้างของสติปัญญา ซึ่งเป็นผลมาจากการที่อินทรีย์ปรับตัวและจัดระบบให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เปรียบเสมือนแผ่นภาพ หรือบัตรรายการซึ่งภายในแต่ละบัตรนั้นบรรจุเรื่องราวสิ่งของตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คนนั้นประสบพบเห็นเป็นเรื่องราว ๆ ไป

Assimilation คือ กระบวนการทางสติปัญญา ซึ่งอินทรีย์พยายามผสมผสานหรือจัดวางเหตุการณ์ สิ่งของ ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าให้เข้ากับโครงสร้างสมอง (หรือบัตรรายการ) ที่มีอยู่แล้ว กระบวนการนี้เรียกว่า "การปรับเข้าสู่โครงสร้าง"

Accommodation คือ กระบวนการทางสติปัญญา ซึ่งเด็กพยายามสร้าง ปรับปรุง หรือขยายโครงสร้าง (Accommodate) (บัตรรายการ) ที่มีอยู่เดิมให้เข้ากับ สิ่งเร้าใหม่ที่มีลักษณะไม่เคยพบเห็นมาก่อน กระบวนการนี้เรียกว่า "การปรับขยายโครงสร้าง" กระบวนการทั้งสองนี้จะต้องเกิดควบคู่กันไป และมีความสมดุลกัน หรือเรียกว่า มี "Equilibrium" จึงจะทำให้พัฒนาการทางสติปัญญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (Ginsburg and Oppen. 1969 : 13)

เมอร์เรย์ (Murray. 1979 : 302 - 313 citing Piaget. n.d.) กล่าวว่า ตามทฤษฎีของเพียเจต์จะแบ่งระดับของพัฒนาการได้เป็น 4 ระดับคือ

1. ประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (The Sensorimotor Period) (ตั้งแต่เกิด - 2 ปี) ตลอดระยะเวลาใน 2 ขวบแรก ทารกยังไม่อาจจะใช้คำพูดบรรยาย สิ่งที่เขาคิดไว้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยรูปแบบของการสัมผัส (การเห็น การได้ยิน การรู้สึก การรับรู้รส การรับรู้กลิ่น) ต่อสิ่งแวดล้อม และอาศัยรูปแบบของการกระทำ (พฤติกรรม การเคลื่อนไหว) ของเด็ก มาคาดคะเนพัฒนาการทางสติปัญญา จากการสังเกตเด็กในระกั อายุนี้ เพียเจต์ แบ่งพัฒนาการของเด็กออกเป็น 6 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 (0 - 1 เดือน) ลักษณะการปรับตัวของเด็กในสิ่งแวดล้อมเด็กจะ อาศัยปฏิกิริยาสะท้อนโดยไม่ต้องมีการเรียนรู้ ปฏิกริยาสะท้อนเหล่านี้ได้แก่ การดูด การร้องไห้ การหายใจ การไอ ฯลฯ ซึ่งจะทำให้ร่างกายของเด็กมีการเคลื่อนไหว

ชั้นที่ 2 (1 - 4 เดือน) ในชั้นนี้เด็กจะค่อย ๆ ปรับการกระทำของตน ที่ละน้อยอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ ตลอดระยะเวลาในชั้นที่ 2 เด็กมักจะมีการทำกิจกรรม ซ้ำ ๆ เช่น การคว้าจับสิ่งของไว้แล้วปล่อยให้หลุดไป ทำเช่นนี้สลับกันไปเรื่อย ๆ เรียกการกระทำ ซ้ำ ๆ ในชั้นนี้ว่า ปฏิกริยวงกลมเบื้องต้น (Primary Circular Reaction) ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย

ชั้นที่ 3 (4 - 8 เดือน) ชั้นนี้เด็กเริ่มแยกตัวเองออกจากวัตถุสิ่งของ ภายนอกตัวรวมทั้งเป็นการเริ่มต้นของการกระทำอย่างมีเป้าหมาย แต่เป้าหมายนั้นยังมี ลักษณะเป็นแบบหัวเลี้ยวหัวต่อ (Transitional Type) คือเด็กไม่ได้ตั้งเป้าหมาย เอาไว้ล่วงหน้าเพื่อพยายามกระทำให้บรรลุเป้าหมายนั้น เด็กจะมีการกระทำซ้ำ ๆ ใน

สิ่งที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ พฤติกรรมที่ซ้ำ ๆ นี้ เรียกว่าปฏิกิริยาวงกลมขั้นที่ 2

(The Secondary Circular Reaction)

ขั้นที่ 4 (8 - 12 เดือน) ในขั้นนี้เด็กจะมีการภาคการผ่องหน้าเกี่ยวกับบุคคลและวัตถุต่าง ๆ และจะมีการค้นหาวัตถุซึ่งหายไปจากสายตา ซึ่งแสดงว่าเด็กในขั้นนี้วัตถุสิ่งของ มีความสมบัติของความคงถาวร (Permanence) พฤติกรรมของเด็กในขั้นนี้จึงเกิดขึ้นจากความตั้งใจ และเป็นการเริ่มต้นของการใช้ความคิดอย่างแท้จริง

ขั้นที่ 5 (12 - 18 เดือน) การกระทำซ้ำ ๆ ของเด็กในขั้นนี้เรียกว่าปฏิกิริยาวงกลมขั้นที่ 3 (The Tertiary Circular Reaction) เพียเจต์กล่าวว่า เด็กอายุ 1 ปี จะมีความพยายามในการทำการทดลองเพื่อค้นหาว่าวัตถุหรือเหตุการณ์ใดที่จะก่อให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้นหรือกล่าวได้ว่า เด็กจะพยายามทำให้เกิดผลลัพธ์ใหม่จากการกระทำที่เด็กเคยพึงพอใจมาก่อน

ขั้นที่ 6 (18 - 24 เดือน) ในขั้นนี้เด็กไม่ต้องใช้เวลาอันนานในการทดลองกับวัตถุเพื่อแก้ปัญหา เด็กจะเริ่มใช้สมองในการคิด

2. การคิดในขั้นก่อนปฏิบัติการ (The Preoperational Thought Period)

(อายุ 2 - 7 ปี) การคิดก่อนปฏิบัติการแบ่งเป็น 2 ชั้น ขั้นที่ 1 อายุประมาณ 2 - 4 ปี การใช้ภาษาของเด็กในวัยนี้จะมีลักษณะของการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และมักจะต้องอาศัยการรับรู้ในการแก้ปัญหา ขั้นที่ 2 อายุประมาณ 5 - 7 ปี สิ่งที่แสดงว่าเด็กก้าวมาสู่ขั้นนี้แล้วก็คือเด็กมีการใช้คำพูดแบบสังคม คือ มีการใช้คำพูดสื่อสารโต้ตอบกับผู้อื่นมากขึ้น และจะอาศัยการคิดแบบหยั่งรุ่มมากกว่าที่จะใช้การรับรู้เพื่อแก้ปัญหา

เด็กอายุ 2 - 4 ปี จะเรียนรู้คำต่าง ๆ มากขึ้น และเริ่มมีการพูดคุยกันมากขึ้น การพูดคุยของเด็กมี 2 แบบ คือ บางครั้งเด็กจะใช้การสื่อสารแบบสังคม (Social Communication) เช่น ขอให้พ่อแม่ช่วยหยิบของเล่นที่เด็กหยิบไม่ถึง หรือบอกน้องว่าตนต้องการตุ๊กตาชิ้น แต่ส่วนใหญ่แล้วการพูดคุยของเด็กในวัยนี้จะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง เด็กจะใช้คำพูดอธิบายสิ่งที่เด็กกำลังทำอยู่ในขณะนั้น โดยไม่ได้ตั้งใจที่จะสื่อสารกับผู้อื่น การพูดแบบนี้มักจะปรากฏขึ้นเสมอในสถานการณ์ต่าง ๆ เพียเจต์เรียกการพูดแบบนี้ว่า Collection Monologues

พัฒนาการทางภาษาเป็นทักษะที่ต้องอาศัยพัฒนาการทางสมอง การให้เหตุผลของ เด็กจะขึ้นอยู่กับอิทธิพลของการรับรู้ เด็กอายุ 2 - 4 ปี มีพื้นฐานในการแก้ปัญหาโดยอาศัย การเห็น หรือการไต่ถามโดยตรง สิ่งใดที่เด็กรับรู้สิ่งนั้นจะเป็นข้อสรุปที่เด่นชัด เด็กในวัยนี้ มีข้อจำกัดที่เพียเจต์เรียกว่า Centration (คือการย้ำความสนใจเฉพาะสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยไม่สนใจต่อสิ่งอื่น ๆ) ถ้าให้สิ่งเร้าที่เด็กมองเห็น ศูนย์กลางในการมองของเด็กจะอยู่ใน ทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และเชื่อว่าทิศทางนั้นเป็นคุณลักษณะที่สมบูรณ์แบบของสิ่งเร้านั้น คือ เด็กไม่สามารถพิจารณา 2 มิติพร้อม ๆ กันได้ เช่น มิติของความกว้างและความสูงใน เวลาเดียวกัน และเด็กในขั้นนี้ยังไม่เข้าใจถึงหลักของการชดเชย (Compensation)

เด็กอายุ 5 - 6 ปี จะก้าวไปสู่ขั้นที่เพียเจต์เรียกว่า การคิดแบบหยั่งรู้ (Intuitive Thought) ซึ่งเป็นการคิดที่อยู่ระหว่างการคิดโดยอาศัยการรับรู้ และการคิดโดยอาศัยตรรกศาสตร์ การคิดแบบหยั่งรู้เป็นเครื่องหมายที่แสดงว่า เด็กก้าวไปสู่ การรู้จักแยกแยะกระจาย (Decentration) เด็กสามารถมองเห็นถึงองค์ประกอบที่ มากกว่าหนึ่งอย่างที่มีอิทธิพลต่อเหตุการณ์หนึ่ง ๆ ได้ดีขึ้น แสดงว่าเด็กเกือบจะไปถึง การรู้จักคิดอย่างเป็นตรรกศาสตร์

3. ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (The Concrete Operation Period) (อายุ 7 - 11 ปี) เป็นขั้นที่เด็กเกิดความคิดโดยใช้ตัวปฏิบัติการ (Operation) เพียเจต์ กล่าวว่า การกระทำของเด็กที่แสดงถึงคุณสมบัติของตัวปฏิบัติการ (Operation) จะต้องเกิดขึ้นโดยความสามารถปฏิบัติการจากภายใน (Internalizable) มีการคิด ย้อนกลับ (Reversible) และการเชื่อมโยงสัมพันธ์ (Coordinate) ความสามารถ เหล่านี้จะนำไปสู่การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ในขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรมที่สำคัญมีอยู่

3 ชนิด คือ

3.1 การจัดประเภท (Classification) ความสามารถในการจัด ประเภทหรือความคิดต่าง ๆ ออกเป็นหมวดหมู่อย่างมีระบบ เป็นรากฐานอันสำคัญของพัฒนา การทางความคิด ความสันทัดในด้านนี้จะช่วยในการเก็บรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ เข้าไว้ในสมองอย่างมีระเบียบ สะดวกต่อการวิเคราะห์หาเหตุผล และทำความเข้าใจ ความคิด

เกี่ยวกับการจัดประเภทมีหลายแบบ แต่ละแบบมีความยากง่ายแตกต่างกัน ดังเช่นการจัดกลุ่มโดยอาศัยการรับรู้ (Grouping Perceptually) เป็นการจัดกลุ่มอย่างง่าย ดังเช่นการจัดตามที่ตั้งเกตเห็นซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่สะดุดตาที่สุด และเกณฑ์ในการแบ่งมีเพียงอย่างเดียว การจัดกลุ่มโดยอาศัยความคิด (Grouping Mentally) หลังจากที่เด็กได้แบ่งกลุ่มของวัตถุไปแล้ว เด็กอาจคิดต่อไปว่า จะมีเกณฑ์ในการแบ่งเป็นอย่างอื่นอีกหรือไม่ เช่นในตอนแรกแบ่งตามลักษณะของสี ในตอนหลังแบ่งตามขนาด การจัดกลุ่มแบบพหุคูณ (Multiple Classification) เด็กจะพิจารณาว่า การจัดประเภทของวัตถุมีหลายวิธี เช่น ให้เด็กจัดประเภทของแผ่นกระดาษที่มีสีต่าง ๆ ตัดเป็นรูปทรงหลาย ๆ แบบ เช่น สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม และมีขนาดแตกต่างกันออกไป เด็กจะสามารถแบ่งกลุ่มได้โดยถือเกณฑ์ตามสี รูปร่าง และขนาด (อำนาจ มั่นทน 2523 : 11 - 15)

3.2 การหาความสัมพันธ์ (Relation) เป็นความสามารถในการคิดหาความสัมพันธ์ของสิ่งที่ไม่เท่ากัน เช่น A ยาวกว่า B หรือ C ไกลกว่า D ความสัมพันธ์เหล่านี้ได้มาโดยการปฏิบัติการภายในที่เรียกว่า การจัดอันดับ (Ordering) จัดอันดับของสิ่งที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงตามลำดับ

3.3 ความเข้าใจเกี่ยวกับจำนวน (Number) เป็นผลรวมของความสามารถในการจัดประเภท (Classification) และการจัดอันดับ (Ordering) เช่น เลข 17 เป็นผลของการจัดวัตถุทั้ง 17 ประเภทเข้าด้วยกัน และจัดอันดับที่ 17 อยู่ระหว่าง 16 และ 18 ในอันดับของจำนวนธรรมชาติ (Natural Number)

4. ขั้นปฏิบัติการควายนามธรรม (The Formal Operation Period) (อายุ 11 - 15 ปี) เป็นระยะที่โครงสร้างทางการคิดของเด็กพัฒนาเต็มที่แล้ว เด็กสามารถนำเหตุผลทางตรรกศาสตร์มาแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ ไม่ว่าจะ เป็นปัญหารูปธรรม หรือนามธรรม ในขั้นนี้เด็กสามารถใช้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์ และสร้างสมมุติฐานในการแก้ปัญหา โครงสร้างทางสติปัญญา (Schema) ที่เป็นตัวปฏิบัติการใหม่ ๆ จะถูกสร้างขึ้น ได้แก่ โครงสร้างเกี่ยวกับสัดส่วน หลักการสมมูลของคาน การเคลื่อนที่สัมพันธ์ของวัตถุและความน่าจะเป็น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

โอเบรียน และชาปีโร (O'Brien and Shapiro, 1968 : 531 - 543 citing Hill, 1960) กล่าวถึงการวิจัยของฮิลซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กในระดัับอายุ 6 - 8 ปี ผลการวิจัยพบว่า การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก จะสูงขึ้นตามระดับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน เมื่อ โอเบรียน และชาปีโร (O'Brien and Shapiro, 1968 : 531 - 543) ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กในระดัับอายุเดียวกันนี้ คือ 6 - 8 ปี ก็ได้ผลการวิจัยเช่นเดียวกับฮิล ในปีต่อมา มาตุลิส (Matulis, 1970 : 1079-4) ศึกษาความเข้าใจในก้านตรรกศาสตร์ คณิตศาสตร์ กับเด็กอายุ 8 - 15 ปี จำนวน 75,000 คน พบว่า อายุ เขาวนปัญญาและสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อความเข้าใจทางตรรกศาสตร์ คือ เด็กที่มีอายุมากกว่า เขาวนปัญญาสูงกว่า และสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูงกว่าจะมีความเข้าใจทางตรรกศาสตร์ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า เขาวนปัญญาต่ำกว่า และสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำกว่า ตามลำดับ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศหญิงกับเพศชายในด้านความเข้าใจทางตรรกศาสตร์ และในปี 1971 เลชเชอร์ (Teshler, 1971 : 2487-A) ได้ศึกษาการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของนักเรียนเกรด 4 - 7 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนชั้นสูงกว่าจะมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่า นักเรียนที่เรียนชั้นต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิงมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่านักเรียนชาย

สำหรับการวิจัยที่ทำในประเทศไทย สามารถ วีระสัมฤทธิ์ (สามารถ วีระสัมฤทธิ์ 2512 : 98 - 103) ได้ศึกษาสมรรถภาพทางสมองบางประการที่สัมพันธ์กับการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 444 คน โดยใช้แบบทดสอบการคิดหาเหตุผลประเภทการจัดเข้าพวก และการอุปมาอุปไมย พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลไม่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กายแก้ว พงษ์อุคม (กายแก้ว พงษ์อุคม 2524 : 94 - 98) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 157 คน พบว่า

เพศชายและเพศหญิงมีพัฒนาการของการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้
นี้ ดวงเคื่อน ศาสตราจารย์ (ดวงเคื่อน ศาสตราจารย์ 2515 : ไม่มีเลขหน้า) ได้ศึกษา
การคิดหาเหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเด็กอายุ 7 - 11 ปี จำนวน 300 คน พบว่า
แบบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์จะสูงขึ้นตามอายุและชั้นเรียน และไม่พบความแตกต่าง
ระหว่างเพศในเรื่องนี้

ออปเปอร์ (Oppen. 1971 : 250 - 256) ได้ศึกษาพัฒนาการในการคิดหา
เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กไทยในเมืองและชนบท พบว่า เด็กไทยมีพัฒนาการในลักษณะ
เดียวกับเด็กทางยุโรป และอเมริกาในชั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete Operation)
แต่ล่าช้ากว่าสวิส 1 และ 2 ปี ตามสภาพแวดล้อมในเมืองและชนบท ส่วนในชั้นปฏิบัติการ
ด้วยนามธรรม (Formal Operation) เด็กไทยล่าช้ากว่าเด็กสวิสหลายปี ผลการวิจัย
นี้สอดคล้องกับ วิชัย ชำนิ (วิชัย ชำนิ 2519 : 42 - 43) ซึ่งศึกษาถึงพัฒนาการ
ด้านมโนภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนของเด็กในเมืองใหญ่กับชนบท โดยศึกษาจากเด็กอายุ
7 - 10 ปี จำนวน 112 คน พบว่า เด็กในเมืองใหญ่มีพัฒนาการด้านมโนภาพเกี่ยวกับการ
อนุรักษ์จำนวนเร็วกว่าเด็กในชนบท และเด็กชายกับเด็กหญิงมีพัฒนาการในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

ทองหล่อ วงษ์อินทร์ (ทองหล่อ วงษ์อินทร์ 2517 : 57 - 59) ศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ และความอยากรู้อยากเห็น
โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 480 คน พบว่า
เด็กหญิงมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กชาย และเด็กที่พ่อแม่มีอาชีพต่างกัน
มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แตกต่างกัน โดยพบว่า เด็กที่พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย รับราชการ
และอาชีพอื่น ๆ มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กที่พ่อแม่มีอาชีพเกษตรกรรม
แต่เด็กที่พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย รับราชการ และอาชีพอื่น ๆ มีความสามารถในการคิดหาเหตุผล
เชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน และเด็กจีนมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กไทย
ส่วน ถวิล ชาราโกชน์ (ถวิล ชาราโกชน์ 2520 : 67) ศึกษาพัฒนาการด้าน
การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 424 คน
พบว่า ความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จะสูงขึ้นตามระดับอายุ และระดับ
ชั้นเรียน นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพ ค้าขาย รับราชการ รับจ้างและอาชีพอื่น ๆ มีการ

คิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เนลา ประเสริฐสังข์ (เนลา ประเสริฐสังข์ 2522 : 87) ที่พบว่า เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีพัฒนาการของสิ่งกัมป์ในด้านการอนุรักษ์จำนวนไม่แตกต่างกันและเด็กในกรุงเทพมหานครมีพัฒนาการในด้านนี้สูงกว่าเด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการสิ่งกัมป์การอนุรักษ์จำนวนระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย

จากผลการวิจัยที่รวบรวมไว้ในส่วนนี้ แสดงว่า การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ขึ้นอยู่กับ รัศมีอายุ รัศมีการศึกษา ฐานะ เชื้อชาติ และถิ่นที่อยู่ของเด็ก ส่วนเพศของเด็ก และอาชีพของบิดามารดา จากผลการศึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่า มีไขควแปรที่มีผลต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก

ความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์กับสติปัญญา

สุชา จันทรเฒ (สุชา จันทรเฒ 2522 : 78 อ้างอิงมาจาก Thurstone. n.d.) ได้กล่าวถึงผลการวิเคราะห์เขาวงกตปัญญาของมนุษย์ซึ่งเซอร์สโตนได้สรุปผลไว้ว่า ชาติแท้ที่เป็นพื้นฐานของความสามารถทางสมองที่สำคัญ ๆ (Primary Mental Abilities) ของคนเรามี 7 อย่างด้วยกันคือ ความสามารถทางภาษา (Verbal) ความสามารถทางจำนวน (Number) ความสามารถทางความจำ (Memory) ความสามารถทางเหตุผล (Reasoning) ความสามารถทางการรับรู้ (Perception) ความสามารถทางมิติ (Space) ความสามารถทางการใช้คำ (Word Fluency)

ฉะนั้นความสามารถในการคิดหาเหตุผลจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถทางสมองที่เกี่ยวข้องกับเขาวงกตปัญญา

จอห์นสัน (Johnson. 1955 : 410 - 411 citing Tredick. n.d.) กล่าวถึง งานวิจัยของเทรดิค ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถเบื้องต้นและความสามารถด้านอื่น ๆ รวมทั้งสติปัญญา โดยใช้แบบทดสอบที่ โอทิส (Otis) และเพรสลีย์ (Presley) สร้างขึ้น จากการทดสอบกับนักศึกษาหญิงระดับวิทยาลัย 113 คน พบว่า คะแนนสติปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบของโอทิส มีความสัมพันธ์กับการคิดแบบนิรนัย = .61 และการคิดแบบอุปนัย = .60 ส่วนคะแนนสติปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบของเพรสลีย์

มีความสัมพันธ์กับการคิดแบบนิรนัยเท่ากับ .61 และการคิดแบบอุปนัยเท่ากับ .52
 นอกจากนั้น จอห์นสัน (Johnson. 1955 : 411 citing Jacob. n.d.)
 ยังได้กล่าวถึงงานวิจัยของ จากอบ ซึ่งทำการศึกษากับเด็กเกรด 10 พบว่า การคิดหาเหตุผล
 มีความสัมพันธ์กับสติปัญญาเท่ากับ .67

จากการค้นพบของ เซอร์สโตน เทรคิต และจากอบ ดังกล่าวจึงเป็นการยืนยันว่า
 สมรรถภาพในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์มีความสัมพันธ์กับสติปัญญา

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

สถาบันสวัสดิการเด็กของมหาวิทยาลัยมินนิโซตา (มหาวิทยาลัยมินนิโซตา
 2511 : 12) ได้พิมพ์หนังสือเรื่องการเลี้ยงดูและอบรมเด็กมีใจความตอนหนึ่งว่า
 สภาพความเป็นไปโดยทั่ว ๆ ไปภายในบ้านระหว่างที่เด็กอยู่ในวัยเคมโตไม่เกิน 12 ปี
 มีความสำคัญจนหาคำที่จะกล่าวได้โดยยาก ความเจริญทางความรู้สึก สติปัญญาในอนาคต
 ของเด็กย่อมขึ้นอยู่กับ การเริ่มต้นในบ้านก่อนเข้าโรงเรียน ซึ่งตรงกับที่ เพียเจท์ กล่าวไว้ว่า
 ประสบการณ์ในครอบครัว โดยเฉพาะความสัมพันธ์ของเด็กกับพ่อแม่ที่ให้ความพึงพอใจ
 หรือความยุ่งยากใจมีผลต่อความสำเร็จของเด็กในวัยต่อมา โดยเฉพาะทางด้านสติปัญญา
 และกระบวนการคิด (Cognitive Process) (กาญจนา คำสุวรรณ 2515 : 5
 อ้างอิงมาจาก Piaget. n.d.) ดังนั้นบ้านและการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่จึงมีอิทธิพล
 ต่อเด็กเป็นอย่างมาก จากผลการวิจัยของ ออปเปอร์ (Oppen. 1971 : 239)
 ได้ศึกษาพัฒนาการทางการคิดของเด็กไทย และพบว่า มีแบบแผนทางความคิดเหมือนกับ
 เด็กชาติอื่น ๆ ในวัฒนธรรมตะวันตก แต่พัฒนาการของเด็กไทยช้ากว่า 1 - 3 ปี ทั้งนี้
 ออปเปอร์ ให้ข้อคิดเห็นว่า สาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้พัฒนาการทางความคิดของเด็กไทยช้า
 ก็คือวิธีการอบรมเลี้ยงดู

กัลยา แก่นใบ (กัลยา แก่นใบ 2515 : 5 อ้างอิงมาจาก Cronbach.
 1963) กล่าวถึงความคิดเห็นของครอนบาคเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไว้ว่าทัศนคติและ
 วิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดามีผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของบุตร บิดามารดาที่ใช้
 วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (ใช้เหตุผล) จะส่งเสริมให้บุตรมีความอยากรู้อยากเห็น

เพราะบิดามารดาที่อบรมเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตยจะเร่งให้บุตรของตนมีความเป็นอิสระแห่งตน คือ สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และเป็นตัวของตัวเอง เด็กที่มีความเป็นอิสระแห่งตนนี้ จะมีการพัฒนาสมองใส ทำให้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายกว่าและรวดเร็วกว่า จึงเป็นเหตุผลที่เชื่อได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้เด็กมีความเป็นอิสระแห่งตน สามารถส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กได้ ทั้งนี้สอดคล้องกับที่ อรุณข หลิมประเสริฐ (อรุณข หลิมประเสริฐ 2520 : 25) กล่าวไว้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่มุ่งส่งเสริมสติปัญญาของเด็กและส่งเสริมให้เด็กมีเหตุผล

มูสเซน (Mussen. 1963 : 69 - 70 citing Goldfarb. n.d.)

กล่าวถึงการวิจัยของ โกลด์ฟาร์บ ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการของเด็กกำพร้า 2 กลุ่ม ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันในระยะ 3 ปีแรกของชีวิต โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ให้กลุ่มหนึ่งได้รับความรัก ความเอาใจใส่จากคนเลี้ยงดูเช่นเด็กทั่ว ๆ ไปทั้งให้อาศัยอยู่ในบ้านด้วย ส่วนอีกกลุ่ม เด็กถูกทอดทิ้งให้อยู่ในสถานเลี้ยงเด็ก โดยเด็กขาดความรักและความเอาใจใส่จากแม่เป็นเวลา 3 ปี หลังจากนั้นจึงนำเด็กมาเลี้ยงในบ้านเช่นเดียวกับเด็กในกลุ่มทดลอง ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเด็กทั้ง 2 กลุ่มโตจนมีอายุ 12 ปี มีความแตกต่างของพัฒนาการด้านสติปัญญา และบุคลิกภาพ เด็กที่ขาดความรัก ความอบอุ่นจะมีพัฒนาการทางสติปัญญาช้า โดยเฉพาะในเรื่องการให้เหตุผล การคิดแบบนามธรรม และสังกัดบ้านนามธรรม ตลอดจนด้านภาษา มีบุคลิกภาพก้าวร้าว ขาดการควบคุมตนเองและปรับตัวไม่ดี

วรรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ (วรรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ 2522 : 13 อ้างอิงมาจาก Modgil. 1969) กล่าวถึงผลการศึกษาของ มอดกิล ซึ่งพบว่า เด็กที่ได้รับคะแนนการอนุรักษณ์สูง จะมีคุณลักษณะที่สามารถปรับตัวได้ดี มีเหตุผล เป็นตัวของตัวเอง และเป็นเด็กที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

เฉลิมพล ศันสกุล (เฉลิมพล ศันสกุล 2521 : 86) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กอายุ 3 - 6 ปี จำนวน 90 คน พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีสติปัญญา และความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขัน

วิเชียร ทองนุช (วิเชียร ทองนุช 2521 : 111) เปรียบเทียบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษณ์ของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 5 จำนวน 120 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบเข้มงวดกวดขันมีการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษณ์แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยส่งผลได้
 เด็กคิดทำเหตุผลตามหลักการอนุรักษ์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
 วรรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ (วรรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ 2522 : 54 - 56)
 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับสติปัญญา โดยศึกษากับเด็กนักเรียนชั้นประถม
 ปีที่ 6 จำนวน 120 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวก
 กับสติปัญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จำลอง วีระชาติ (จำลอง วีระชาติ 2522 : 51) ศึกษาความสัมพันธ์
 ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับระดับสติปัญญาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน
 108 คน ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับ
 สติปัญญาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 กล่าวคือ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างเป็น
 ประชาธิปไตยมากก็จะมีระดับสติปัญญาสูง

ผลการวิจัยในส่วนนี้ชี้ให้เห็นว่าพ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบไร้อุทิศ จะทำ
 ให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาสูง และส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล

นิทานกับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

ในปัจจุบันนี้สื่อมวลชนเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์มากขึ้น ทั้งสื่อมวลชน
 ประเภทวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และสิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือหนึ่งเป็นที่
 ยอมรับกันแล้วว่า เป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต (จารุวรรณ นันทพงษ์
 2518 : 19) เพราะหนังสือคือ อุปกรณ์สำคัญในการให้การศึกษา หนังสือมีส่วนช่วยเสริม
 ความรู้ เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดความคิด และก่อให้เกิดความเจริญงอกงามทางสมองสติปัญญา
 และจากผลการวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือสำหรับเด็กอายุ 6 - 12 ปี ที่ตีพิมพ์ในประเทศตั้งแต่
 ปี พ.ศ. 2515 - 2519 ของ กฤษณา มณีรัตน์ (กฤษณา มณีรัตน์ 2523 : ไม่มีเลขหน้า)
 พบว่า หนังสือมีเนื้อหาระดับที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

นิทานเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นที่ต้องการของเด็กเป็นอันมาก (ปราณี เชียงทอง
 2525 : 11) ทั้งนี้จากผลการวิจัยของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ
 2520 : 3 - 6) ซึ่งทำการสำรวจความสนใจ และรสนิยมในการอ่านหนังสือของเด็กและ

เขาวชนในระดับประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กชอบอ่านนิทาน นิยาย มากที่สุด
 รัญจวน อินทรกำแหง (รัญจวน อินทรกำแหง 2517 : 45) ได้กล่าวถึง
 ความสนใจในการอ่านของเด็กวัย 7 - 8 ปี ว่า เด็กในวันนี้ชอบนิทานทั้งนิทานพื้นบ้านและ
 นิทานตำนาน หรือนิทานที่คิดขึ้นใหม่ในลักษณะ "กาลครั้งหนึ่งยังมี..." นอกจากนี้ยังมี
 ความสนใจเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น ชอบฟังหรืออยากรู้เรื่องของเด็กอื่นในวัยเดียวกัน
 ว่ามีวิถีความเป็นอยู่อย่างไรและชอบเรื่องชวนคิด ส่วน ปราณี เชียงทอง (ปราณี เชียงทอง
 2525 : 213 - 214) ให้ความเห็นว่า เด็กชอบเรื่องสนุกขบขัน น่าหัวเราะ ชอบเรื่องที่
 ตัวเอกเป็นสิ่งที่ชีวิตสามารถเคลื่อนไหวอธิบายได้ และเรื่องที่ต้องใจเขาวุ่นปัญญาไหวพริบ
 ในการแก้ปัญหา

อรทัย จันทวิชานวงษ์ (อรทัย จันทวิชานวงษ์ 2523 : 16 อ้างอิงมาจาก
 McClelland. 1961) ได้กล่าวถึงผลการรวบรวมวรรณกรรมและนิทานในท้องถิ่น
 จากประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลก ของแมคเคลแลนด์ ซึ่งได้รวบรวมไว้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1920 -
 1955 เรื่องที่รวบรวมไว้มีประมาณ 1,500 เรื่อง แมคเคลแลนด์ สุ่มนิทานโดยไม่ได้อ่าน
 เรื่องก่อน แล้วแปลนิทานที่สุ่มได้ออกเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีการเปลี่ยนชื่อบุคคล และสถานที่
 เพื่อไม่ให้ทราบว่าเป็นนิทานของประเทศใด แล้วนำนิทานนั้นมาให้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ประเทศที่มีนิทานได้รับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นประเทศที่มี
 ความเจริญทางเศรษฐกิจสูง แสดงว่านิทานมีส่วนกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล
 ได้เป็นอย่างดี

มีผลการวิจัยอยู่มากมายที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นจิตลักษณะที่มีความสัมพันธ์
 ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ดังเช่นผลการวิจัยของ รัสเซลล์ (Russell. 1969 :
 263 - 266) แรฟฟินิ (Raffini. 1970 : 1085-A) และซอง (Song. 1971 :
 2571-A) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศไทย คือ ไร่ไพฑูย์ ชีระนิตติ
 (ไร่ไพฑูย์ ชีระนิตติ 2514 : ไม่มีเลขหน้า) สมศักดิ์ สุนทรสุข (สมศักดิ์ สุนทรสุข
 2515 : 84) มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ (มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ 2516 : 89) ประสาท
 บันทวังกูร (ประสาท บันทวังกูร 2516 : 80) พยอม คันมณี (พยอม คันมณี 2516 :
 91) และ เมธี โพธิ์พັນ 2523 : 75) ผลการวิจัยเหล่านี้พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงด้วย

สำหรับการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ก็มีผู้วิจัยพบว่า เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเช่นกัน ดังที่ จอห์นสัน (Johnson, 1955 : 412 citing Goodman, n.d.) ได้กล่าวถึงการศึกษานอง Goodman ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดหาเหตุผลกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ผลการศึกษพบว่า การคิดหาเหตุผลมีความสัมพันธ์สูงสุดกับผลสัมฤทธิ์ทั้งวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

มาร์ติน (Martin, 1964 : 2547A-2548A) ศึกษาสมรรถภาพทางสมอง ด้านการคิดหาเหตุผล ความเข้าใจในการอ่าน และความคล่องในการคำนวณแก้ปัญหา โจทย์เลขคณิตศาสตร์ของเด็กเกรด 4 จำนวน 523 คน พบว่า สมรรถภาพด้านเหตุผล มีความสัมพันธ์กับการแก้ปัญหา โจทย์เลขคณิตศาสตร์ เท่ากับ .61

โปลันสกี (Polanski, 1975 : 5952A - 5953A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดเชิงตรรกศาสตร์ กับความเข้าใจในเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนเกรด 4 จำนวน 111 คน และนักเรียนเกรด 6 จำนวน 109 คน ปรากฏว่า ความสามารถในการคิดเชิงตรรกศาสตร์ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความเข้าใจในเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์

สามารถ วีระสัมฤทธิ์ (สามารถ วีระสัมฤทธิ์ 2512 : 98 - 103) พบว่า สมรรถภาพด้านเหตุผลเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ทองหล่อ วงษ์อินทร์ (ทองหล่อ วงษ์อินทร์ 2517 : 56) พบว่า การคิดหาเหตุผลในเชิงตรรกศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชัยสงคราม เกร็ดหงส์ (ชัยสงคราม เกร็ดหงส์ 2522 : ไม่มีเลขหน้า) และสุรินทร์ ผลกล้วย (สุรินทร์ ผลกล้วย 2524 : 58)

ปนิศา ศิริกุลวิเชฐ (ปนิศา ศิริกุลวิเชฐ 2524 : ไม่มีเลขหน้า) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ พบว่า ตัวแปรทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์กันทางบวกที่ระดับ .05 ส่วน เจตนา ทองรักษ์ (เจตนา ทองรักษ์ 2524 : ไม่มีเลขหน้า) พบว่า ความสามารถในการให้เหตุผล มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ที่ระดับ .01

แบคแมน และเซคอร์ด (Backman and Secord, 1968 : 33)

กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางวิชาการ เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับสติปัญญา คำกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนจากการวิจัยของ บราวน์ (Brown, 1969 : 3411 - A) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสติปัญญา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับสติปัญญา

จากผลงานวิจัยอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ ก็พบว่า การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างก็เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสติปัญญา ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์น่าจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สุขสมร ประพันธ์ทอง (สุขสมร ประพันธ์ทอง 2522 : 68 - 73) ได้ศึกษาอิทธิพลของการใช้นิทานที่มีต่อพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย โดยศึกษากับเด็กอายุ 7 - 10 ปี จำนวน 80 คน พบว่า เด็กที่ได้ฟังนิทานที่มีตัวแบบมีความเพียรพยายามฝ่าฟันอุปสรรคจนบรรลุความสำเร็จควยดี จะมีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า ผู้ฟังนิทานที่ไม่มีคุณค่า เพราะฉะนั้น เมื่อนิทานสามารถที่จะพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กไทยได้ การใช้นิทานที่มีคุณค่าก็น่าจะกระตุ้นให้เด็กเกิดการพัฒนาความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ได้เช่นกัน

สมมุติฐานในการวิจัย

1. เด็กที่ได้รับฟังนิทานทดลอง มีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กที่ได้รับฟังนิทานควบคุม
2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก จะมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย
3. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และได้รับฟังนิทานทดลอง มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กอีก 3 กลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนแรก ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดรวก เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน

เกณฑ์ในการเลือกโรงเรียนที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีดังต่อไปนี้

1. เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เป็นโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนพอเหมาะที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ คือ มีนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตั้งแต่ 120 คนขึ้นไป

ขั้นตอนในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ในกรุงเทพมหานครแบ่งออกเป็น 24 เขต ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย สุ่มออกมา 1 เขต เขตที่สุ่มได้คือ เขตบางกอกน้อย
2. นำรายชื่อโรงเรียนที่มีลักษณะตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และอยู่ในเขตบางกอกน้อย มาสุ่มโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย สุ่มออกมา 1 โรงเรียน โรงเรียนที่สุ่มได้ คือ โรงเรียนวัดรวก
3. นำแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลไปให้มารดาของเด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คอบ แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาเรียงจากสูงที่สุดไปต่ำสุด เพื่อแบ่งกลุ่มตามระดับคะแนนที่ได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้คะแนนในระดับสูงจะได้คะแนนจากแบบสอบถามตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป (พิสัยของคะแนนเท่ากับ 120 - 146) และกลุ่มที่ได้คะแนนในระดับต่ำ จะได้คะแนนจากแบบสอบถามตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา (พิสัยของคะแนนเท่ากับ 74 - 100) ส่วนคะแนนที่อยู่ในช่วงกลางจะคัดทิ้งไป
4. สุ่มเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อย ออกมากลุ่มละ 20 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

5. นำคะแนนของทั้ง 40 คน มาเรียงจากสูงสุดไปต่ำสุด แล้วแบ่งกลุ่มที่ได้คะแนนในระดับสูงออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน โดยวิธีการสุ่มคนเว้นคน และในกลุ่มที่ได้คะแนนในระดับต่ำก็ทำเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นจะได้กลุ่มคะแนนสูง 2 กลุ่ม และกลุ่มคะแนนต่ำ 2 กลุ่ม
6. นำกลุ่มที่ได้ทั้ง 4 กลุ่ม มาสุ่มอีกครั้งหนึ่งโดยวิธีการจับสลาก เพื่อเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. นิทาน ซึ่งแบ่งออกเป็น
 - 1.1 นิทานทดลอง (นิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์)
 - 1.2 นิทานควบคุม (นิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์)
2. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแม่ใช้เหตุผล
3. แบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย
 - 3.1 แบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ
 - 3.2 แบบทดสอบการรวมประเภท

1. นิทาน

ผู้วิจัยคัดเลือกนิทานทั้ง 2 ประเภทโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

นิทานทดลอง เป็นนิทานที่ตัวละครของเรื่องซึ่งอาจเป็นคนหรือสัตว์ต้องประสบกับปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ดังนั้นตัวละครจึงต้องใช้สติปัญญาอันเฉลียวฉลาด การคิดอย่างมีเหตุผลและใช้ความสามารถของตนเลือกวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมมาแก้ไขปัญหามืออุปสรรคต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไป และก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจ

นิทานควบคุม เป็นนิทานที่มีอยู่ทั่วไปโดยที่ตัวละครของเรื่องซึ่งอาจเป็นคนหรือสัตว์ต่าง ๆ ได้แสดงบทบาทที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟัง และไม่ใช่นิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

ในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยใช้นิทานประเภทละ 12 เรื่อง

วิธีการตรวจสอบนิทานทดลอง

นำนิทานที่จัดอยู่ในประเภทนิทานทดลองที่รวบรวมได้ทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยาและตรรกศาสตร์ 3 ท่าน อ่านทุกเรื่อง เพื่อให้คะแนนที่แสดงถึงปริมาณการกระตุ้นให้เกิดการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ในแต่ละเรื่อง โดยให้มีคะแนนเต็มเรื่องละ 5 คะแนน ตามจุดที่กระตุ้นการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์มากที่สุด และจะลดลงตามความเห็นของผู้ตัดสินแต่ละท่าน

นิทานทดลองที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้จะต้องมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3 คะแนนขึ้นไป และเป็นนิทานที่ผู้ตัดสินอย่างน้อย 2 ท่าน ให้คะแนนตั้งแต่ 3 คะแนนขึ้นไป สำหรับรายละเอียดของนิทานทั้ง 2 ประเภท จะแสดงไว้ในภาคผนวก

2. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

เป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูที่มารดาปฏิบัติต่อเด็กซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ซึ่งคัดแปลงแก้ไขมาจากนิยามของ พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์ (พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์ 2523 : 36 - 37) โดยให้หมายถึงพฤติกรรมต่อไปนี้

1. แสดงความรักความห่วงใย
2. ให้ความสนิทสนมเป็นกันเองกับเด็ก
3. ยอมรับทั้งความคิดเห็นของเด็ก
4. ปฏิบัติต่อเด็กโดยใช้เหตุผล
5. ให้เด็กได้รู้ผลการกระทำของตนอย่างชัดเจน
6. ปฏิบัติต่อเด็กอย่างยุติธรรม
7. ให้อิสระแก่เด็กตามความสามารถ และความรับผิดชอบของเขา
8. ส่งเสริมให้เด็กแสดงความสามารถอย่างเต็มที่

ผู้วิจัยได้สร้างข้อความต่าง ๆ ตามนิยามพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล โดยพยายามให้มีจำนวนข้อความในแต่ละพฤติกรรมมากพอ ๆ กัน ข้อความที่สร้างขึ้นมีทั้งหมด

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้จะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ข้อความที่ใช้ในแบบสอบถามนี้จะมีข้อความที่แสดงออกในทางบวกและทางลบ

ในแบบสอบถามจะให้ผู้ตอบเลือกตอบว่าแสดงพฤติกรรมแต่ละข้อบ่อยครั้งเพียงใด โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ดังตัวอย่าง

ข้อความ	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	ทำเป็นบางครั้ง	ทำน้อยมาก	ไม่เคยเลย
๐ ถ้าถูกทำความผิดในขณะที่ท่านกำลังอารมณ์ไม่ดี ท่านจะทำโทษลูกรุนแรงกว่าที่เคยทำ					
๐๐ เมื่อลูกมาขออนุญาตไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ถ้าท่านปฏิเสธก็จะชี้แจงเหตุผลให้ลูกฟังด้วย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ในกรณีที่ข้อความเป็นไปในทางบวก

ทุกครั้ง 5 คะแนน

บ่อยครั้ง 4 คะแนน

ทำเป็นบางครั้ง 3 คะแนน

ทำน้อยมาก 2 คะแนน

ไม่เคยเลย 1 คะแนน

ในกรณีที่ข้อความเป็นไปในทางลบ

ทุกครั้ง 1 คะแนน

บ่อยครั้ง 2 คะแนน

ทำ เป็นบางครั้ง	3	คะแนน
ทำน้อยมาก	4	คะแนน
ไม่เคยเลย	5	คะแนน

การหาคุณภาพของแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้โซลูล

การหาค่าอำนาจจำแนก

นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้มารดาของเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนวัดจันทรสโมสร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คนตอบ นำคำตอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำคะแนนที่ได้มาเรียงจากสูงสุดไปต่ำสุด นำกลุ่มที่ได้คะแนนสูง 25 % และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ 25 % มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเป็นรายข้อโดยใช้ t-test (McNemar, 1969 : 115) ค่า t ที่ได้จะแสดงถึงค่าอำนาจจำแนกของข้อความแต่ละข้อ

แบบสอบถามฉบับนี้ มีข้อความที่ได้ค่า t สูงกว่า 2.473 ($P < .01$) เป็นจำนวน 37 ข้อ ได้คัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ๆ ไว้เป็นจำนวน 30 ข้อ

การหาค่าความเชื่อมั่น

นำข้อความที่คัดเลือกไว้จำนวน 30 ข้อ ไปให้มารดาของเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษา โรงเรียนวัดสุวรรณ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คนตอบ นำคำตอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้ Coefficient Alpha (Magnusson, 1966 : 116) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84

การหาค่าความเที่ยงตรง

ใช้การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยาตรวจดู เพื่อให้เป็นแบบสอบถามที่มีความถูกต้องและเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้

3. แบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

แบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ประกอบด้วยแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ (Multiplicative Classification) และแบบทดสอบการรวมประเภท (Class Inclusion)

3.1 แบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ แบบทดสอบฉบับนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของ อินเฮลเดอร์ และเพียเจต์ (Inhelder and Piaget, 1969 : 269 - 279)

อุปกรณ์ในการทดสอบ

กระดาษแข็งตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส 2 ขนาด คือ ขนาด 6" x 6" และ 2" x 2" ในกระดาษแผ่นใหญ่แต่ละใบจะมีรูปภาพอยู่ 3 - 5 รูป และมีช่องว่างเว้นไว้ 1 ช่อง ส่วนในกระดาษแผ่นเล็กแต่ละใบจะมีรูปภาพแผ่นละ 1 รูป

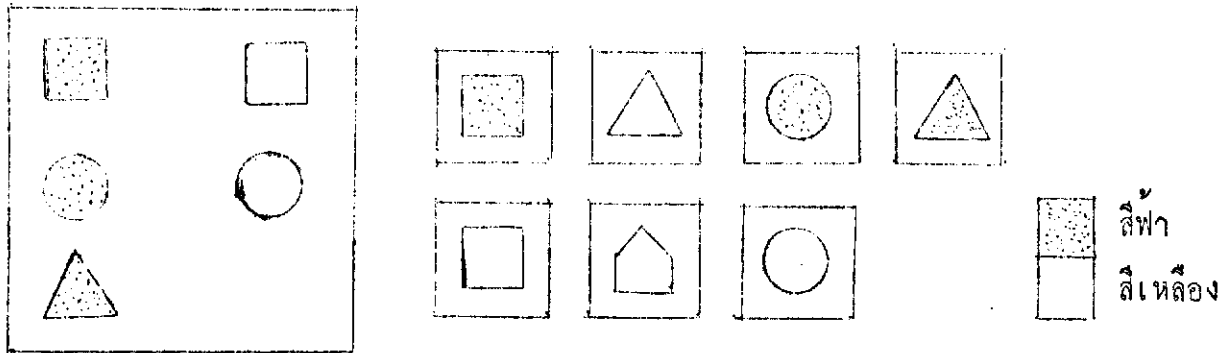
แบบทดสอบแต่ละข้อจะประกอบด้วยกระดาษแผ่นใหญ่ 1 แผ่น และกระดาษแผ่นเล็ก 6 - 8 แผ่น

วิธีการทดสอบ

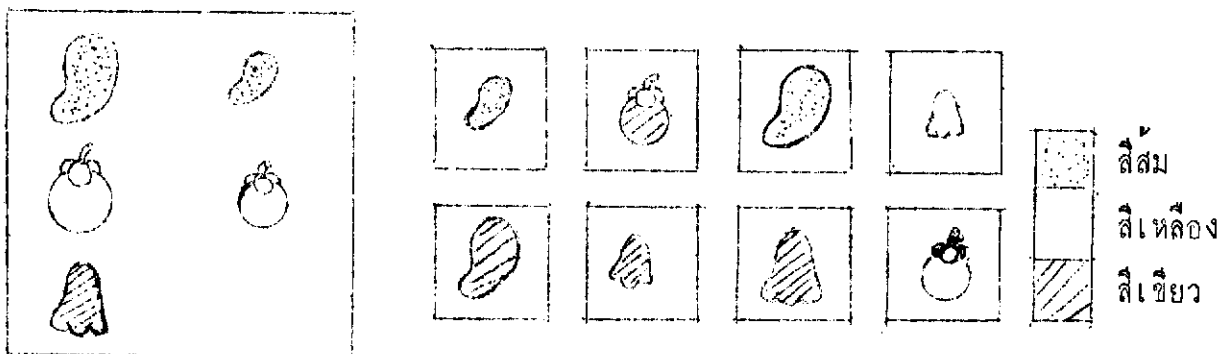
แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล โดยให้เด็กทำแบบทดสอบทีละข้อตามลำดับจากง่ายไปหายาก (จาก 2 ตัวแปรไป 3 ตัวแปร)

ผู้วิจัยจะให้เด็กดูรูปภาพจากกระดาษแผ่นใหญ่ครั้งละ 1 แผ่น โดยให้เด็กมองหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในภาพเหล่านั้น (คุณสมบัติดังกล่าวได้แก่ สี รูปร่าง ขนาด ทิศทาง จำนวน) หลังจากนั้นจะให้เด็กเลือกรูปภาพจากกระดาษแผ่นเล็กซึ่งเป็นตัวเลือกสำหรับข้อนั้นมาใส่ในช่องว่างที่เว้นไว้ในกระดาษแผ่นใหญ่ ทั้งนี้ภาพที่เลือกมาจะต้องมีความสอดคล้องกับภาพที่มีอยู่ตัวอย่างถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้คะแนนและถามถึงเหตุผลในการเลือก เด็กจะบอกเหตุผลได้โดยอาศัยตัวแปรที่มีอยู่ในภาพเหล่านั้น ซึ่งบางภาพจะมีอยู่ 2 ตัวแปร (เช่น สี - รูปร่าง, รูปร่าง - จำนวน, สี - ทิศทาง) และบางภาพก็มี 3 ตัวแปร (เช่น สี - รูปร่าง - ทิศทาง, สี - รูปร่าง - ขนาด)

ตัวอย่างของแบบทดสอบที่มี 2 ตัวแปร

ตัวอย่างของแบบทดสอบที่มี 3 ตัวแปร

เกณฑ์การให้คะแนน

- 0 คะแนน เมื่อเด็กไม่สามารถเลือกภาพมาใส่ในช่องว่างได้อย่างถูกต้อง
 - 1 คะแนน เมื่อเด็กเลือกภาพใดถูกต้อง แต่บอกเหตุผลในการเลือกไม่ได้
 - 2 คะแนน เมื่อเด็กเลือกภาพใดถูกต้อง และบอกเหตุผลในการเลือกได้ 1 ตัวแปร
 - 3 คะแนน เมื่อเด็กเลือกภาพใดถูกต้อง และบอกเหตุผลในการเลือกได้ 2 ตัวแปร
 - 4 คะแนน เมื่อเด็กเลือกภาพใดถูกต้อง และบอกเหตุผลในการเลือกได้ 3 ตัวแปร
- ทั้งนี้ก่อนที่จะให้เด็กเริ่มทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยจะให้เด็กทดลองทำแบบทดสอบที่เป็น

ตัวอย่าง 1 ข้อ เพื่อตรวจสอบว่าเด็กเข้าใจวิธีการตอบแบบทดสอบฉบับนี้

การหาคุณภาพของแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ

การหาค่าอำนาจจำแนก

นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้งหมดจำนวน 16 ข้อ แบ่งเป็นแบบทดสอบประเภท 2 ตัวแปร

จำนวน 8 ข้อ และแบบทดสอบประเภท 3 ตัวแปร จำนวน 8 ข้อ ไปทดสอบเด็กนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจันทรมอสร เขตคูสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ข้าพเจ้าแบบที่ได้มาเรียงจากสูงสุดไปต่ำสุด นำกลุ่มที่ได้คะแนนสูง 25 ข้อ และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ 25 ข้อ มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำเป็นรายข้อ โดยใช้ t-test (McNemar, 1969 : 115) ค่า t ที่ได้จะแสดงถึงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อ

สำหรับแบบทดสอบประเภท 2 ตัวแปร ข้อที่ได้ค่า t สูงกว่า 2.583 ($P < .01$) มีจำนวน 5 ข้อ ได้คัดเลือกเอาเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ๆ ไว้จำนวน 4 ข้อ

ส่วนแบบทดสอบประเภท 3 ตัวแปร ข้อที่ได้ค่า t สูงกว่า 2.583 ($P < .01$) มีจำนวน 7 ข้อ ได้คัดเลือกเอาเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ๆ ไว้จำนวน 4 ข้อ

การหาค่าความเชื่อมั่น

นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้จำนวน 8 ข้อ ไปทดสอบเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดประชาราษฎร์ เขตคูสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้ Coefficient Alpha (Magnussen, 1966 : 116)

แบบทดสอบประเภท 2 ตัวแปร ได้ค่าความเชื่อมั่น = .77

แบบทดสอบประเภท 3 ตัวแปร ได้ค่าความเชื่อมั่น = .80

การหาค่าความเที่ยงตรง

ใช้การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยาและตรรกศาสตร์ตรวจดู เพื่อให้แบบทดสอบมีความถูกต้องและเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้

3.2 แบบทดสอบการรวมประเภท เป็นแบบทดสอบของ ควงเคื่อน ศาสตราจารย์ (ควงเคื่อน ศาสตราจารย์ 2522 : 45, 58) ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบการกิดหาเหตุผลของเด็กอายุ 6 - 10 ปี

อุปกรณ์

1. แผนกระดาษแข็งสีแสดตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส จำนวน 10 แผ่น
2. แผนกระดาษแข็งสีแสดตัดเป็นรูปร่างกลม จำนวน 3 แผ่น

วิธีทดสอบ

แบบทดสอบนี้จะทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล โดยเอาอุปกรณ์ทั้งหมดมาให้เด็กดู แล้วถามว่า "ในกองนี้มีแผ่นสีแสดมากกว่า หรือมีแผ่นสีเหลี่ยมมากกว่า" แล้วถามต่อว่า "ทำไมหนูจึงทราบ"

เกณฑ์การให้คะแนน

- 4 คะแนน เมื่อตอบถูก อธิบายถูกชัดเจน
- 3 คะแนน เมื่อตอบถูก อธิบายถูกไม่ชัดเจน
- 2 คะแนน เมื่อตอบถูก อธิบายถูกบ้างผิดบ้าง
- 1 คะแนน เมื่อตอบถูก อธิบายไม่ถูก
- 0 คะแนน เมื่อตอบผิด อธิบายผิดหมด

การหาค่าความเชื่อมั่น

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้แบบสอบซ้ำ (test - retest) โดยนำแบบทดสอบไปสอบเด็กนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดสุวรรณเขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน เว้นระยะห่าง 2 สัปดาห์ แล้วทำการทดสอบเด็กกลุ่มนี้ซ้ำอีก นำคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งแรก และครั้งหลังมาหาค่าสหสัมพันธ์ โดยวิธี Pearson Product Moment Correlation ได้ค่าสหสัมพันธ์ = .71 นั่นคือค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ = .71

การดำเนินการทดลอง

ก. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการวิจัย

		กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
		การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล	จำนวน 10 คน
มาก		จำนวน 10 คน	จำนวน 10 คน
น้อย		จำนวน 10 คน	จำนวน 10 คน

ช. วิธีการรวบรวมข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ในกลุ่มทดลองจะประกอบด้วยเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก 10 คน และแบบใช้เหตุผลน้อย 10 คน ในกลุ่มควบคุมก็เช่นเดียวกัน คือประกอบด้วย เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก 10 คน และแบบใช้เหตุผลน้อย 10 คน

2. ผู้วิจัยนำนิทานไปเล่าให้กลุ่มตัวอย่างฟัง โดยกลุ่มทดลองจะได้ฟังนิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ และกลุ่มควบคุมจะได้ฟังนิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับ การส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ในแต่ละกลุ่มจะได้ฟังนิทานจำนวน 12 เรื่อง เท่ากัน โดยแบ่งเล่าครั้งละ 1 เรื่อง ใช้เวลาในการเล่า และซักถามครั้งละ 30 นาที สัปดาห์ละ 3 ครั้ง และใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 4 สัปดาห์

ในการจัดเวลาสำหรับการเล่านิทานนั้น ผู้วิจัยได้จัดเวลาสลับกันระหว่าง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมดังนี้

ตาราง 2 การจัดเวลาสำหรับการเล่นนิทานในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

	วัน	กลุ่มทดลอง เวลา	กลุ่มควบคุม เวลา
สัปดาห์ที่ 1	จันทร์	9.50 - 10.20	11.40 - 12.10
	พุธ	11.40 - 12.10	9.50 - 10.20
	ศุกร์	9.50 - 10.20	11.40 - 12.10
สัปดาห์ที่ 2	จันทร์	11.40 - 12.10	9.50 - 10.20
	พุธ	9.50 - 10.20	11.40 - 12.10
	ศุกร์	11.40 - 12.10	9.50 - 10.20

หมายเหตุ การจัดเวลาในการเล่นนิทานในสัปดาห์ที่ 3 และสัปดาห์ที่ 4 ก็จัดในทำนองเดียวกัน

วิธีการเล่นนิทานของทั้ง 2 กลุ่ม

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อสร้างความสนใจของเด็ก เช่น ใจท่าทาง สุ่มเสียง รูปภาพ หุ่นจำลอง การสมมุติให้เด็กเป็นตัวเอกของนิทาน การให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น เมื่อเด็กได้ฟังนิทานแต่ละเรื่องจบลงแล้ว ก็มีการพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทาน และให้เด็กตอบคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

3. เมื่อเสร็จสิ้นการเล่นนิทานในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบเด็กกลุ่มตัวอย่าง

4. นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ทั้งสองฉบับ ไปวิเคราะห์ โดยใช้ Analysis of Variance

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปอร์เซนต์ไทล์ (Percentiles) โดยใช้สูตร (ล่วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ 2522 : 81 - 82)

$$P_x = \frac{L_o + \frac{(NX/100 - F_c) i}{f_p}}{f_p}$$

เมื่อ P_x แทน จุดคะแนนเปอร์เซนต์ไทล์ที่ x
 L_o แทน Lower Limit ที่เปอร์เซนต์ไทล์ตกอยู่ในชั้นคะแนนนั้น
 N แทน จำนวนคน
 F_c แทน ความถี่สะสมก่อนถึงชั้นคะแนนที่ P_x ตกอยู่
 f_p แทน ความถี่ของชั้นคะแนนที่ P_x ตกอยู่
 i แทน อัตรภาคในชั้นหนึ่ง ๆ

2. ทาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (ล่วน สายยศ และอังคณา
สายยศ 2524 : 71)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

3. ความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตร (ล่วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ 2524 : 75)

$$S^2 = \frac{N \sum fX^2 - (\sum fX)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน
 $\sum fX$ แทน ผลรวมทั้งหมดของความถี่คูณคะแนน
 $\sum fX^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของความถี่คูณคะแนนยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

4. หากค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และแบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ โดยไช้สูตร์ (McNemar. 1969 : 115)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{(S_1^2/n_1 + S_2^2/n_2)^2}{\frac{(S_1^2/n_1)^2}{n_1-1} + \frac{(S_2^2/n_2)^2}{n_2-1}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนก
 \bar{X}_1, \bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
 S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
 n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

5. หากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ โดยไช้สูตร์ (Magnusson. 1966 : 116)

$$L = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ L แทน ค่าความเชื่อมั่น
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบทั้งฉบับ
 S_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนทั้งฉบับ
 S_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนรายข้อ
 $\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนรายข้อ

6. หากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการรวมประเภท โดยไช้สูตร์ (วิเวียร์ เกตุสิงห์ 2523 : 34)

$$r = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน ค่าความเชื่อม
	$\sum X$	แทน ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้ในครั้งแรก
	$\sum Y$	แทน ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้ในครั้งหลัง
	$\sum XY$	แทน ผลรวมของผลคูณระหว่าง X และ Y
	$\sum X^2$	แทน ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจาก X
	$\sum Y^2$	แทน ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจาก Y
	N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

7. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของ
กลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาตามการฟังนิทาน และการอบรมเลี้ยงดู โดยใช้ Analysis of Variance
(Lindquist. 1953 : 135 - 139)

$$F_A = \frac{MS_A}{MS_W}$$

$$F_L = \frac{MS_L}{MS_W}$$

$$F_{AL} = \frac{MS_{AL}}{MS_W}$$

เมื่อ	F	แทน ค่าที่พิจารณาใน F - Distribution
	MS_A	แทน Mean Square ของตัวจัดกระทำ
	MS_L	แทน Mean Square ของระดับ
	MS_{AL}	แทน Mean Square ของ Interaction ของ ตัวจัดกระทำและระดับ
	MS_W	แทน Mean Square ภายใน Cell

บทที่ 4

ผลการศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน Sum Square
MS	แทน Mean Square
df	แทน Degree of Freedom
F	แทน ค่าสถิติที่พิจารณาใน F - Distribution

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะได้เสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบสอบถามการรวมประเภทของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบการรวมประเภทของกลุ่มตัวอย่าง
3. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ จากแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง

ตอน 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการึกหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบการรวม
ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการึกหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบการรวม
ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง

การอบรมเลี้ยงดู	สถิติ	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	รวม
แบบใช้เหตุผลมาก	N	10	10	20
	\bar{X}	2.2	1.4	1.8
	S.D.	1.3166	1.5055	1.4364
แบบใช้เหตุผลน้อย	N	10	10	20
	\bar{X}	2.3	1.0	1.65
	S.D.	1.8288	0.9428	1.5632
รวม	N	20	20	40
	\bar{X}	2.25	1.2	1.725
	S.D.	1.5517	1.2397	1.4847

จากตาราง 3 คะแนนเฉลี่ยแสดงให้เห็นแนวโน้มอย่างกว้าง ๆ ว่า กลุ่มทดลองมีการึกหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การรวมประเภทสูงกว่า กลุ่มควบคุม แต่กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนใกล้เคียงกัน

เพื่อที่จะเปรียบเทียบการึกหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การรวมประเภทของแต่ละกลุ่มว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ จึงได้นำไปทดสอบความมีนัยสำคัญ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ จากแบบทดสอบการรวมประเภทของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อพิจารณาค่าการพังก่อนและ การอบรมเลี้ยงดู

Source of variation	SS	df	MS	F
การพังก่อน (ก)	11.025	1	11.025	5.3564*
การอบรมเลี้ยงดู (ข)	0.225	1	0.225	0.1093
ก x ข	0.625	1	0.625	0.3036
ภายในกลุ่ม	74.1	36	2.0583	

$$F_{.05} (1, 36) = 4.11$$

จากตาราง 4 แสดงว่า

1. การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การรวมประเภทของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า เด็กที่ได้พังก่อนทดลอง มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การรวมประเภทสูงกว่าเด็กที่ได้พังก่อนควบคุม (ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง = 2.25, ค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม = 1.2)
2. การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การรวมประเภทของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างการพังก่อนและการอบรมเลี้ยงดู หมายความว่า พังก่อนทั้ง 2 ประเภท และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก กับแบบใช้เหตุผลน้อย ไม่ส่งผลรวมต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การรวมประเภท

ตอน 2 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบ
การจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงตามตาราง 5

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบ
การจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง

การอบรมเลี้ยงดู	สถิติ	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	รวม
แบบใช้เหตุผลมาก	N	10	10	20
	\bar{X}	11.8	9.5	10.65
	S.D.	5.7116	6.9001	6.2767
แบบใช้เหตุผลน้อย	N	10	10	20
	\bar{X}	10.5	5.3	7.9
	S.D.	6.0231	2.8304	5.3004
รวม	N	20	20	40
	\bar{X}	11.15	7.4	9.275
	S.D.	5.7516	5.5668	5.9008

จากตาราง 5 คะแนนเฉลี่ยแสดงให้เห็นแนวโน้มอย่างกว้าง ๆ ว่ากลุ่มทดลอง
มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การจัดประเภทแบบพหุคูณสูงกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่
ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ การจัดประเภท
แบบพหุคูณสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

เพื่อที่จะเปรียบเทียบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ การจัดประเภทแบบพหุคูณ
ของแต่ละกลุ่มว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงได้นำไปทดสอบ
ความมีนัยสำคัญโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนวางแผนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ จากแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาตามการฟังนิทาน และการอบรมเลี้ยงดู

Source of variation	SS	df	MS	F
การฟังนิทาน (ก)	140.625	1	140.625	4.5173*
การอบรมเลี้ยงดู (ข)	75.625	1	75.625	2.4293
ก X ข	21.025	1	21.025	0.6754
ภายในกลุ่ม	1120.700	36	31.130	

$$F_{.05} (1, 36) = 4.11$$

จากตาราง 6 แสดงว่า

1. การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า เด็กที่ได้ ฟังนิทานทดลอง มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การจัดประเภทแบบพหุคูณสูงกว่าเด็กที่ ได้ฟังนิทานควบคุม (ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง = 11.15 ค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม = 7.4)
2. การคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การจัดประเภทแบบพหุคูณของเด็กที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างการฟังนิทาน และการอบรม เลี้ยงดู หมายความว่า นิทานทั้ง 2 ประเภท และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกับ แบบใช้เหตุผลน้อย ไม่ส่งผลรวมต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์การจัดประเภทแบบพหุคูณ

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้นิทานในการพัฒนาการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลร่วมของนิทาน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในปริมาณที่ต่างกัน ที่มีต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนแรก ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดจรัล เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ประกอบด้วย

1. นิทาน แบ่งออกเป็น
 - 1.1 นิทานทดลอง (นิทานที่ส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์)
 - 1.2 นิทานควบคุม (นิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์)
2. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล
3. แบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ซึ่งประกอบด้วย
 - 3.1 แบบทดสอบการรวมประเภท
 - 3.2 แบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. นำแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลไปให้มารดาของเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 คอบ แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อแบ่งเด็กเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และกลุ่มที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย สุ่มออกมากลุ่มละ 20 คน แล้วนำคะแนนของเด็กแต่ละกลุ่มมาเรียงจากมากไปหาน้อย สุ่มอีกครั้ง โดยการสุ่มคนเว้นคน จะได้กลุ่มที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน และกลุ่มที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน หลังจากนั้นสุ่มเด็กทั้ง 4 กลุ่มอีกครั้งหนึ่งเพื่อจัดเด็กเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน
2. นำนิทานที่ส่งเสริมการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จำนวน 12 เรื่อง ไปเล่าให้กลุ่มทดลองฟัง และในกลุ่มควบคุมจะได้ฟังนิทานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ จำนวน 12 เรื่อง เช่นกัน ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง
3. เมื่อเสร็จสิ้นการเล่านิทานในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแล้ว นำแบบทดสอบการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบเด็กนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
4. นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ทั้ง 2 ฉบับ ไปวิเคราะห์โดยใช้ Analysis of Variance

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบการรวมประเภท และการจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบการรวมประเภท และการจัดประเภทแบบพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ Analysis of Variance

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์จากแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบการรวมประเภท และแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญดังต่อไปนี้คือ

1. เด็กที่ไ้ฟังนิทานทดลองมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กที่ไ้ฟังนิทานควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กที่ไ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อย มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฟังนิทานและการอบรมเลี้ยงดู ต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ หมายความว่า ไม่ว่าจะไ้ฟังนิทานทดลองหรือนิทานควบคุม กับกลุ่มตัวอย่างที่ไ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากหรือใช้เหตุผลน้อย จะมีผลต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาความแตกต่างของการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยพิจารณาตามตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ การฟังนิทาน ซึ่งแบ่งออกเป็นนิทานทดลองกับนิทานควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล 2 ระดับ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ผลการวิจัยปรากฏดังต่อไปนี้

1. เด็กที่ไ้ฟังนิทานทดลองมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กที่ไ้ฟังนิทานควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพิจารณาจากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ในตาราง 4 และตาราง 6 ได้พบผลที่แสดงว่าคะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์แปรปรวนไปตามการฟังนิทานอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มทั้งสองก็พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ฟังนิทานทดลองสูงกว่ากลุ่มที่ฟังนิทานควบคุม ฉะนั้นจึงพอสรุปได้ว่าสมมุติฐานข้อที่ 1 นี้ไ้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลดังกล่าว และสอดคล้องกับที่ รัญจวน อินทรกำแหง (รัญจวน อินทรกำแหง

2523 : 3) กล่าวไว้ว่า นิทานที่มีคุณค่าจะส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้ ความคิด
 ก่อให้เกิดปัญญา คือ คิดเป็น และคิดอย่างมีเหตุผล นอกจากนั้น สุขสมร ประพันธ์ทอง
 (สุขสมร ประพันธ์ทอง 2522 : 69 อ้างอิงมาจาก Saltz and other, 1977)
 ได้กล่าวถึงผลการวิจัยเชิงทดลองของซอลท์ และคณะ ซึ่งพบว่า การเล่านิทานที่มีคุณค่าได้แก่เด็ก
 จะสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจิตลักษณะของเด็กได้หลายประการ ทั้งนี้อาจจะ
 เนื่องมาจากนิทานเป็นส่วนหนึ่งของตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ จึงมีส่วนสำคัญที่จะทำให้เด็กเกิด
 การเลียนแบบ (อรทัย จันทวิชานางษ์ 2523 : 15) และนิทานทดลองที่ใช้ในการศึกษา
 ครั้งนี้เป็นนิทานที่ตัวเอกของเรื่องต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญา อาศัยเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์
 หาวิธีการเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไป เพราะฉะนั้นตัวแบบจากนิทานดังกล่าวนี้
 จึงมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบของเด็กในกลุ่มทดลอง และส่งผลกระทบต่อการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์
 ของเด็กด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ สวานา พรพัตน์กุล (สวานา พรพัตน์กุล 2525 : 1 - 5
 อ้างอิงมาจาก Sullivan, 1970) ได้กล่าวถึงการศึกษาของ ซัลลิแวน ที่ทดลองสร้าง
 ตัวแบบให้แก่เด็กในรูปการให้เด็กได้ใช้สติปัญญาตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่สร้างเป็นปัญหาขึ้น
 ผลการค้นคว้า กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาทดลองจะเลียนแบบพฤติกรรมที่เขาได้พบเห็นจาก
 ตัวแบบ นอกจากนี้ยังสนับสนุนผลการวิจัยของ สวานา พรพัตน์กุล (สวานา พรพัตน์กุล
 2525 : 5 - 6) ที่พบว่า ตัวแบบมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางความคิดของเด็กไทย

อย่างไรก็ตาม นอกจากจะให้ตัวแบบจากนิทานที่พยายามฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ
 ด้วยความสามารถทางสติปัญญาแล้ว ผู้วิจัยยังใช้นิทานทดลองเป็นสื่อในการฝึกทักษะด้านการคิด
 โดยการสมมุติให้เด็กเป็นตัวเอกของเรื่อง และให้แสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหาต่าง ๆ
 ตามเนื้อเรื่องในนิทาน นอกจากนั้นยังได้เน้นให้เด็กเข้าใจถึงเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ที่ปรากฏ
 อยู่ในนิทานแต่ละเรื่อง ด้วยการซักถาม การสาธิต และการอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เด็กเคยมี
 ประสบการณ์มาก่อน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเชื่อว่านิทานทดลองสามารถใช้เป็นสื่อในการกระตุ้น
 ให้เด็กได้ใช้ความคิด และทักษะด้านการคิดนี้ก็มีอิทธิพลต่อความสามารถในการศึกษาเหตุผล
 เชิงตรรกศาสตร์ ดังที่ ธนิน ญาณพิทักษ์ (ธนิน ญาณพิทักษ์ 2512 : 18 อ้างอิงมาจาก
 Dewey, n.d.) ได้กล่าวถึงความเห็นของตัวเธอที่ว่า การคิดเริ่มต้นด้วยปัญหา เพราะเมื่อ
 มีปัญหาทำให้เกิดการคิดหาเหตุผลที่จะแก้ปัญหาให้ตกไป นอกจากนี้ยังสนับสนุนความคิดเห็น

ของ ฟิลลิปส์ (Phillips, 1975 : 141) ที่ว่าหากเป็นความรู้ที่ได้มาโดยอาศัย ประสบการณ์เชิงตรรกศาสตร์ ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้เรียนรู้ได้ความภาค

2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก กับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผลน้อย มีการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตาม สมมุติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างนั้นบังเอิญได้กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ไม่เท่าเทียมกัน กล่าวคือ เด็กในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผลน้อย อาจจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กในกลุ่มที่ได้รับการ อบรมเลี้ยงดู แบบใช้เหตุผลมาก ซึ่งจากการวิจัยของ เนบอร์ส (Nabors, 1975 ; 3241-A) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดีกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และจอห์นสัน (Johnson, 1955 : 412 citing Goodman, n.d.) ได้กล่าวถึงการศึกษาของกูคแมนซึ่งพบว่า การศึกษาเหตุผล มีความสัมพันธ์สูงสุดกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ สามารถ วีระสัมฤทธิ์ (สามารถ วีระสัมฤทธิ์ 2512) ทองหล่อ วงษ์อินทร์ (ทองหล่อ วงษ์อินทร์ 2517) ชัยสงคราม เกียรติหงส์ (ชัยสงคราม เกียรติหงส์ 2522) สุรินทร์ ผลกล้วย (สุรินทร์ ผลกล้วย 2524) ปนิกา ศิริกุลวิเชฐ (ปนิกา ศิริกุลวิเชฐ 2524) ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากนั้น จากผลการวิจัยของ วรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ (วรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ 2522) และจำลอง วีระชาติ (จำลอง วีระชาติ 2522) พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างเป็นประชาธิปไตยมาก จะมีระดับสติปัญญาสูง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความสามารถในการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ ของเด็กทั้ง 2 กลุ่มนี้แตกต่างกันอย่างไม่เด่นชัด นอกจากนี้อีกประการหนึ่งอาจจะเนื่องมาจาก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีจำนวนน้อยเกินไป จึงทำให้ผลการศึกษามิเป็นไปตาม สมมุติฐาน

แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษาในครั้งนี้ก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรบุษ หลิมประเสริฐ (อรบุษ หลิมประเสริฐ 2520) ที่พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (แบบใช้เหตุผล) และแบบเข้มงวดกวดขัน มีพัฒนาการของสังคมและการอนุรักษ์ความยาวและ ปริมาตรไม่แตกต่างกัน และ พัฒนาศรัณ สดาพรวงศ์ (พัฒนาศรัณ สดาพรวงศ์ 2523)

พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีคั้งกับการรวมประเภทไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มานะ เรืองมิตร (มานะ เรืองมิตร 2522) มนต์ชัย กมสาคร (มนต์ชัย กมสาคร 2522) และบุปผา เมื่อกบง (บุปผา เมื่อกบง 2523) ซึ่งพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางด้านสติปัญญา

3. ไม่มีอิทธิพลร่วม (Interaction) ระหว่างการฟังนิทาน และการอบรมเลี้ยงดู นั่นคือ คะแนนการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์มิได้แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระทั้งสอง จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ซึ่งกล่าวว่า "เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และได้ฟังนิทานทดลอง มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กอีก 3 กลุ่ม" ทั้งนี้ อาจจะมีสาเหตุมาจากทัศนคติของเด็กที่มีต่อการฟังนิทาน กล่าวคือ อาจจะมีเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากบางคนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการฟังนิทาน และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อยบางคนมีทัศนคติที่ดีต่อการฟังนิทาน เนื่องจากเวลาที่ใช้ในการทดลองส่วนหนึ่งเป็นเวลาที่พักของเด็ก ดังนั้นจึงอาจมีเด็กบางคนต้องการทำกิจกรรมอื่นมากกว่าการฟังนิทานก็ได้ เพราะฉะนั้นจึงทำให้เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย ไม่ได้รับผลของการฟังนิทานที่ต่างกันอย่างเด่นชัดในการศึกษากครั้งนี้

ข้อเสนอแนะ

ด้านการเรียนการสอน

1. จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เด็กที่ได้ฟังนิทานทดลองมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์สูงกว่าเด็กที่ได้ฟังนิทานควบคุม ดังนั้นในการเรียนการสอน จึงควรจะได้จัดให้นิทานทดลอง เป็นส่วนประกอบในกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ในการเล่านิทานนั้น ควรเล่าแบบปลายเปิด กล่าวคือ อาจจะต้องตอนที่ เป็นบทสรุปออก แล้วนำไปตั้งเป็นประเด็นให้เด็กอภิปรายกัน ด้วยคำถามที่ประกอบด้วย คำว่า ทำไม เพราะเหตุไร จะทำอย่างไร เพราะคำถามประเภทนี้เป็นคำถามที่จะส่งเสริมการคิด และสร้างเสริมสติปัญญาของเด็ก

คำถามวิจัย

1. ควรจะนำตัวแปรตามผลลัพธ์ทางการเรียนของเด็กมารวมศึกษากว้าง เพราะเป็นตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์อย่างใกล้ชิด
2. ควรจะมีการเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กต่อการฟังนิทาน เพื่อศึกษาว่าจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็กหรือไม่
3. ควรจะมีการศึกษาถึงอิทธิพลของนิทานที่มีต่อการพัฒนาอ่านจริยธรรม เช่น ในด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความขยันหมั่นเพียร เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษณา ผลิตวีดิทัศน์ การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือสำหรับเด็กอายุ 6 - 12 ปี ที่พิมพ์ในประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2515 - 2519 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 269 หน้า อักส์สำเนา
- กัลยา แก่นใบ ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 98 หน้า อักส์สำเนา
- ✓ กาญจนาคำนวณ ความสัมพันธ์การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการทางความคิดตามทฤษฎีของเพียเจต์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 108 หน้า อักส์สำเนา
- กายแก้ว พงษ์อุดม พัฒนาการด้านการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ และการคิดหาเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ปริญญาโท ค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 158 อักส์สำเนา
- เกียรติ บุญเจือ ปรัชญาเบื้องต้นและตรรกวิทยาเบื้องต้น สำนักพิมพ์ดวงวิद्याการพิมพ์ 2512, 249 หน้า
- × เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว และสุรีย์ กาญจนวงศ์ แม่และเด็ก สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ 2523, 182 หน้า
- จรรยา สุวรรณทัต การทดลองสอนสั่งกับวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์แก่เด็กไทยระดับ 7 - 8 ขวบ รายงานฉบับที่ 20 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2519, 278 หน้า
- จารุวรรณ นันทพงษ์ "เด็กกับหนังสือ" คหเศรษฐศาสตร์ 19 : 49 - 61 พฤษภาคม 2518

จำลอง รัตนาธิ การศึกษาคือความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับระดับสติปัญญา
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 12 ปรินญาณีพนธ์ *
 ศ.ศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 167 หน้า อัดสำเนา

เจตนา ทองรักษ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถคำนวณจำนวน และเหตุผลเชิงนามธรรม
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ วิทยานิพนธ์ ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2524, 76 หน้า อัดสำเนา

+ เฉลา ประเสริฐสังข์ พัฒนาการของสิ่งกบิใบคำนวณการเปรียบเทียบ และปัญหาการอนุกรม
จำนวนของเด็กอายุ 3 - 7 ปี ในกรุงเทพมหานคร และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ปรินญาณีพนธ์ ศ.ศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2522, 125 หน้า อัดสำเนา

เฉลิม บุณยธรรมเจริญ "บทบรรณาธิการ" ประชาศึกษา 30 : 1 กุมภาพันธ์ 2522

เฉลิมพล ต้นสกุล พัฒนาการทางสติปัญญา และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กก่อนวัยเรียน
ในเขตการศึกษา 3 ปรินญาณีพนธ์ ศ.ศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2521, 112 หน้า อัดสำเนา

ชัยสงคราม เครือหงส์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิง
ตรรกศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์
 ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 111 หน้า อัดสำเนา

ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์ การศึกษาเปรียบเทียบเด็กไทยเชื้อชาติไทย กับเด็กไทยเชื้อชาติจีน
เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่าน การรับรู้ทางสายตา และแบบการคิด
ให้เหตุผลตามหลักการอนุกรมของเพียเจต์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 5
 ปรินญาณีพนธ์ ศ.ศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 162 หน้า
 อัดสำเนา

อิทธิพลของชุมชนที่มีต่อพัฒนาการทางสติปัญญาคำนวณเหตุผล ความสามารถ
ในการเข้าใจบุคคลอื่น ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2522, 194 หน้า

- ถวิล ชาราโกษฐ์ การอบรมเลี้ยงดูและผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อพัฒนาการ
ด้านการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกวิทยาของนักเรียนในชั้นประถมศึกษา ปริชญานิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 107 หน้า อัดสำเนา
- ✓ ถาวร รอดเทศ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์กับ
ความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2523, 109 หน้า อัดสำเนา
- ทองหล่อ วงษ์อินทร์ ความสัมพันธ์ระหว่างการคิดหาเหตุผลในเชิงตรรกศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์
วิชาวิทยาศาสตร์ และความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาตอนต้น
ปีการศึกษา 2514 ภาคศึกษา 5 ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2517, 68 หน้า อัดสำเนา
- อนิน ชูานพิทักษ์ "วิธีคิดของนักวิทยาศาสตร์" มิตรครู 11 : 17 - 18, 43 - 44
ตุลาคม 2512
- ✓ นพวรรณ โชติบัณฑิต "การปลูกฝังรากฐานทางการเมืองกับเด็กไทย" ช่วยกันมองเด็ก
หน้า 67 - 74 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2522
- บุปผา เผือกน่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับระดับสติปัญญาของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ปริชญานิพนธ์ *
ศ.ศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 112 หน้า อัดสำเนา
- ✓ ปนิกา สิริกุลวิเชฐ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์
กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 115 หน้า
อัดสำเนา
- ✓ ประสาท พันท่วงกูร ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และการคิดแบบขอเนกนัย ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516, 126 หน้า อัดสำเนา

ประเสริฐสุภมาศตรา, ชุม ตรรกวิทยา สภาการศึกษาตามกฎวิทยาลัย 2494,
337 หน้า

ปราณี เตียงทอง วรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บางแสน 2525, 270 หน้า

ปรีชา อ่างขวัญยืน การใช้เหตุผล โรงพิมพ์มิตรสยาม 2522, 217 หน้า

ปานใจ สุขสวัสดิ์, ม.ร.ว. ตรรกวิทยาเบื้องต้น เอกสารประกอบคำบรรยาย
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2514, 62 หน้า

X- พจน์ สะเพียรชัย "ข้อคิดเห็น" การใช้เกมเพื่อทักษะการคิดสำหรับเด็กชั้นประถม
ไม่มีเลขหน้า คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2519

พยอม ตันมณี บทบาทของการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่ส่งผลต่อพัฒนาการด้านบุคลิกภาพ
ทางแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคิดในการสร้างสิ่งกบ และผลสัมฤทธิ์ทางวิชาวิทยาศาสตร์
ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 104 หน้า
อัครสำเนา

พจนานุกรม สดาพรวงศ์ การศึกษาพัฒนาการของสิ่งกบการรวมประเภทของเด็กที่ไ้ไ้รับ
การอบรมเลี้ยงดู และมีถิ่นที่อยู่แตกต่างกัน ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 78 หน้า อัครสำเนา

ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว "พระบรมราโชวาท" ช่วยกันมองเด็ก
ไม่มีเลขหน้า สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2522

มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ และการคิดแบบสืบสวนสอบสวน ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516, 101 หน้า อัครสำเนา

มนต์ชัย คมสาคร การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับระดับสติปัญญาของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 7 ปริญญาโท *
ศ.ศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 112 หน้า อัครสำเนา

- มินนี่โตะกา มหาวิทยาลัย สถาบันสวัสดิการเด็ก การเลี้ยงดูและการอบรมเด็ก
 ปราณี สวัสดิ์สวัสดิ์ แปล พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี
 2511, 472 หน้า
- เมธี โขธิพันธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และ
ความใกล้ชิดของเด็กไทย ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2523, 107 หน้า อัดสำเนา
- ขงยุพธ วงศ์นาค ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางความคิดตามทฤษฎีของเพียเจต์
ที่เกิดจากการสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับความเข้าใจในการอ่าน ปริชญานีพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2524, 125 หน้า อัดสำเนา
- วัชร กอบุชช่วย การศึกษาผลของเกมและปริศนาคณิตศาสตร์ที่มีต่อทัศนคติต่อวิชา
คณิตศาสตร์ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2522, 81 หน้า อัดสำเนา
- วิญจวน อินทรกำแหง "การประเมินคุณค่าหนังสือสำหรับเด็ก" กำหนดการประชุม
ปฏิบัติการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก หน้า 1 - 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 18 - 28 พฤษภาคม 2523
- _____ วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น สำนักพิมพ์ดวงกมล 2517, 125 หน้า
- ราไพพิทย์ ชีระนิตติ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิทยานิพนธ์ ค.ม. ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย 2514, 44 หน้า อัดสำเนา
- รุ่งเรือง บุญไทรส ตรรกศาสตร์ พระสังฆการพิมพ์ 2513, 279 หน้า
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2522,
 276 หน้า
- _____ หลักการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 286 หน้า

วรรณงาม รุ่งพิสุทธิพงษ์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับสติปัญญา

ปริญญาทิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 76 หน้า
อค์สำเนา

วิชัย ชำนิ การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านมโนภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนและ

การรักษจำนวนของเด็กในเมืองใหญ่กับเด็กชนบท ปริญญาทิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 56 หน้า อค์สำเนา

วิชาการ, กรม รายงานการสำรวจความสนใจ และรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย
2519, 43 หน้า

วิรัช จามถนนอม เปรียบเทียบการคิดหาเหตุผลตามหลักตรรกศาสตร์และการคิดหาเหตุผล
เชิงจริยธรรมของนักเรียนระดับอายุ 13 และ 15 ปี ในเขตกรุงเทพมหานครและ
ในชนบท ปริญญาทิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520,
73 หน้า อค์สำเนา

✕ วิรุฑธ วิเชียรโชติ "การสอนแบบสืบสวนสอบสวน : วิธีสอนให้คิด" พัฒนาวิคิด 7
หน้า 55 - 60 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514

✓ ทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์ ศูนย์วิจัยพัฒนาสังคมเศรษฐกิจ และการศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 14 หน้า

ศ. ศุภนิมิตร (นามแฝง) "การเล่านิทานสำหรับเด็กประถม" ประชาศึกษา
30 : 28 - 32 มิถุนายน 2522

† ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่าง)
ทางสหประชาชาติ 2520, 501 หน้า

✕ สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน การใช้เกมเพื่อทักษะการคิดสำหรับเด็กชั้นประถม คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2519, 38 หน้า

✕ สมบูรณ์ สิงฆมานันท์ "การเล่านิทานและการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง" คทเศรษฐศาสตร์
23 : 26 - 32 กันยายน 2522

สมศักดิ์ สุนทรสุข การศึกษาค้นคว้าของการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่มีต่อความคิดแบบ
สืบสวนสอบสวน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรินิตยานิพนธ์
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 104 หน้า อัดสำเนา
 สวนา พรพัฒน์กุล อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อพัฒนาการทางด้านความคิดและการเรียนรู้
ทางสังคมของเด็กไทย ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2525

X/ สัญญา สัญญาวิวัฒน์ การพัฒนาชุมชน แพรวพิทยา 2514, 478 หน้า
 สามารถ วีระสัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมองบางประการที่สัมพันธ์กับความสามารถใน
การเรียนวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปรินิตยานิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2512, 152 หน้า อัดสำเนา
 สุขสมร ประพัฒน์ทอง อิทธิพลของการใช้นิทานสำหรับเด็ก และการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อ *
พฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย ปรินิตยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 2521, 184 หน้า อัดสำเนา

สุชา จันท์เอม จิตวิทยาทั่วไป สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2522, 232 หน้า
 สุรินทร์ ผลกล้วย การศึกษารเปรียบเทียบการพัฒนาการคิดหาเหตุผลตามหลักตรรกศาสตร์
ในชั้นปฏิบัติการค่ายมาธรรม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของเด็กไทย
ในเมืองและชนบท ปรินิตยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2524, 82 หน้า อัดสำเนา

อมร โสภณวิเชษฐวงศ์ ตรรกวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2514, 207 หน้า

อรทัย จันทวิชานุกุลย์ รูปแบบของนิทานที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 ปรินิตยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 151 หน้า
 อัดสำเนา

อรบุษ หลิมประเสริฐ การศึกษารเปรียบเทียบเด็กในเมือง และชนบทเกี่ยวกับพัฒนาการ
ของสิ่งปฏิกูลในเรื่องการอนุรักษ์ความยาวและปริมาตรกับการอบรมเลี้ยงดู ปรินิตยานิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 91 หน้า อัดสำเนา

อำนาจ มีแทน การฝึกษาพัฒนาการทางสติปัญญาตามทัศนะของเพียเจท์ของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดปทุมธานี วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2523, 85 หน้า อัดสำเนา

Backman, Carl W. and Secord Paul F. A Social Psychological View of Education. Harourt, Brace & World, Inc, New York, 1968. 152 p.

Black, Max. Critical Thinking : An Introduction to Logic and Scientific Method. New York Prentice - Hall, Inc. 1955. 459 p.

Brown, William T. "Consideration of the Interrelationship of Five Attitude and Achievement Factors in Successful Male Undergraduate Students at The University of Montana," Dissertation Abstracts. 29 : 3411 A, April, 1969.

Ginsburg, Herbert and Oppen, Sylvia. Piaget's Theory of Intellectual Development. Englewood Cliffs, N.J. Prentice - Hall, 1969. 237 p.

Inhelder, B. and Piaget, J. The Early Growth of Logic in the Child. New York, Translated by E.A. Lazer and D. Popert, Harper and Row Publishers, 1964. 302 p.

X^v Jersild, Arthur T. Child Psychology. Englewood Cliffs, N.J. Prentices - Hall, 1961. 506 p.

Johnson, Donald McEwen. The Psychology of Thought and Judgment. New York, Harper, 1955. 515 p.

Lindquist, E.F. Design and Analysis of Experiments in Psychology and Education. Houghton Mifflin Company, Boston, 1953. 393 p.

Leshner, Ronald E. "A Study of Logical Thinking in Grade Four Trought Seven," Dissertation Abstracts. 32 : 2487A, November, 1971.

Magnusson, David. Test Theory. Adison Pubishing Company Reading, Massachusetts, 1976. 270 p.

Martin, Mavis D. "Reading Comprehension, Abstract Verbal Reasoning, and Computation as Factors in Arithmetic Problem Solving," Dissertation Abstracts. 24 : 4547A-4548A, May, 1964.

- Matulis, P. "A Survey of The Understandings of Selected Concepts of Logic by 8 - 18 year - old Students," Dissertation Abstracts. 31 : 1079A September, 1970.
- McNemar, Quinn. Psychological Statistics. 4 th. ed., New York, John Wiley and sons, 1969. 529 p.
- Murray, O. Comparing Theories of Child Development. Wadsworth Publishing Company, Inc., Belmont, California, 1979. 507 p.
- Nussen, Paul H. The Psychological Development of The Child. Englewood Cliffs, 1963. 104 p.
- Nabors, Donald G. "A Comparative Study of Academic Achievement and Problem - Solving Abilities of Black Pupils at The Intermediate Level in Computer Support Instruction and Self - Contained Instructional Programs," Dissertation Abstracts. 36 : 3241A, October, 1975.
- ✓ O'Brien, T.C. and Shapiro, B.J. "The Development of Logical Thinking in Children," American Educational Research Journal. 4 : 531 - 543, November, 1968.
- ✓ Opper, Sylvia. "Intellectual Development in Thai Children," Doctoral Thesis. Cornell University, 1971. 325 p.
- Phillips, Jr. The Origins of Intellect : Piaget's Theory. San Francisco : W.H. Freeman and Company, 1975. 205 p.
- Polanski, H. "Piaget's Logical Operation and Science Content Comprehension," Dissertation Abstracts. 35 : 5952A - 5953A, March, 1975.
- Raffini, James P. "The Relationship Between Resultant Achievement Motivation and College Student Examination Performance," Dissertation Abstracts. 31 : 1085A - 1086A, September, 1970.
- Russell, Ivan L. "Motivation for School Achievement Measurement and Validation," The Journal of Education Research. 62 : 263 - 266, February, 1969.
- Song, Kae - Kyun. "Academic Achievement Motivation of Students of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variables," Dissertation Abstracts. 32 : 2571A, November, 1971.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำเจดีย์ของกะแนนนิทานทดลองแต่ละเรื่อง

คำอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

คำอำนาจจำแนกของแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนนิทานทดลองแต่ละเรื่อง

เรื่อง	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
นกกากับคนโพน้า	4.67
มานอชามลำธาร	4.00
โจชงซึ่งนำหนักช่าง	4.67
การไต่สวนหิน	4.33
คดีไขไก่ต้ม	3.67
ลูกวัวใจดี	4.00
วิธีจับขโมย	4.00
ส่วนแบ่งที่ยุติธรรม	4.33
เหวินเก็บลูกบอล	4.33
พราหมณ์กับ เทวดา	4.00
สิงห์โตกับสุนัขจิ้งจอก	4.00
ปัญญาหญิง	4.33

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอมตามการยอมรับเลี้ยงดูแบบไร้เหตุผล

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.9523	16	2.5624
2	4.2398	17	3.143
3	3.6122	18	
4	3.5924	19	
5	4.5169	20	
6	4.7079	21	
7	5.0529	22	4.
8	3.4188	23	5.0396
9	2.9748	24	3.8283
10	3.9862	25	4.2602
11	2.6821	26	3.0878
12	2.6490	27	2.9158
13	2.6783	28	3.5408
14	3.4012	29	2.9011
15	3.5231	30	4.3748

ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	หมายเหตุ
1	3.7704	ข้อ 1 - 4 เป็นแบบทดสอบประเภท 2 ค้าวแปร
2	5.4776	
3	5.8035	
4	3.8969	
5	13.3615	ข้อ 5 - 8 เป็นแบบทดสอบประเภท 3 ค้าวแปร
6	9.0668	
7	7.8826	
8	5.8426	

หมายเหตุ

แบบทดสอบการจัดประเภทแบบพหุคูณฉบับสมบูรณ์อยู่ที่ภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เรียน คุณแม่ของ ค.ญ., ค.ช. พี่น้าถือ

เนื่องจากข้าพเจ้ากำลังศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรของมารดา และท่านเป็นผู้หนึ่งซึ่งเป็นที่ห่วงใยของแม่ที่จะทำให้ทราบถึงแนวโน้มในการเลี้ยงดูบุตร ฉะนั้น จึงขอความกรุณาท่านได้โปรดตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวันซึ่งท่านได้ปฏิบัติต่อ ค.ญ., ค.ช. ทั้งนี้ท่านไม่ต้องกังวลว่าคำตอบของท่านจะถูกหรือไม่ เพราะแม่แต่ละคนย่อมมีวิธีการที่จะปฏิบัติต่อกันแตกต่างกันไป คำตอบของท่านข้าพเจ้าจะถือเป็นความลับ และจะนำไปใช้ในการศึกษาครั้งนี้เท่านั้น โดยจะเสนอผลการศึกษาในลักษณะเป็นยกรวม ขออภัยขอโทษให้ท่านตอบแบบสอบถามนี้ให้ครบถ้วนทุกข้อ และให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุด คำตอบของท่านมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

ขอแสดงความนับถือ

วีรพร พันธุ์ชวลิต

นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูเด็ก ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงว่า ท่านใจป้ำมีทัศนคติต่อบุคคลเพียงใดตามที่ปรากฏอยู่ในแบบสอบถามนี้

2. ขอให้ท่านตอบแบบสอบถามนี้ให้ครบถ้วนทุกข้อ เพราะถ้าท่านไม่ตอบข้อความใดข้อความหนึ่ง แบบสอบถามนี้จะใช้ไม่ได้

3. การตอบแบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องสำหรับตอบ 5 ช่อง ท่านจะตอบโดยเลือกเอาข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียวเท่านั้น ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้นในกระดาษคำตอบที่ให้ไว้ ดังตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	ทำเป็นบางครั้ง	ทำน้อยมาก	ไม่เคยเลย
C	ถ้าลูกร้องไห้แทบจะตีหรือชกให้หยุดร้องทันที			✓		
CC	ถ้าลูกขอดูญาติไปทัศนศึกษากับทางโรงเรียน ท่านจะอนุญาต		✓			

4. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ ถ้ามีข้อใดที่ท่านเกิดความไม่แน่ใจ ขอให้ท่านเลือกตอบค่าแรกที่ท่านคิด

ข้อ	ข้อความ	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	ทำเป็นบางครั้ง	ทำน้อยมาก	ไม่เคยเลย
1.	ท่านให้ความสำคัญเมื่อลูกเล่าถึงเรื่องต่าง ๆ					
2.	เวลาทำอาหารท่านเตรียมอาหารที่ลูกชอบไว้ด้วย					
3.	เมื่อลูกเจ็บป่วยท่านให้การดูแลอย่างใกล้ชิด					
4.	ท่านตอบคำถามต่าง ๆ ของลูกด้วยความเต็มใจ					
5.	ถ้าลูกแสดงอาการไม่สบายใจ ท่านจะถามถึงสาเหตุและหาทางช่วยเหลือ					
6.	เมื่อมีการพูดคุยกันท่านจะพูดคุยกับลูกอย่างสนุกสนาน					
7.	เมื่อลูกริเริ่มทำอะไร เช่นคิดจะเลี้ยงปลา ท่านจะคอยให้กำลังใจและช่วยหาอุปกรณ์บางอย่างให้เมื่อลูกต้องการ					
8.	ท่านให้ลูกมีส่วนร่วมในการกำหนดเวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาสำหรับทำการบ้าน เวลาเล่น ดูโทรทัศน์และเข้านอน					
9.	ถ้าลูกขอเวลาครูหรือเขียนเรื่องอื่น หากท่านทราบว่ามีการประกวดที่เห็นท่านจะช่วยส่งผลงานของลูกเข้าประกวดด้วย					
10.	ถ้าลูกทำความผิดในขณะที่ท่านกำลังอารมณ์ไม่ดี ท่านจะทำโทษลูกรุนแรงกว่าที่เคยทำ					
11.	เมื่อท่านมอบหมายงานที่แน่ใจว่าลูกทำได้ ท่านจะสังเกตอยู่ห่าง ๆ โดยไม่เข้าไปก้าวกาย					

ข้อ	ข้อความ	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	ทำเป็น บางครั้ง	ทำ น้อยมาก	ไม่ เคยเลย
12.	ถ้าลูกไปซื้อของและได้รับเงินทอนเกินแล้วนำมาควมท่าน ถ้าท่านเห็นว่าเป็นเงินจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น ท่านก็จะไม่วากกล่าวอะไร					
13.	เมื่อลูกมีคหวั่ง เช่น แข่งกีฬาแพ้หรือสอบตก ท่านจะปล่อยโยนและให้กำลังใจ					
14.	ในขณะที่ท่านกำลังทำงานอดิเรก เช่น ปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ ฯลฯ ถ้าลูกอยากทำบางท่านจะจัดหาอุปกรณ์ที่เหมาะสมให้					
15.	เมื่อลูกมีปัญหา เช่น ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน ลูกจะนำปัญหามาปรึกษากับท่าน					
16.	ถ้าลูกมาเล่าว่า เขาได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของโรงเรียนเพื่อไปแข่งขัน เช่น ประกวดมารยาท แต่เขาไม่แน่ใจว่าจะทำได้ดี เกรงจะเสียชื่อโรงเรียน ท่านจึงแนะนำให้ลูกถอนตัวจากการแข่งขัน					
17.	เมื่อลูกมาขออนุญาตไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ถ้าท่านปฏิเสธก็จะชี้แจงเหตุผลให้ลูกฟังด้วย					
18.	ถ้าลูกเอาของเล่นที่เขาประดิษฐ์เองมาอวดท่าน แม้ผลงานนั้นยังไม่ดีนัก ท่านก็ให้ความสนใจ					
19.	ถ้ารู้ว่าลูกถูกเอาเปรียบจากเพื่อนหรือคนอื่น ๆ ท่านจะทำหนิรุกทันที					
20.	ถ้าลูกทำงานผิดพลาดท่านจะชี้กำลังใจแก่เขาและให้โอกาสแก้ตัวใหม่					

ข้อ	ข้อความ	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	ทำเป็น บางครั้ง	ทำ น้อยมาก	ไม่ เคยเลย
21.	เมื่อลูกถูกชักใจจนจะใช้อารมณ์กับท่าน เช่น ตะโกนเสียงดัง ท่านก็จะไปตบโดยวิธีเดียวกัน					
22.	เมื่อกว่างจากงานการต่าง ๆ แล้ว ท่านอยากพักผ่อนคนเดียวมากกว่าที่จะเข้าไปพูดคุยกับลูก					
23.	ท่านให้ออกาสูกชี้แจงเหตุผลเมื่อเขาทำ ความผิด					
24.	ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายที่ต้องพาลูกไปเที่ยววนล กบ้าน					
25.	ในโอกาสพิเศษ เช่น วันปีใหม่หรือวันเกิดของ ลูก ท่านจะให้ของขวัญหรือกล่าวคำอวยพร แก่ลูก					
26.	ในวันหยุดหรือยามที่ท่านมีเวลาว่างท่านจะ เล่นนิทานหรือหาเกมสนุก ๆ มาเล่นกับลูก					
27.	หลังจากทำโทษลูกแล้ว ท่านมาทวนคิดว่าทำ ไปโดยไม่มีเหตุผล					
28.	เมื่อลูกมีปัญหาการเรียน เช่น สอบได้คะแนน ต่ำ ท่านมอบภาระในการแก้ปัญหาที่ให้ทาง โรงเรียนแต่ฝ่ายเดียว					
29.	ถ้าท่านมีเวลาว่างและได้รับเชิญให้ไปชม กิจกรรมของโรงเรียนซึ่งลูกของท่านมีส่วน รวมด้วย เช่น แข่งกีฬา ละครวงร้องเพลง ท่านจะไปตามคำเชิญของทางโรงเรียน					
30.	เมื่อจะพาลูกไปเที่ยว ท่านให้ลูกมีส่วนร่วม ในการเลือกสถานที่เที่ยวด้วย					

ภาคผนวก ค.

นิทานที่ใช้ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นิทานในกลุ่มทดลอง

ภกตา กับ คนใจดี

ในฤดูร้อนแห่งหนึ่ง ภกตาวิ่งวิ่งตระหนกตื่นเป็นแถวตั้ง มีดวงอาทิตย์ที่
ร้อนจัดไป

ยังมีคนองหารน้ำด้วยความรีบและกระวนกระวาย ดันโลกยังมีเด็กหลายคนไม่เห็น
ลมหายใจในใจ มีคนจะออกไปเพื่อจะกินน้ำ แต่น้ำที่ตามไปไม่เห็นน้ำเกินกว่าที่เขิน
จะไว้จะรอยปากของเขินของกินน้ำในคนเห็นน้ำในน้ำใจ

มันพยายามลุ่มลุ่มครั้ง แต่ก็ไปเป็นยอดสำเร็จทำใจมันอารมณ์เสีย เพราะ
ความหิวกระหาย นึกพยายามควบคุมอารมณ์และสติไว้ และพยายามใช้ความถี่ถ้วน
ที่จะกินน้ำในคนใจดีให้ได้ ในที่สุด หลังจากใช้ความถี่ถ้วน มันก็เกิดความคิดขึ้น
อย่างหนึ่ง

มันได้เดินไปลุ่มก่อนกินที่มีขนาดเล็กพอที่จะเอาใส่ลงไปในปากคนใจดีนั้นได้
เอามาใส่ไว้ในคนใจดีที่ละก่อน ทำให้ระดับน้ำในนั้นค่อย ๆ สูงขึ้น ๆ จนในที่สุด ระดับน้ำ
ในคนใจดีนั้นก็กระเด็นขึ้นมาอยู่ถึงปากคนใจดี ซึ่งมันสามารถจะดื่มได้อย่างสะดวกสบาย

บ้านอยขามคำฮาร

ที่ทอดผ้าในหมู่บ้านแห่งนี้ มีผ้าใหญ่อยู่หลายตัว มาเหล่านี้ได้อาและจากรถทุกวัน มีพนักงานอย่างราเร่ใจทุกตัว

แม่มาชาวออกลูกเป็นลูกน้ำสีชาวตัวหนึ่ง ลูกมาตามแม่ของมันทั้งวันไม่ยอมห่าง วันหนึ่งยอมมาให้ลูกมาช่วยสงขาวสาส์ตึงหนึ่งไปยังโรงโม่แป้ง เมื่อเอาธงขาววางบนหลังแล้ว ลูกน้ำก็ออกวิ่งไปยังโรงโม่แป้งอย่างรวดเร็ว บ้านอยวิ่งไป ๆ ก็เจอเข้ากับแม่น้ำสายหนึ่ง ขวางหน้าอยู่ น้ำในแม่น้ำไหลช้า ๆ

วัวแก่ตัวหนึ่งกำลังกินหญ้าอยู่ริมฝั่งน้ำ บ้านอยวิ่งเข้าไปถามว่า "ลุงวัว แม่น้ำสายนี้นั้นข้ามไปได้ไหมจะ" ลุงวัวตอบว่า "น้ำนี้ไม่ลึกหรอกเลยแต่ของลุงไปไหนอยเดี่ยวเท่านั้นแหละ เมื่อวานนี้ลุงก็ข้ามไปแล้ว"

ยังลุงวัวว่าดังนั้น บ้านอยก็เตรียมจะข้ามแม่น้ำ ทันใดนั้นเองกระทอกก็วิ่งเข้ามาร้องบอกว่า "บ้านอย อย่าข้ามไปนะ น้ำลึกมาก เมื่อวานนี้เพื่อนฉันข้ามไปแล้วจนน้ำตาย"

บ้านอยไม่รู้จะเชื่อใครดี ลุงวัวพูดหรือว่ากระทอกพูด บ้านอยยังไม่ได้คิดใคร่ครวญอะไรก็วิ่งกลับไปถามแม่ แม่มาถามลูกว่า "ทำไมกลับมาละลูก" บ้านอยพูดด้วยความรู้สึกลำบากใจว่า "ข้างหน้ามีแม่น้ำจะแม่ ลุงวัวแกว่าน้ำตื้นข้ามไปได้ แต่กระทอกบอกว่าน้ำลึกข้ามไปไม่ได้"

แม่มาถามลูกว่า "น้ำลึกหรือน้ำตื้น ข้ามได้หรือข้ามไม่ได้ ลูกใคร่ครวญถี่ถ้วนแล้วหรือเปล่า" บ้านอยสับสนด้วยความละอายใจ

แม่มาพูดกับลูกมาด้วยความรักเอ็นดูว่า "ลุงวัวรูปร่างใหญ่ แต่ไม่ถึงรู้สึกว่่าน้ำตื้น แต่กระทอกตัวเล็ก ดังนั้นน้ำเขียงนี้คงเปรียบทำให้จนน้ำตายได้ กระทอกจึงรู้สึกว่่าน้ำลึกหากเขาต่างก็พูดตามสภาพของตัวเอง แล้วสภาพของลูกจะเป็นอย่างไร ขอให้ลูกลองเทียบกับพวกเขาดู" บ้านอยเข้าใจที่แม่พูด มันจึงหันหลังและวิ่งผละจากไปทันที

เมื่อบ้านอยวิ่งมาถึงริมฝั่งน้ำ ก็เจอลุงวัวและกระทอกอีก ทั้งสองต่างก็พูดเหตุผลของตัวเองและไม่ยอมลงให้ใคร

คราวนี้บ้านอยใจแข็งคิแล้ว มันเทียบชูลุงวัวที่สูงใหญ่ และเทียบชูลูกกระทอกตัวเล็ก ๆ แล้วจึงพูดว่า "ขอให้นั้นลองข้ามชูลุงก็แล้วกัน"

มานอยตามแม่น้ำไปไกลขวางราบริ้นน้ำในแม่น้ำไม่ตื้นอย่างที่ตั้งวงว่า และก็ไม่ลึกอย่าง
ที่กระรอกบอก มานอยรู้ถึงความน้ำไม่ลึกและก็ไม่ตื้น เพราะตัวมันเล็กกว่าวัว และก็ไต่จากกระรอก
มายังชายฝั่งชาวสาธิตแล้วก็กลับมา เมื่อกลับมาถึง แม่น้ำก็ขมลูกกว่าที่ห้าไปนั้นถูกต้อง
แล้ว

ตั้งแต่นั้นมา เมื่อมานอยจะสนทนากับเรื่องที่ไม่คุ้นเคย ก็มักจะถามผู้อื่นก่อนจนเสร็จ
แล้วจึงนำมาใคร่ครวญ เมื่อใคร่ครวญถี่ถ้วน จึงจะลงทำดู มานอยทำอย่างนี้นั้นก็ค่อย ๆ เก่ง
ขึ้นทุกวัน

โจรง ชั่งน้ำหนักช่าง

ในสมัยสามก๊ก ขุนกษัตริย์ส่งช่างใหญ่ตัวหนึ่งให้แก่โจโฉ บรรดาขุนนางทั้งฝ่ายบู๊
ฝ่ายบุ๋มต่างก็พากันมาดูช่างตัวนี้ ช่างตัวนี้มีขนาดใหญ่มาก

โจโฉถามคนทั้งหลายว่า "ใครมีวิธีชั่งน้ำหนักช่างตัวนี้ไยบ้าง"

บางคนเสนอให้ฆ่าตัวช่างขนาดใหญ่ขึ้นชั่งน้ำหนักช่าง บางคนก็เสนอให้ฆ่าช่างแล้ว
สับออกเป็นชิ้น ๆ แล้วจึงค่อยนำไปชั่ง

แต่หมู่โจรงบุกรขายของโจโฉซึ่งมีอายุเพียง 7 ขวบเท่านั้น พุฒขึ้นอย่างมั่นใจว่า
มีวิธีที่จะชั่งน้ำหนักช่างได้โดยไม่ต้องฆ่าช่าง หรือแม้แต่สร้างเครื่องชั่งน้ำหนักอันใหญ่โตมโหฬาร
ขึ้นเลย

โจรงให้คนช่วยต้อนช่างลงเรือลำใหญ่ พอช่างลงเรือ เรือก็ค่อย ๆ ถ่วงลำลงใน
น้ำ โจรงก็เส้ดสีแดงไว้ที่ช่างตั่งเรือลำหนึ่ง เมื่อสีเส้ดสีแดงเสร็จ โจรงก็ไล่ช่างขึ้นจากเรือ
แล้วสั่งให้คนหามกบหินเหลือง จนกระทั่งน้ำเสมอกับเส้ดสีแดงจึงไล่สั่งให้ยุคน้ำหนักของกบ
หนักก็คือน้ำหนักของช่างตัวนั้นนั่นเอง

วิธีชั่งน้ำหนักที่โจรงคิดขึ้นนี้ เป็นจริง ๆ โจโฉและบรรดาขุนนางทั้งหลายก็พากันกล่าว
ชมเชยว่าบุญโจรงฉลาด

"เปล่าๆครับ" ชายร่างใหญ่ตอบ

เป่าก้องถามชายฉาบอีกคนหนึ่งว่า "ท่านเอาเงินไปหรือเปล่า"

"เปล่าๆครับ" ชายฉาบตอบ

เป่าก้องถามชายฉาบอีกคนหนึ่งว่า "ท่านจะเอาเงินไปหรือเปล่า"

"เปล่าๆครับ" ชายฉาบตอบ

เป่าก้องถามทุกคน ทั้งสามลึกลับกันว่า "เปล่าๆอะไรเอาเงินไป"

เป่าก้องจึงพูดว่า "พวกท่านไม่มีใครเอาเงินไป" สิ่งที่สำคัญที่เขากล่าวอย่างนี้ก็คือว่า

เพราะฉะนั้นเงินจะต้องเป็นของคนเอาเงินไป"

แล้วเป่าก้องก็หันไปสั่งคนใช้ "เจ้าจงเอาเงินนี้ไปฝาก ถ้าจะไต่สวนเห็นก่อนนี้ฐานชโมยเงินของเค็ดไป"

ชาวเมืองพากันหัวเราะ "ฮะ ฮะ เราอยากฟังการไต่สวนคดีเห็น เห็นคนนั้นมันจะตอบว่าจะไรหนัก เมื่อเป่าก้องตั้งคำถามกับมัน"

"พวกท่านจะมาฟังการไต่สวนนี้ด้วยก็ได้" เป่าก้องพูด "แต่ท่านต้องจ่ายเงินคนละ 20 เบนต์จึงจะเข้าไปในศาลได้"

ดังนั้นคนใช้ของผู้พิพากษาจึงแยกหิ้งคนนั้นไปที่ศาล อาเนียวก็ไปกับผู้พิพากษาคด้วย เป่าก้องสั่งคนใช้ว่า "จงเอาหมอนำมาวางตรงประตูศาลห้องหนึ่ง"

แล้วเขาก็หันไปพูดกับชาวเมืองว่า "ทุก ๆ คนจะตองเอาเงิน 20 เบนต์ ใส่หมอนำคนที่จะเข้าไปในศาล"

เป่าก้องยืนอยู่ข้าง ๆ หมอนำ คอยมองดูน้ำของที่ศาลาเมืองเอาเงินของคนที่ใส่ลงในหมอน ชาวเมืองต่างก็ขยับเงิน 20 เบนต์ใส่หมอนำทีละคน จนกระทั่งหมอนำนั้นมีเงินเกือบเต็ม ในที่สุดชายฉาบก็เอาเงิน 20 เบนต์ใส่หมอนำ

"เจ้าคนนี้เป็นคนชโมยเอาเงินไป" เป่าก้องร้องแล้วเขาก็สั่งคนใช้ "จงไปจับตัวมันมาดูที่ในถุงของมันก็จะพบเงิน"

คนใช้ของเป่าก้องจับชายฉาบได้ก็เปิดถุงดู พวกคนใช้ก็พบเงิน 280 เบนต์อยู่ในนั้น

"เงินนั้นเป็นเงินของผม" อาเนียวร้อง

"ถูกแล้ว" เป่าก้องตอบ "เงินของเจ้าเอง"

ชายหนุ่มก็คิดว่า "เขาขายรวมใจอย่างไรบ้าง เงินคงได้คนนี่"

"จริงหรือครับ" คาเนียวพูด "พวกเธอขายใจอย่างไรกัน"

พวกชาวเมืองต่างก็ถามเฝ้ากันว่า "พวกเธอขายใจอย่างไร"

คุณนั้นสิ เฝ้าถามว่า "ดูที่น้ำในหม้อนั้น คาเนียวเอาเงินใส่ไว้ใต้กระดาษไขใน
ตะกร้า นั้นเห็นกระดาษนั้นแล้วมันไปเ็นกระดาษชุบน้ำมัน เพราะฉะนั้นเงินจึงเข้าไปตามน้ำมันไปโดย
ย่น้ำมันลอบอยู่บนน้ำ น้ำมันลอบขึ้นขาเหล็กน้ำ เมื่อชายคนนั้นเอาเงิน 20 เซนต์ของเราใส่หม้อ
แล้วเฝ้าถามก็สั่งคนใช้ว่า "เอาเงินของคาเนียวคืนให้เขาแล้วเอาเงินทั้งหมดที่เหลือ
ในหม้อให้ไปโดย"

"ขอบคุณครับ" คาเนียวร้อง

คดีไซโกตัม

ชายผู้หนึ่งเป็นกบฏยากจนและไม่มียางทำ ถึงแม้ว่าเขาจะออกจากบ้านทุกวันเพื่อ
เพียงพยายามที่จะหางานสักเท่าใจก็ยังหาไม่ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่เขากำลังหางานทำอยู่คนเดียว เขาเกิดรู้สึกหิวจึงแวะเข้าไป
ในร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่อที่จะใช้เงินที่มีอยู่ในกระเป๋าเพียงเล็กน้อยซื้ออาหารกินสักมื้อหนึ่ง

เมื่อเขานั่งลงเรียบร้อยแล้ว จึงสั่งข้าวต้ม 2 ขาม กับไข่ต้ม 2 ฟอง เมื่อเขา
ได้รับประทานอาหารที่สั่งมาจนอิ่มหน้าสำราญเรียบร้อยแล้ว ตั้งใจจะชำระเงินค่าอาหารให้
เจ้าของร้าน แต่พอเขาเอามือล้วงลงในกระเป๋าเท่านั้น ก็คงทำให้เขาถึงกับเหงื่อแตก
ท่วมตัว เพราะเขาพยายามใช้มือควานหาเงินในกระเป๋าที่เขาคืออยู่เพียงเล็กน้อยนั้นสักเท่าไร
ก็ไม่พบ คงจะต้องไปทำหอนเสียที่ไหนเป็นแน่แท้ ขณะครุ่นคิดอยู่ในใจว่าจะทำอย่างไรคืนนี้
พอดีกับเจ้าของร้านได้เงินเข้าไปหลังร้าน เพื่อเอาอาหารมาให้ลูกค้าคนอื่น ชายผู้นั้นเห็นเป็น
โอกาสเหมาะจึงรีบเดินออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อเจ้าของร้านรู้ว่าโดนนักเลงตีมาเหยียบจุกตนเช่นนั้น จึงทำให้เขาโมโห
เป็นเงินเงินไซไปทีเดียว แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปจัดการกับนักเลงผู้นั้นได้ที่ไหนเสียแล้ว

เวลาไต่ยาวนานไป 10 ปี ชายผู้นั้นบัดนี้ได้รับความสำเร็จมั่งงานทำเป็นหลักแหล่ง
และกลายเป็นเศรษฐีเสียแล้วแะแะแะก็มีอยู่วันหนึ่ง เขาได้เดินทางผ่านหน้าร้านขายอาหาร

ซึ่งเมื่อ 10 ปีที่แล้วเขาเคยมาที่นี่แล้วไม่มีเงินจ่าย เขายังรู้สึกคุ้นเคยกับสภาวะของร้านได้ดี จึงแวะเข้าไปในร้านนั้นอีกครั้งพร้อมกับสั่งอาหารเหมือนตอนที่ตนเคยสั่งเมื่อครั้งโน้น เมื่อเขาจัดการกับอาหารที่สั่งมาเรียบร้อยแล้ว จึงเรียกเจ้าของร้านมาคิดเงิน

"สวัสดีครับท่าน" เจ้าของร้านกล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้มจนมิใช่ พร้อมกับแสดงท่าทางเจม่อน

แต่ชายผู้นั้นกลับส่งเงินให้กับเจ้าของร้านถึง 200 บาท

"ท่านครับนี่ก็มากเกินไปแล้ว ค่าอาหารของท่านเพียงสิบบาทเท่านั้นเองครับ"

"เวลาไปเดอะนา ฉันให้หมดเลยทั้ง 200 บาท นอกจากค่าอาหารนี่ฉันของฉันแล้ว ฉันยังช่วยจ่ายค่าอาหารให้กับชายคนหนึ่งซึ่งเขาเคยมากินอาหารที่นี่ และอาหารก็อย่างเดียวกันนี้เมื่อ 10 ปี ก่อนโน้น แล้วไม่ได้จ่ายเงินในละ"

"ทำไมท่านจึงทราบเรื่องร้านนี้ด้วยครับ" เจ้าของร้านแสดงความแปลกใจ

"เพราะชายคนนั้นก็คือตัวฉันเองนะซี"

เจ้าของร้านนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งพร้อมกับพิจารณาชายผู้นั้นอย่างถี่ถ้วน ชายผู้นั้นสวมใส่เสื้อยี่ห้อราคาแพง และมีท่าทางภูมิฐานะสูงถึงฐานะกันร่ำรวย ทำให้เจ้าของร้านเกิดความระโมยง จึงกล่าวว่

"ท่านครับอย่างนี้มันจะใส่ได้หรือครับ ท่านคงคิดดูใหม่สักครั้งสิครับ ไซ้ไก่ตั้ง 2 ฟอง หากผมเอาไปให้แม่ไก่มันสักก็จะได้ลูกไก่ถึง 2 ตัว และลูกไก่เหล่านั้นมันก็ต้องมีลูกเพิ่มมาอีก เบื่อเวลาถึง 10 ปี ท่านคงคิดดูสิครับ มันจะได้ไก่ตั้งจำนวนเท่าไร ฉะนั้นถ้าจะให้ยุติธรรมละก็ ท่านควรจ่ายค่าไก่เหล่านั้นไปหมดด้วย มิฉะนั้นผมจะดำเนินคดีกับท่านในศาลอย่างแน่นอน"

ขณะที่เจ้าของร้านกำลังโวยวายอยู่นั้น ในร้านอาหารมีจำนวนคนหนึ่งนั่งรับประทานอาหารอยู่ เขาได้ยินคำโต้ตอบของทั้งสองโดยตลอด จึงลุกขึ้นจากที่นั่งของตนเดินตรงมาหาชายคนนั้นแล้วกระซิบบว่า

"คุณไม่ต้องตกใจหรอก ไปศาลกับเขาก็แล้วกัน คุณแจ้งกับศาลว่า คุณมีพยาน และจะมาให้การกับศาล ผมจะช่วยคุณ"

เมื่อโจทก์และจำเลยต่างได้เข้าไปในศาลพร้อมกับหมดแล้ว รอคอยแต่พยานจำเลยเท่านั้นที่ไม่เห็นมา พวกเขาเฝ้าอยู่เป็นนานสองนานสาวงามพยานจำเลยผู้นั้นก็ยังไม่เห็นมาสักที

เมื่อทุกฝ่ายเห็นว่ารอกต่อไปไม่ได้แล้ว ตุลาการก็ขึ้นนั่งบัลลังก์เริ่มสืบคดี
ขณะนั้นเอง ชาวนาผู้หนึ่งเข้ามาในศาลตรงมายืนอยู่ที่หน้าบัลลังก์ศาลพร้อมกับโค้งตุลาการ
อย่างเรียบร้อย แล้วพูดว่า

"ขอประทานอภัยศาล กระผมพยานจำเลยมาศาลช้าไปหน่อยครับ"

"ทำไมพยานจึงมาศาลช้านักเล่า" ตุลาการถามด้วยเสียงสูง ๆ "พวกเรา
ใครพยายามคนเดียวอยู่ถึงหนึ่งชั่วโมงเจียวานา"

"ขอประทานอภัยศาล กระผมมาเร็วกว่านี้ไม่ได้เลยครับ" ชาวนาตอบ
ศาลอย่างนอนน้อม "วันนี้รถไฟชายของกระผมจะลงคันตัว กระผมต้องไปซื้อตั๋วที่ร้านเมื่อ
ซื้อตั๋วกลับมาถึงบ้าน กระผมต้องเอาตัวไปต้มให้มันสุกก่อน ต่อจากนั้นกระผมต้องรอจน
กว่าเมล็ดถั่วมันเป็นตัวลง จึงได้นำตัวนั้นไปปลูกในไร่ครับ"

"เจ้าพูดอะไรของเจ้าหา" ตุลาการร้องถามด้วยเสียงเย้ยหยัน "ใครเขา
เอาเมล็ดถั่วต้มไปปลูกกัน แล้วเมล็ดถั่วต้มมันจะไปงอกเป็นต้นตัวได้อย่างไรกัน"

"ข้าแต่ศาลที่เคารพ" ชาวนากล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงที่สุภาพเยือกเย็น
"ขอประทานกราบเรียนศาลที่เคารพ ในทำนองเดียวกัน คดีเรื่องนี้ หากตามคำ
ฟ้องของโจทก์ที่กล่าวไว้ว่า ไซโกทมสามารถทำเป็นลูกไก่ได้ เมล็ดถั่วต้มของกระผมก็
งอกเป็นต้นตัวได้เช่นเดียวกันครับผม"

เมื่อเจ้าของร้านอาหารผู้เป็นโจทก์ได้ฟังคำพยานจำเลยเจ้าบุญญา มี
เหตุผลแหลมคมเช่นนั้น เห็นท่าจะไม่ดี ไม่นานที่จะรอฟังศาลตัดสิน เขาก็รีบตัดสินใจพา
ตัวเองเดินออกจากศาลไปโดยไม่ยอมเหลียวหลังมาดูอีกเลย

ลูกวัวใจดี

ณ เียงเขาก้อป่าแห่งหนึ่ง มีลูกวัวใจดีตัวหนึ่งมันชอบวิ่งเล่นกับสัตว์เล็ก ๆ
ที่อยู่บริเวณนั้น เช่น กระจ่าง เต่า ลูกหมี และลูกกวาง ลูกวัวตัวนี้มีใจโอบอ้อมอารี
ชอบช่วยเหลือสัตว์อื่น ๆ ที่ได้รับความเดือดร้อนและมีความทุกข์ เช่น มันเคยหาอาหาร
ให้ลูกหมีกิน หรือเมื่อกระจ่างและลูกกวางหลงทางมา มันก็พาไปส่งจนถึงที่อยู่ สัตว์ทุกตัว
แถบเียงเขารู้จักและรักใคร่ชอบพอลูกวัวตัวนี้มาก

อยู่มาวันหนึ่งลูกวัวใจดีเดินเข้าไปในป่าซึ่งมีต้นไม้หนาทึบ ขณะที่กำลังเดิน

รางวัลคล้ายงามที่เคียว"

คนิชญูซึ่งหยิบเอาแหวนไป เมื่อได้ยั้งคั้งนั้นก็ชักจะรอนตัวยากจะสารภาพความจริงและคืนแหวนให้เศรษฐีเสีย แต่รู้สึกอายเพื่อคนนิกไสด้วยกันจึงทำเป็นนิ่งเฉยเสียด้วยนึกในใจว่า

"เมื่อเขาหนึ่งได้ ชักหนึ่งได้เหมือนกัน เย็นใจเถอะเศรษฐีคงจับผิดเข้าไม่ได้แน่ ข้าจะนิ่งดูเขาไว้"

ภายหลังที่เศรษฐีได้ชักไร้อัลเลียงคนไสอยู่เป็นเวลานานพอสมควร เมื่อเห็นไม่มีผู้ใครรับ จึงกล่าวต่อไปว่า

"เจ้าทั้งหลายไม่เป็นไรหรอก หากไม่มีใครรับว่าหยิบเอาไป ชักจะใช้วิธีของข้าซึ่งเคยจับขโมยได้มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว จำไว้นะ คราวนี้ข้าจับได้คนไหนข้าจะไล่มันออกจากบ้านทันที"

ท่านเศรษฐีได้หาไม้เล็ก ๆ ยาวได้ขนาดเท่ากันมาเตรียมไว้ตามจำนวนคนไสทั้งหมด แล้วจึงออกคำสั่งให้คนไสเข้าไปจับไม้ที่เตรียมไว้คนละหนึ่งอัน พร้อมกับตั้งในคอนท้ายว่า "กลับไปได้แล้ว อีกสักครู่ค่อยมาใหม่ พร้อมทั้งนำไม้อันนี้มาด้วย หากใครเป็นผู้นิยบแหวนไป ไม้ของผู้นั้นจะต้องยาวกว่าคนอื่นเขาหนึ่งนิ้ว"

จากนั้น คนไสทั้งหมดก็พากันทะยอยออกไปด้วยหน้าตาเข้มข้มเบิกบาน ยกเว้นเสียแต่คนที่หยิบเอาแหวนไป เขาหาญอุบายของเศรษฐีไม่จึงหักไม้ทิ้งเสียหนึ่งนิ้วด้วยกลัวมันจะยาวกว่าของคนอื่น

เมื่อได้เวลา บรรดาคนไสทุกคนต่างก็นำไม้เข้าไปมอบคืนเศรษฐี และจากผลการตรวจสอบ ปรากฏว่า ไม้ของคนขโมยนั้นสั้นกว่าของคนอื่น ๆ หนึ่งนิ้ว เศรษฐีจึงจับได้ว่าเจ้าคนนั้นเป็นผู้หยิบแหวนไป ด้วยอุบายเพียงเท่านั้น

ส่วนแบ่งที่ยุติธรรม

เขาวันหนึ่งกระต่ายปุยมะออกมาจากบ้านไปเยี่ยมเพื่อน เชือกชั้นญาติของเขา ปุยมะทองกระโดดถึง 80 ครั้งกว่าจะมาถึงบ้าน เชือกชั้น ปุยมะหยุดพักเหนื่อยครู่หนึ่งแล้วจึงเริ่มต้นคุยกับ เชือกชั้น

"เออเนี่ย เชือกชั้น วันนี้ฉันจะมาขอปรึกษาอะไรสักอย่างหนึ่ง เมลจะเห็นด้วยไหม คืออย่างนั้นะ ทุก ๆ ปีเราต่างคนต่างก็ทำสวนปลูกผักกันคนละแห่ง แต่ว่าปีนี้เราจะมาช่วยกันปลูกผักให้เป็นสวนใหญ่ ๆ เพียงแห่งเดียวดีไหมละ"

"ก็คิดนะสิ ปุยมะ" เชือกชั้นเห็นด้วย

เชือกชั้นรับนิมิตหนึ่งดีดตัวอย่าง เมลัดพันธุ์ผัก เลมดาสุดปลูกคู่กับปุยมะ

"ฉันอยากปลูกกระหล่ำปลีนะ ดูพันธุ์นี้ดี หัวควบน่ากินจัง" เชือกชั้นชี้ให้ดูรูป

ปุยมะยิ้มอย่างพอลอกพอลีจ "แล้วหัวผักกาดนี่ละ เป็นไง" ปุยมะขอความเห็น

บาง

"เยี่ยมมาก" เชือกชั้นเฝ้า

เมื่อเชือกชั้นขุดผักได้ถูกใจแล้ว กระต่ายทั้งสองก็ลงมือทำสวน ปุยมะใช้พลั่วพรวนดินเท่าทางแข็งขัน แต่เชือกชั้นถนัดที่จะใช้คราดตะกวดดินมากกว่า ไม่นานก็พรวนดินเสร็จ จากนั้นจึงช่วยกันหว่านเมล็ดพันธุ์ผักลงในสวนที่กว้างใหญ่

ระหว่างที่ผักงอกงาม ปุยมะและเชือกชั้นหมั่นมาดูแลสวนผักอยู่เสมอ คอยรดน้ำและถอนหญ้าที่ขึ้นมาแย่งอาหาร ผักของเขาจึงงามดีมาก เมื่อถึงเวลาเก็บผัก เขาก็ได้กระหล่ำปลีและหัวผักกาดควบน่ากิน

วันหนึ่งกระต่ายทั้งสองชวนกันมาเก็บผักแต่เช้าตรู่ ปุยมะถอนหัวผักกาดในขณะที่เชือกชั้นตัดกระหล่ำปลี เขาทำงานแข่งกันจนเที่ยง จึงหยุดพักกินอาหาร

"เขอนะ เลือกหัวผักกาดหัวใหญ่ ๆ ไว้เป็นของตัวเองหมดเลย" เชือกชั้นบอกว่า

ปุยมะ

"อะไรกัน ฉันไม่ได้ทำอย่างนั้นสักหมกย" ปุยมะขึ้นเสียง "ตัวเออนั้นแหละเก็บกระหล่ำปลีหัวใหญ่ ๆ ไว้ คอยดูนะสิอีกหน่อยเถอะ กระหล่ำปลีจะงอกออกบาทางนู"

"ไม่จริง" เชือกชั้นขึ้นเสียงขึ้น

"ทำไมจะไม่จริง" ปุ๋ยเมฆตะโกนดังพอ ๆ กัน
บนต้นไม้ที่กระต่ายสองตัวเถียงกันอยู่ที่โคนต้นไม้ เสียงทะเลาะของกระต่าย
ปลุกให้นกฮูกตื่น นกฮูกลืมตาโต ๆ เพียงข้างหนึ่ง

"เจียมหน่อยซี" นกฮูกส่งเสียงจ้วเจียมมาจากยอดไม้
แต่ปุ๋ยเมฆกับเชือกพันไม้ยอมฟังเสียง ยังคงส่งเสียงเถียงตะโรโตเถียงกัน
เรื่องแบ่งผักที่ปลูกต่อไปอีก

"ฉันจะเป็นคนแบ่งผักทั้งหมดเอง" เชือกพันไม้คำขาด
"แน่ละซี" ปุ๋ยเมฆพูดสีหน้า "ถ้าเธอเป็นคนแบ่งก็จะเอาหัวเล็ก ๆ ให้ฉัน
ทั้งหมด ฉันคิดผิดจริง ๆ นะที่ทำสวนกับกระต่ายรุ่มากอย่างเธอ"

คราวนี้นกฮูกหนึ่งอยู่ไม่ไหว เบิกตาขึ้นทั้งสองข้างแล้วก็พูดกับกระต่ายจอม
ยุ่งว่า

"ก็ลองแบ่งออกเป็น 2 ส่วนเท่า ๆ กันซี ยุติธรรมดี"
เชือกพันไม้และปุ๋ยเมฆฟังหนึ่ง เมื่ได้ยินคำพูดของนกฮูก
"ไหนลองฮูกบอกหน่อยซิว่า เราจะแบ่งได้อย่างไร"
"โอเอ๋ย ง่ายนิดเดียวแหละไอ้หนู" นกฮูกหัวเราะ "ก็ให้คนหนึ่งเป็นคนแบ่ง
ผักออกเป็น 2 กอง แล้วอีกคนหนึ่งเป็นคนเลือกก่อนว่าจะเอากองไหน แค่นี้ก็สิ้นเรื่องไม่
ต้องมาทะเลาะกันให้หนาวหนาวมาน"

"แล้วจะสำเร็จเรละลง" ปุ๋ยเมฆไม่คอยแน่ใจ
"ทำไมไม่ลองดูก่อนละ" ว่าแล้วนกฮูกก็หิ้วตาลงจนทิศันทั้งสองข้าง
"นั่นทีนะ" ปุ๋ยเมฆว่า "เอาละ ฉันจะแบ่งหัวผักกาดออกเป็น 2 กอง แล้ว
ให้เธอเลือกก่อนนะ เชือกพัน"

"ตกลง ฉันจะแบ่งกระหล่ำปลีให้เธอเลือกก่อนเหมือนกัน" เชือกพันเห็นดีด้วย
กระต่ายทั้งสองลงมือแบ่งผักที่ปลูกออกเป็นสองกอง ต่างก็พยายามแบ่งอย่าง
พิถีพิถัน เพื่อให้กองผักสองกองเท่ากันจริง ๆ ไม้มากหรือน้อยกว่ากันจนผิดสังเกต ในที่สุด
ก็แบ่งผักเสร็จเรียบร้อย เชือกพันมองสำรวจกองหัวผักกาดของปุ๋ยเมฆอย่างพิถีพิถันพิจารณา

"เออ ผักกาดสองกองนี้ดูเท่ากับเปียบเลย เลือกยากชะมัด ฉันเลือกกอง
แรกนี่ก็แล้วกันนะ" เชือกพันเลือกหัวผักกาดกองแรกไปเป็นของตัวเอง

"ไอ้กระหล่ำปลีของเธอฉันก็เท่ากัน" ปุ๋ยเมฆว่าขณะที่มองดูกระหล่ำปลีของ

เชือกพัน "ฉันเลือกกองที่อยู่ตรงหน้าฉันนี่แหละ" ปุยเมฆกดหัวใจเลือกกระหน่ำปลีกองที่สอง
 "ลุงชุก ลุงชุก ลืมทวนหนอยชิ" ปุยเมฆตะโกนปลุกนกกุก
 นกกุกเปิดเปลือกตาช้า ๆ อย่างเหนื่อยหน่าย "อะไรกันอีกคะ ส่งเสียงเอ็ดตะโร
 เชียว" นกกุกถาม

"โตโย สำเร็จแล้ว" เชือกพันร้องอย่างดีอกดีใจ "ส่วนแบ่งของเรายุติธรรม
 จริง ๆ "

"บอกแล้วไม่เชื่อ" นกกุกพึมพำด้วยความงง "ที่นี่ฉันก็ซ่อนจนหลับสักงีบก่อน
 จะมีคนมาเอาไอหนูนะ"

ปุยเมฆกับเชือกพันพากันหอบผ้ากลับบ้าน เขาเตรียมแผนสำหรับการทำสวน
 ผักขนาดใหญ่ทั้งสองจะรวมแรงแข่งขันช่วยกันปลูกอีกในปีหน้าไว้เรียบร้อยแล้ว

เขวินเก็บลูกบอล

ในสมัยโบราณของจีนมีเด็กคนหนึ่งชื่อเขวิน เป็นคนเฉลียวฉลาดและชอบใช้
 ความคิด ครั้งหนึ่งเขวินกับเพื่อนเด็ก ๆ เล่นลูกบอลกัน แต่เพราะเล่นกันไม่ระวังเลย
 ทำให้ลูกบอลลี้ดิ่งตกลงไปในโพรง

เพื่อนคนหนึ่งเอามือคว้งลงไปจะหยิบลูกบอล แต่เนื่องจากโพรงลึกมากจึง
 เอื้อมหยิบไม่ถึง

เพื่อนอีกคนที่ถึงไม่ยาว ๆ ไม้ เขี่ย ก็ไม่สำเร็จเหมือนกัน

ส่วนเขวินทำใจเย็น ๆ และพยายามคิดหาวิธีที่จะเอาลูกบอลขึ้นมา สัก
 ครู่หนึ่งเขวินก็บอกให้เพื่อน ๆ วิ่งไปที่บ้าน และเมื่อถึงบ้านแล้วก็ให้เพื่อนนำมรดึง
 พวกเด็ก ๆ ที่วน้ำมาที่โพรงไม้ แล้วเพื่อนำไปในโพรงดังแล้วดึงเอา เมื่อนำเต็ม
 โพรงไม้ลูกบอลก็ลอยขึ้นมาเอง

คืนที่ลูกบอลคืนแล้ว พวกเด็ก ๆ ก็พากันดีอกดีใจ เพื่อนทุกคนต่างก็
 ชมเขวินว่าเป็นคนรู้จักรู้ใช้สมอง

พราหมณ์กับเทวดา

นานมาแล้ว ยังมีพราหมณ์ชื่อว่าเป็กรพราหมณ์สี่คนหนึ่ง เขาเป็นญาติกับจะกินและมี
ลูกชายคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รักใคร่ของแม่ของเขาเป็นอย่างมาก อยู่ต่อมาเมื่อลูกชายของเขา
อายุได้ 16 ปี ก็ล้มป่วยและตายไป พราหมณ์ผู้นั้นเศร้าโศกถึงลูกมาก เขาได้ไปที่ป่าช้า
และร้องไห้คร่ำครวญถึงลูกอยู่เสมอมา เทวดารูสึกสงสารจึงคิดจะช่วยให้พราหมณ์หายจาก
ความโศกเศร้า อยู่มาวันหนึ่งเทวดาได้แปลงตัวเป็นหนุ่มน้อยมาขึ้นนอกคอกร้องไห้อยู่ในป่า -
ช้าไม่ห่างจากพราหมณ์เท่าไรนัก เมื่อพราหมณ์มองไม่เห็นจึงเข้าไปถามว่า

"เจ้ามีความทุกข์อะไร จึงมาขึ้นนอกคอกร้องไห้อยู่ในกลางป่าอย่างนี้"

เทวดาจึงตอบว่า

"ข้ามีเรือนรของค่าอยู่แล้ว แต่ยังมีชาลอร์ดจึงเป็นทุกข์ถึงกับยอมตาย ถ้า
ไม่ไ้ลอร์ดเมานวันนี้"

"เจ้าต้องการลอร์ดชนิดไหน" พราหมณ์ซักต่อไป "ชนิดที่นำข้าวทองคำหรือ
แก้วมณี หรือทำช่วยไล่หะและเงิน เราจะทำให้"

"เราต้องการพระจันทร์และพระอาทิตย์ ซึ่งลอยอยู่ในอากาศมาทำลอร์ด -
ทองของเรามากกว่าอย่างอื่น"

"เจ้านี่ช่างโง่จริง" พราหมณ์หัวเราะอย่างไม่เกรงใจ "เจ้าต้องการสิ่งซึ่ง
ชาวโลกเขาไม่อาจจะเอามาได้ ขอให้เจ้าร้องไห้จนตายก็ไม่มีทางได้พระจันทร์ พระ
อาทิตย์หรอก"

เมื่อเทวดาได้ฟังคำของพราหมณ์ดังนั้นก็ยอมตามทันทีว่า "พระจันทร์และ
พระอาทิตย์ยังมองเห็นเคลื่อนไหวไปมาอยู่ได้ ส่วนคนที่ตายไปแล้วไม่ปรากฏให้เห็นเลย
ท่านลองพิจารณาดู ระหว่างข้าเจ้าที่ต้องการพระจันทร์กับพระอาทิตย์ และท่านที่ต้องการ
คนที่ตายไปแล้ว ไม่ปรากฏเลยแม้แตเงา ใครจะโง่กว่ากันแน่"

พราหมณ์ถูกชักจูงใจเช่นนั้น ก็รู้ว่า ตนเป็นคนโง่กว่า จึงเอ่ยขึ้นว่า
"เจ้าพูดถูก เรานับว่าโง่กว่าเจ้า เพราะร้องไห้ถึงคนที่ตายไปแล้ว ไม่มีอะไรกับเด็ก
ร้องไห้ยากให้ดวงจันทร์ เจ้ารับความโศกของเรา เราจะไม่โศกเศร้าอีกต่อไปแล้ว"

สิงโต กับ สุนัขจิ้งจอก

ครั้งหนึ่งสิงโตซึ่งเป็นเจ้าป่า ได้ข่าวประกาศไปในหมู่สัตว์ทั้งหลายว่า มันป่วยหนักใกล้จะตายเต็มทีแล้ว จึงขอให้พวกสัตว์ทั้งหลายไปหามัน เพื่อให้มันพิจารณาว่า สัตว์ตัวใดสมควรจะได้รับตำแหน่งเจ้าป่าสืบต่อจากมัน โดยสิงโตจะมีคำสั่งเรียกสัตว์ไปพบมันที่ละตัว

ดังนั้นจึงปรากฏว่ามีสัตว์ต่าง ๆ ไปหาสิงโตเป็นประจำทุกวันตามคำสั่ง เนื่องจากสัตว์ต่าง ๆ ก็ล้วนแต่อยากได้ตำแหน่งเจ้าป่ากันทั้งนั้น แต่ทว่าเมื่อสัตว์ตัวใดเข้าไปในถ้ำของสิงโตก็จะถูกสิงโตจับกินเป็นอาหารทุกตัว ทั้งนี้ก็เพราะสิงโตซึ่งเกียจออกไปหาอาหาร มันจึงออกอุบายว่าป่วยเพื่อให้สัตว์ต่าง ๆ เจินทางเข้าไปเป็นอาหารของมันถึงในถ้ำ และแน่นอนสิงโตก็ได้ช่วยเคย แต่กลับแข็งแรงกว่าเก่าและนับวันก็ยิ่งมีความสุขมากขึ้น เพราะมันมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์

ฉะนั้นไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม จึงไม่มีสัตว์ตัวใดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าป่าแทนสิงโต และก็ไม่มีข่าวการตายของสิงโตด้วย

สัตว์น้อยใหญ่พากันเสียใจ ทั้งนี้เพราะต่างก็คิดว่ายังไม่มีสัตว์ใดมีคุณสมบัติที่เพียงพอจนได้รับการแต่งตั้งจากสิงโต ทำให้เกิดความหวังว่าตัวมันเองคงจะได้รับพิจารณาจากสิงโตไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ในบรรดาสัตว์ต่าง ๆ สุนัขจิ้งจอกเกิดความสงสัยและอยากพิสูจน์ให้รู้แน่ ว่า สิงโตป่วยจริงหรือไม่

ดังนั้นสุนัขจิ้งจอกจึงเฝินทางไปยังถ้ำซึ่งเป็นที่อยู่ของสิงโต และหยุดยืนอยู่ตรงปากถ้ำ ในไม่ช้าสิงโตก็รู้ว่าสุนัขจิ้งจอกมาหยุดยืนอยู่ที่ปากถ้ำ สิงโตจึงเฝินออกมาดูด้วยความสงสัย และก็ได้เห็นสุนัขจิ้งจอกยืนสังเกตการณ์อยู่

"ทำไมเจ้าจึงไม่เข้าไปแสดงความเคารพหา พ่อเจ้าจิ้งจอก"

"ข้าขออภัยเถิด ท่านผู้เป็นราชาแห่งสัตว์ทั้งหลาย" สุนัขจิ้งจอกตอบ

"นั่นก็เป็นเพราะข้ารู้ว่าสัตว์ต่าง ๆ ที่เข้าไปหาท่านไม่มีสัตว์ตัวใดได้กลับออกมาเลย"

คำพูดของสุนัขจิ้งจอกทำให้สิงโตรู้สึกแปลกใจ และตกใจเป็นอย่างยิ่ง แต่มันก็แน่ใจว่าได้กินสัตว์ทุกตัวที่เข้าไปหา มันไม่มีสัตว์ตัวใดที่หนีรอดไปได้เลย จึงไม่น่าจะมีใครล่วงรู้ความลับนี้ นอกจากนั้นสัตว์ต่าง ๆ ก็ยังคงไปหามันตามคำสั่งเป็นประจำ

สิ่งใดก็ตั้งนั้นแล้ว จึงพูดกับสุนัขจึงจอกด้วยเสียงวางอำนาจว่า

"เจ้าเอาเรื่องอะไรมาบอก เจ้าจึงบอก หากเจ้าหาหลักฐานอะไรมายืนยันคำพูดของเจ้าไม่ได้ ข้าจะลงโทษเจ้าอย่างหนักที่พูดให้ข้าเสื่อมเสีย"

ในขณะนั้นเองก็มีควางตัวหนึ่ง เฝ้าทางมาเพื่อเฝ้ารับฟังโศกตามคำสั่งและมันก็หยุดยั้งอยู่ข้าง ๆ สุนัขจึงจอก

"หากจะมีหลักฐานแน่นอน จึงกล่าวเช่นนั้นได้" ว่าแล้วสุนัขจึงจอกก็ไปที่รอยเท้าของสัตว์ต่าง ๆ จึงยกน้ำหนักของสิ่งใด แล้วจึงหันไปพูดกับควางว่า "ท่านคูสี มีแต่รอยเท้าของสัตว์ที่เงินเข้าไปในตัว แต่ไม่มีรอยเท้าของสัตว์ตัวใดเงินออกจากตัว ของสิ่งใดเลย นอกจากรอยเท้าของสิ่งใดเท่านั้น"

เมื่อควางได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าสัตว์ต่าง ๆ ถูกสิ่งใดหลอกและจับกินเป็นอาหารเสียแล้ว ฝ่ายสิ่งใดนั้นก็โกรธจนตัวสั่น กำรามเสียงดังสนั่นและกระโจนเข้าไปใส่สุนัขจึงจอก แต่สัตว์ทั้งสองระวังตัวอยู่แล้วจึงวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว และในไม่ช้าชาวของสิ่งใดเจ้าเล่ห์ก็แพร่กระจายไปในหมู่สัตว์ต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว จึงไม่มีสัตว์ตัวใดยอมเดินทางเข้าไป เป็นเหยื่ออันโอชะของสิ่งใดอีกเลย และต่างก็รู้สึกขอบพระคุณสุนัขจึงจอกที่ขาดฉลาดตัวนั้น

บัญญัติหญิง

นิทานเรื่องนี้เกิดขึ้นที่กรุงโคโร กรุงโคโรนีอยู่ในประเทศอียิปต์ พระราชาผู้ครองเมืองในเวลานั้น (พันกว่าปีมาแล้วนะ) มีอำนาจมาก พระราชาอาณาจักรของพระองค์กว้างใหญ่ไพศาลยิ่งนัก กีฬาที่พระองค์ทรงโปรดปรานมากที่สุดก็คือการแข่งขันกีฬา พระราชาเมื่อกีฬาแข่งขันคิดว่าพันตัว แต่ในเวลานั้นเหลือเพียงไม่กี่ร้อยตัว เพราะพระองค์ได้ส่งนักกีฬาทิ้งร้อยตัวไปเมืองบัลเบค

"ปล่อยนักกีฬานักกลับมาในวันเกิดของข้า ข้าจะให้แขกได้เห็นว่านกของข้าจะฉลาดแค่ไหน ไม่ว่าข้าจะทำอะไรทั้งสิ้นหนึ่งเสมอ" พระองค์กล่าวแก่เจ้าชายโอมาร์ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระองค์

ดังนั้นเจ้าชายโอมาร์จึงต้องดูแลนักกีฬารวมของพระราชา และต้องคุมคนเดินทางไปยังชายแดน เพื่อปล่อยนักกีฬากลับมาโคโรตามคำสั่งของพระราชา

การตรากตรำทำงานไม่ใช่เรื่องสำคัญที่ทำให้เจ้าชายไม่มีความสุข แต่เรื่องใหญ่ก็คือเจ้าชายต้องจากคูรัก แม่สาวน้อยยัยคิจา ลูกสาวของท่านวิเชียรเสนาบดีของ

พระราช

วันเนื่งก่อนวันเกิดของพระราชาก็ยังไม่ถึงวัน พระองค์นั่งกระสับกระส่ายอยู่ในวัง อารมณ์ไม่ดี เพราะอากาศร้อนมาก แม้จะมีสาว ๆ คอยพัดวีก็ไม่ช่วยให้หายร้อนและนายหงุดหงิดใจ เสียงของของแม่สาว ๆ ที่ขบถล่อล่อทำให้รำคาญมากกว่า

"หยุดครึ่งเพลงได้แล้ว ข้าราชการ ทำไมวันนี้จึงร้อนยังงี้ละ ป่านนี้เจ้าชายโอมาร์จะไปถึงเมืองมัลเบะ หรือยังแล้ว"

"คงถึงละ เสดะ" เกรียงคนไปรษณู "เพราะเดินทางไปถึงอาทิตย์กว่าแล้ว อีกสามวันก็จะถึงวังงานฉลองวันประสูติ นกพิราบจะกลับมาในวันนั้น"

"ร้อนจริง ไม่มีอะไรช่วยให้หายร้อนหายหนาวให้เลย เป็จริง ๆ "

พระองค์จับเหล่าเขาไปคำหนึ่ง แล้วกล่าวอย่างหัวเสียวว่า "ไม่ได้เรื่อง"

พระองค์เห็นน้ำพุในสนามก็มองอย่างขุ่นมัว "ไม่ได้เรื่องเลยสักอย่าง เสียงแรงเป็นพระราชานู๋ยงิหญ น้ำพุในสนามก็สลายไปอย่างนั้น ไม่ช่วยให้คลายร้อนสบายตัว ซ้ำอยากกินผลไม้จากสวนที่เมืองมัลเบะ" เรื่อบนถึงตรงนี้พระราชาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบมือร้องบอกมหาดเล็กว่า

"ไปตามเสนาบดีของข้ามาสิ ท่านวิเชียรนะ" แล้วก็นัดใจด้วยความร้อนอีก เมื่อท่านวิเชียรเข้ามาคำนับ พระราชาก็สั่งว่า

"ท่านวิเชียร ซ้ำอยากกินผลไม้จากสวนที่เมืองมัลเบะ ผลไม้ฉำ รสหวานแสนอร่อยที่ข้าเคยกินเมื่อคราวก่อนนะ"

"พระเจ้าคะ หม่อมฉันจะไปคนไปหาถุ่น และอินทผลัมอย่างตีมาถวาย ส่วนผลไม้จากมัลเบะจะต้องใช้เวลาสักหน่อย"

"แต่ข้าต้องการผลไม้จากมัลเบะ ต้องตีมากินในวันเกิดของข้าด้วย ข้าจะเลี้ยงแขก"

คำสั่งนี้ทำให้ท่านวิเชียรแทบอมจับ วันเกิดของพระราชาก็อีกสามวันเท่านั้น ท่านวิเชียรโค้งตัวลงต่ำ กราบพูลว่า

"ข้าแต่พระราช พระราช เมืองมัลเบะอยู่ไกลมาก ต้องข้ามทะเลทราย และยังต้องเดินทางข้ามทุ่งราบอีก การเดินทางเสียเวลามากพระเจ้าคะ ข้าพระองค์คิดว่าคงไม่ทัน เพราะมีเวลาเพียงสามวันเท่านั้น"

"ข้าตั้งแล้วต้องได้" พระราชาทวาดก้อง "ตามันเกินสติปัญญาของเสนาบดี
อย่างเจ้า ถ้อยมาเป็นเสนาบดีของข้า วันเกิดข้าต้องมีดอกไม้จากบัลเบค ใถ่ยื่นใหม่"

ท่านวิเชียรรีบถวายบังคมลา

"โอ้ ๆ นี่มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของเสนาบดีอย่างข้าเลย มันขึ้นอยู่กับ
ฝีมือ ล้อและกองคาราวานต่างหาก โอ้เราเอ๋ยเรา ถ้าจะหลุดออกจากตำแหน่งแน่แล้ว
ไม่งั้นหัวขาด"

วันนั้นท่านวิเชียรกลับไปบ้านด้วยความทุกข์ใจ เค้นงุ่นง่านไปมา เมื่อนึกอะไร
ไม่ออกก็ให้คนไปตามลูกสาวมาปรึกษา

"ฮัตติจาถูกรัก พระราชาต้องพระประสงค์ดอกไม้จากบัลเบคมาเลี้ยงแขกในวัน
ประสูติ อีกสามวันเท่านั้น" ท่านวิเชียรพูดด้วยความหมองหม่น

"งั้นหรือคะ เมืองบัลเบค" ฮัตติจានึกถึงเจ้าชายโอมาร์ขึ้นมาทันที เพราะ
เจ้าชายไปเมืองนั้นเพื่อปล่อยนกพิราบของพระราชากลับมา

"เรามีเวลาสามวันเท่านั้น บัลเบคอยู่ห่างจากโคโรถึง 400 ไมล์หรืออาจจะ
กว่านั้นอีก ต้องเดินทางผ่านทะเลทราย ค่ายพระราชารับสั่งว่าทองไค ไม่งั้นพ่อก็ไม่สมควร
เป็นเสนาบดีอีกต่อไป"

"พระราชาไม่มีเหตุผลเสียเลย จะเอาอะไรต้องเอาไถ่ได้ แต่ลูกจะพยายาม
ช่วยพศิกิดูว่าจะทำยังไงดี"

ท่านวิเชียรนอนไม่หลับตลอดคืนนั้น นึกถึงแต่ผลไม้เมืองบัลเบค หากส่งคน
ดูไปเมืองบัลเบค เดินทางตลอดวันต้องเสียเวลา 7 วัน แล้วขากลับอีก 7 วัน แม้ว่า
จะไปเส้นทางกลางวันกลางคืน ก็ต้องเสียเวลาไปกลับถึง 7 วัน ไม่ทันการอยู่ดี ท่าน
วิเชียรพอกตัวกระสับกระส่ายด้วยความทุกข์

ฮัตติจามีนกพิราบตัวหนึ่งซึ่งคุณอาของเธอ เจ้าเมืองบัลเบคส่งมาให้เมื่อ
2 - 3 อาทิตย์ที่แล้ว คืนนั้นฮัตติจาก็กรงนกพิราบเข้าไปในสวน ใจนึกถึงเจ้าชายโอมาร์
และคุณอาเจ้าเมืองบัลเบค "คุณอาจะช่วยใถ่บางไหมหนอ"

เมื่อเค้านอนคิดอยู่หลายรอบ ฮัตติจาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงให้คนนำเข้าไปตาม
ท่านบิดามารดาในสวนเพื่อวางแผนการ ท่านวิเชียรออกมาจากห้องนอนทั้งชุดนอน หน้าตายัง
งูยี้ด้วยความกตัญญูใจ

"อะไรี ฮัคคิจา เจ้านักอะไรมาได้"

"พอเห็นนกพิราบของลูกไหมคะ ตัวนี้คือเอาเข้ามาให้ มันเป็นนกพิราบเมือง
บัลเบเคะไหมคะ?"

"ถูกแล้ว อากของลูกเพิ่งส่งมาให้ลูกเมื่อ 2 - 3 อาทิตย์มานี้เอง"

"นกพิราบนี้หากปล่อยไป มันจะบินกลับบ้านเดิมเอาไว้ไหมคะ"

"ใช่แล้ว ฮัคคิจา นกของลูกสามารถส่งข่าวไปถึงเมืองบัลเบเคะได้ แต่ว่าเมื่อ
ข่าวไปถึงใครละจะนำผลไปมาส่ง การเดินทางตรงเสียเวลาอย่างน้อย 7 วันนะลูก แม้ว่า
ข่าวจะไปถึงด้วยปีกนกเพียง 6 ชั่วโมงก็ตาม"

ฮัคคิจาหัวเราะและเริ่มเดาถึงแผนการของตน ท่านวิเชียรฟังแล้วก็ยิ้มด้วย
ความดีใจ กอดลูกสาวด้วยความรัก

"เอาละคะ ลูกจะนำเจ้านกพิราบขึ้นไปปล่อยบนท้องฟ้าหลังคาพุ่มนี้เข้ามีค
นะคะ"

ท่านวิเชียรก็เข้าไปที่ห้องของท่าน หน้าคาเบิกยานหยิบหมวกและแผ่นหนังออกมา
เขียนหนังสือส่งข่าวถึงน้องชายเจ้าเมืองบัลเบเคะ พอเขียนหนังสือเสร็จก็เข้านอน หลับสบาย
เช้าปี๊ด ฮัคคิจาก็นำนกพิราบขึ้นไปบนท้องฟ้าหลังคา ท่านวิเชียรรออยู่พร้อมด้วย
จดหมายขวานเล็ก ๆ สองซองถูกออกไปที่ระเบียง ฮัคคิจาผูกจดหมายที่ขานกของเขอแล้ว
ปล่อยมันไป

ท่านวิเชียรบอกลูกสาวเมื่อเดินลงไปชั้นล่างว่า "เมื่อนกพิราบบิน หนทางไกล
ก็เหมือนใกล้ หากว่ามันเป็นนกชั้นดี มันจะถึงบัลเบเคะในราวห้าหรือหกชั่วโมงเท่านั้น" ท่าน
วิเชียรยิ้มเมื่อนึกถึงว่าพระราชจะแปลกพระทัยแค่ไหนเมื่อทราบวิธีการส่งผลไม

ส่วนเจ้านกน้อยบินข้ามทะเลทราย ข้ามทะเล ข้ามเทือกเขาสูง มันหยุดพัก
เหมือนกันแต่น้อยมาก และแต่ละครั้งก็พักเพียงครู่เดียว จนกระทั่งถึงเมืองบัลเบเคะ มันตรง
ไปที่หลอนกบนตึกของเจ้าเมือง บินลงไปที่เกาะบนระเบียง เหนื่อยอ่อนแต่ก็พอใจที่กลับมาถึง
บ้านคนเลี้ยงนกหน้าไม้ ไขมันเต็ม ทาอาหารไขมันกิน แต่เมื่อจะจับมันเข้าไปในกรงก็พบ
จดหมายผูกติดอยู่ที่ขามัน

"มีส่านส่งมาจากโคโร" เขาอุทาน รีบปลดแผ่นหนังมันนั้นออกมาแล้วนำไป
ให้เจ้าเมืองบัลเบเคะ

“จดหมายจากพี่ชายของข้า ท่านวีเลียห์ และ มีอะไรหนอ พี่ชายของข้า
จึงส่งจดหมายด้วยวิธีนี้ และปล่อยนกของฮัตติจามาเสียด้วย” ท่านเจ้าเมืองส่งด้วย

“ผลไม้จากสวนของเรา พระราชาต้องการผลไม้จากสวนของเรา ต้องทัน
วันประสูติ ท้องทำงานเลี้ยง ตายแล้วใครจะส่งมัน มันต้อง 10 วันหรือกว่านั้นนี้ และอาจจะ
เน่าเสียก่อนจะถึงด้วย เพราะต้องผ่านทะเลทรายร้อนจัด”

แต่เมื่ออ่านจดหมายนั้นจบ ลากของฮัตติจาก็มีออก ทั้งนี้เพราะฮัตติจาก็
ใช้สติปัญญาของเขอ วางแผนส่งผลไม้โดยไม่เคยมีใครคิดมาก่อน เขารู้ว่าเจ้าชาย
โอมาร์นำนกพิราบของพระราชามาที่เมืองบัลเบค และจะปล่อยนกกลับไปในวันประสูติของ
พระราชาเพื่ออวดแขกที่จะมาในงานเลี้ยงด้วย นกพิราบทั้ง 600 ตัวนี้ควรจะได้ทำหน้าที่
ขนส่งเสียด้วย มีโซ่เพียงแต่บินกลับไป

เจ้าเมืองรับหูกแผนทั้งหมดแก่เจ้าชายโอมาร์ บรรดาบริวารของเจ้าเมือง
และของเจ้าชาย รวมทั้งชาวเมืองทั้งหลายรับทำตามแผนของฮัตติจาย่างเร่งรีบ เวลา
นั้นก็ถึงเพียงแล้ว

“ทุกคนเร็วเข้า ทำงานนี้เร็วที่สุด พวกผู้ชายไปเก็บผลไม้ พวกผู้หญิงช่วย
เย็บถุงใหม่ใบเล็ก ๆ” คำสั่งผ่านกันต่อ ๆ ไป บรรดาภรรยาข้าราชการและลูกสาวช่วย
กันเย็บถุงใหม่ใบเล็ก ๆ พวกผู้ชายเก็บผลไม้แล้วใส่ตะกร้า ให้เด็กผู้ชายนำไปให้แม่และ
พี่สาวบรรจุในถุงใหม่ ถุงละผล แล้วผูกถุงใหม่นั้นไว้ที่ขานกข้างละถุง นกพิราบหกร้อยตัว
ก็ตกลูกใหม่ 1,200 ลูก

พวกเขาทำงานกันตลอดคยามและตลอดคืนนั้น รุ่งเช้าทุกอย่างก็เรียบร้อย
เจ้าชายโอมาร์สั่งปล่อยนกพิราบในเช้าวันนั้น

นกพิราบরাเร็วที่จะได้กลับมานที่โคโร พวกกระซิบก็โกบินขึ้นสู่ท้องฟ้า
หมุนวนเพื่อหาทางกลับ แล้วมาย่นำไปทางทิศใต้ ข้ามเทือกเขา ทะเลทรายไปยังกรุงโคโร

ประชาชนในเมืองบัลเบคขึ้นเมืองภพนททั้ง 600 ตัวบินล้มหายไปกับสายตา

“นี่เป็นการส่งผลไม้ที่วิเศษที่สุด บ่ายนี้ก็ถึงแล้ว และตอนเย็นผลไม้แสนวิเศษ
ของเราก็จะได้เป็นอาหารจานเอกบนโต๊ะเสวย และต้อนรับแขกเมือง ไม่มีผลไม้ที่หนจะ
อร่อยเท่าที่นี่”

ที่กรุงโคโร พระราชากับเสนาบดีและแขกเมืองทั้งหลายเฝ้ารอนกพิราบทั้ง
600 ตัว กุญบนนอก พระราชายังอารมณ์ไม่คินัก

"ร้อนเหลือเกิน ข้าดยากได้ผลไม่อร่อยจากเมืองมัลเบ็ค" เมื่อเอ่ยถึงเรื่อง
นี้ พระราชาเหลืออมองท่านวิเชียร เป็นท่านวิเชียรหน้าคิมเอิบ เห็นหน้าไม่ซุกซ่อนอะไร
ก็ชักแปลกประหลาด วันก่อนเห็นร่องรอยว่าไม่มีทางขนส่งผลไม้ได้ทัน วันนี้เห็นยิ้มเสียแล้ว

บลงไปไกล ๆ เห็นเมฆขาวเคลือบปีกแล้วเข้ามา แต่มันไม่ใช่เมฆ เพราะมัน
คือฝูงนกพิราบที่บินมุ่งตรงกลับมายังของมันซึ่งอยู่ในพระราชวัง

"นกของข้ามาแล้ว" พระราชารับสั่ง ฝูงนกออกหา พวกมันบินใกล้เข้ามา
หน้าของท่านวิเชียรก็ยิ้มมากขึ้น ๆ นกพิราบบินวนอยู่รอบหนึ่งแล้วโฉบลงมาเกาะที่พื้นดินข้าง
หลน

พระราชาชี้ชวนแขกให้ชมนก แต่ท่านวิเชียร คนเลี้ยงนกและบรรดาบริวาร
ทั้งหลายพากันวิ่งไปที่นก ขาน้ำให้มันดื่ม ทานอาหารให้มันกิน และจับมันมาปลดถุงไขมันที่ขา
ทั้ง 2 ข้าง แล้วค่อย ๆ เทผลไม้จากมัลเบ็คใส่ปากมันไปใหญ่

บรรดาแขกเมืองปรบมือชื่นชมในความคิดวิเศษนี้ พระราชาเบิกตาโตด้วยความ
ประหลาดใจและพอใจ

"อา ผลไม้แสนอร่อยจากมัลเบ็คมาถึงแล้ว วิเศษมากเสนาบดีของข้า"

ในงานเลี้ยงคืนนั้น ผลไม้จากมัลเบ็คเป็นจุดเด่น ทั้งอร่อยและมีเรื่องราว
ชวนสนใจ แขกเมืองทั้งหลายพากันเล่าเรื่องนกพิราบขนส่งผลไม้ผลเล็ก ๆ แต่แสนอร่อย
นั้นอย่างตื่นเต้น ท่านวิเชียรจึงกลายเป็นจุดสนใจของทุกคน

"เสนาบดีของข้า ท่านต้องการอะไรไหม ข้าจะให้ตามต้องการ"

"ข้าแต่พระราชา หม่อมฉันมิได้เป็นเจ้าของความคิด เรื่องการใช้นกพิราบ
ขนส่งผลไม้"

"อ้าว แล้วใครละ"

"ลูกสาวหม่อมฉันเอง ฮักคิจาพระเจ้าค่ะ"

"ลูกสาวของท่าน ก็รักน้องชายของข้าละ"

วันต่อมาพระราชาส่งข่าวไปตามเจ้าชายให้รีบกลับเพื่อเข้าพิธีแต่งงานกับ
ลูกสาวท่านวิเชียร

คุณหนูคิจาเอาเองก็แล้วกันว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องจะยินดีแค่ไหน พระราชาได้
ผลไม้แสนอร่อยนั้น และฮักคิจากับเจ้าชายก็ได้แต่งงานกัน ต่อไปเมื่อเจ้าชายไปเมืองไกล
ฮักคิจาก็ได้ไปเที่ยวด้วย ชีวิตจึงสุขสบาย

นิทานในกลุ่มควบคุม

แม่โกนอย

วันหนึ่งในฤดูร้อน ขณะที่แม่โกนอยกำลังคุยเสียดอาหารอยู่นั้น มันก็พบเมล็ดข้าวสาดี
เข้าเมล็ดหนึ่ง "เมล็ดข้าวสาดี" แม่โกนอยร้องอย่างตื่นเต้น "ฉันจะเอาเมล็ดข้าวสาดีนี้ไปปลูก"

แม่โกนอยเดินไปหาเบ็คและถามว่า

"ท่านจะช่วยปลูกข้าวสาดีหน่อยได้ไหมจะ"

"ฉันไม่ช่วย" เบ็คตอบ

แม่โกนอยเดินไปหาห่านและถามว่า

"ท่านจะช่วยปลูกข้าวสาดีหน่อยได้ไหมจะ"

"ฉันไม่ช่วย" ห่าน ตอบ

แม่โกนอยเดินไปหาแมวและถามว่า

"ท่านจะช่วยฉันปลูกข้าวสาดีหน่อยได้ไหมจะ"

"ฉันไม่ช่วย" แมวตอบ

แม่โกนอยจึงเดินไปหาหมูและถามว่า

"ท่านจะช่วยฉันปลูกข้าวสาดีหน่อยได้ไหมจะ"

"ฉันไม่ช่วย" หมูตอบ

"ไม่ช่วยก็ตามใจ ฉันปลูกเองก็ได้ แล้วแม่โกนอยกับลูก ๆ ก็เอาเมล็ดข้าวสาดี
ไปปลูก เวลาผ่านไปหลายสัปดาห์เมล็ดข้าวสาดีก็งอกเป็นต้นสูง และในที่สุดข้าวสาดีก็งอก

ออกรวงสุกเหลืองอร่าม แม่โกนอยจึงถามเบ็ค ห่าน แมว และหมูว่า

"ใครจะช่วยฉันเกี่ยวข้าวสาดีบ้าง"

"ฉันไม่ช่วย" เบ็ค ห่าน แมว และหมูตอบ

ดังนั้น แม่โกนอยกับลูก ๆ จึงเกี่ยวข้าวสาดีและเอาไปใหม่ที่โรงโม่แป้ง เมื่อข้าวสาดี
ถูกโม่เสร็จเรียบร้อยแล้วก็เอาแป้งสาดีใส่ถุงกลับบ้าน

"ใครจะช่วยฉันเอาแป้งสาธิตำขมปังบ้าง"

"ฉันไม่ช่วย" เบ็ค ห่าน แมว และหมูกอบ

"ถ้าพวกเขาไม่ช่วย ฉันก็จะทำเอง" แม่ไก่น้อยพูด ภายหลังจากที่แม่ไก่น้อยยอมรับมันจะสนุกดีแล้ว จึงเอามาวางไว้บนโต๊ะ พร้อมกับถามว่า

"ที่นี่ใครอยากกินขนมปังบ้างละ"

"ฉันอยากกิน" เบ็ค ห่าน แมว และหมูกอบ

"พวกเจ้าซี่ก็ทำงาน ฉันไม่ให้พวกเจ้ากินขนมปังนี้หรอก ฉันกับลูก ๆ จะกินเอง" แม่ไก่น้อยพูด แล้วแม่ไก่น้อยกับลูก ๆ ก็พากันกินขนมปังอย่างเอร็ดอร่อย

อีแปะวิเศษ

ยังมีชายคนหนึ่ง ชื่อจาง หาเลี้ยงชีพด้วยการเร่ขายยาเส้น อาชีพของเขาทำให้เขาต้องเดินเข้าไปตามพื้นถนนสายต่าง ๆ ตลอดทั้งวันพร้อมด้วยไม้คานที่พาดอยู่บนไหล่ของเขา อยู่เกือบตลอดเวลา ที่ปลายของไม้คานแต่ละข้างนั้นมีตะกร้าที่ถักด้วยเส้นหวายห้อยยี่สิบอยู่ข้างละหนึ่งใบ และในตะกร้าแต่ละใบก็บรรจุด้วยยาเส้นอันเป็นสินค้าที่เขาจะต้องเร่ขายเป็นประจำในแต่ละวันนั่นเอง

ความจริงมันก็เป็นการค้าที่ทำให้เขาต้องเหนื่อยยากอยู่ไม่น้อย เพราะเขาจะต้องหามตะกร้าตระเวนไปตามถนนที่เต็มไปด้วยความร้อนระอุ

เช้าวันหนึ่ง ในขณะที่เขาหามตะกร้าบรรจุยาเส้นออกเดินเร่ขายในย่านชุมชน ก็ปรากฏมีชายชราคนหนึ่ง แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สกปรกและขาดกระรุ่งกระริ่ง ไข่มือนี้ออกมาแตะไหล่ของจาง พร้อมกับกล่าวว่

"พอหนุ่ม ช่วยขายยาเส้นให้ฉันสักหน่อยได้ไหม เอาพอแค่ใส่เต็มกล่องเท่านั้น"

กล่าวแล้วชายชราก็ดึงกล่องสุบยาที่มีคานยาว แต่มีตัวกล่องสำหรับบรรจุยาเพียงนิดเดียวแบบที่ใคร ๆ นิยมใช้กันตามปกติธรรมดาอันแหละ

"เอาเลยลุง" จางคอยช่วยธิดยาด้วยอันดี พร้อมกับเหลียวมองหาที่วางขา
เพื่อจัดการหิบบยาเส้นให้แก่อูก้า แต่ว่าวันนั้นคนคูเหมือนจะแน่นเป็นพิเศษ มองหาที่วาง
ไม่ได้

ชายชราผู้นั้นก็ดูเหมือนไม่อยากจะเสียเวลานาน เขารับลวกเงินออกมาเป็นส่ง
ให้เป็นจำนวนสามอีแปะ ซึ่งนับว่าเป็นการไถ่ราคาดีมากสำหรับยาเส้นที่บรรจุกล่องที่มี
ขนาดเพียงแค่นั้น จางจึงบ้วนหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้อูก้าของเขาจัดการหิบบยาเส้นเข้าไปในกล่อง
ของเขาได้ตามชอบใจ

ชายชราเริ่มหิบบยาเส้นลงไปในกล่องขาของเขา ต่อจากนั้นเขาก็เอื้อมมือไปหิบบ
อีกครั้งหนึ่งด้วยการใจนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้เพียงสองนิ้วเท่านั้น แล้วเขาก็บรรจงกดยานั้น
ลงในตัวกล่องที่มีขนาดเล็กนิดเดียว

เพียงแต่การหิบบยาเส้นเพื่อบรรจุกล่องในครั้งแรก จางก็คาดหมายอยู่แล้วว่า
คงจะเกินพอสำหรับการบรรจุเข้าไปในกล่องขนาดเล็กอย่างนั้น แล้วเขาก็เริ่มแปลกใจทันที
เมื่อเห็นยาเส้นเหล่านั้นถูกยัดหายลงไปในกล่อง และชายชราต้องเอื้อมมือลงไปหิบบยาเส้น
เป็นครั้งที่สอง

ความประหลาดใจของจางทวีขึ้นอีก เมื่อเขาเห็นว่ายาเส้นจากการหิบบของชายชรา
ในครั้งที่สองได้หายลงไปในกล่องนั้นอีก และชายชราได้เอื้อมไปหิบบยาเส้นเป็นครั้งที่สาม
แล้วยาเส้นนั้นก็หายวับลงไปในกล่องนั้นดั่งอย่างไม่เหลือเหลืออีกเช่นกัน

ต่อจากนั้น ชายชราก็ได้หิบบยาเส้นเป็นครั้งที่สี่ ห้า หก และเจ็ดไปเรื่อย ๆ
และเมื่อได้ยัดยาเส้นนั้นลงไปในตัวกล่องครั้งใด ยาเส้นเหล่านั้นก็หายวับลงไปในตัวกล่อง
ทุกครั้งไป

ทั้ง ๆ ที่คานหาบยังคงอยู่บนบ่า และทั้ง ๆ ที่เขาเต็มไปด้วยความแปลกประหลาดใจ
แต่จางก็ไม่พูดอะไร และไม่สามารถจะทำอะไร นอกจากยืนนิ่งราวกับถูกสะกด และเบิ่งตามอง
ดูเหตุการณ์แปลกประหลาดที่กำดั่งเกิดขึ้นด้วยอาการตื่นตะลึงเท่านั้น

ชายชรายังคงหิบบยาเส้นยัดลงในกล่องของเขาอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งยาเส้น
ในตะกร้าที่จางหาบอยู่นั้นถูกบรรจุลงในตัวกล่องยาสูบอันนั้นจนหมดสิ้น

ต่อจากนั้นชายชราที่จุกกล่องยาพูดด้วยความพึงพอใจเป็นนัยอย่างสูง แก้มิ้มแล้วก็พาตัวเดินปะปนกับฝูงชนลับหายไป

ด้วยอาการอันท้อแท้และเศร้าใจ จางโยนอี่แปะทั้งสามคันไปไกลลงที่อยู่ ในตะกร้าด้านหลังอย่างไม่แยแส เขาถือว่าอี่แปะทั้งสามคันนี้เป็นต้นเหตุของความพินาสมาสู่เขาคือจากนั้นเขาจึงแยกหนาบเมื่อก้าวเดินทางกลับบ้านด้วยความละเหี่ยเพ้อใจเป็นอย่างมากยิ่ง

ระหว่างทางที่เดินทางกลับบ้านนั้นเอง สิ่งแปลกประหลาดก็เริ่มเกิดขึ้นเขาอีก เขารู้สึกว่าตะกร้าข้างหลังจะมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

หลังจากนั้นอีกพักหนึ่ง จางก็รู้สึกว่ตะกร้าทางด้านหลังมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติถึงขนาดทำให้ไหล่ของเขาดู ความหนักที่เกิดขึ้นทำให้จางต้องวางหนาบและหันไปมองอย่างรำคาญใจ แล้วเขาก็ต้องผงะเมื่อได้เห็นชัดว่าภายในตะกร้าใบนั้นเต็มไปด้วยอี่แปะเป็นจำนวนมากมาย จนกระทั่งล้มชอบตะกร้า และแม้ในขณะที่เขากำลังจับตาเผ่าที่อยู่อย่างนั้น อี่แปะในตะกร้าก็ยังคงพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ

ดังนั้นจางจึงกลายเป็นเศรษฐีและมีความสุข ด้วยอี่แปะวิเศษทั้งสามอันของชายแก่คนนั้น

คนหาปลาที่ภรรยาโลก

คนหาปลาอยู่กับภรรยาของเขาในกระท่อมน้อยริมทะเล เขารักบ้านเล็ก ๆ ของเขามากตรงกันข้ามกับภรรยา เธอไม่พอใจกระท่อมแคบ ๆ หลังนี้เลย มีหน้าซำยังบ่นให้รำคาญหูอยู่บ่อย ๆ

วันหนึ่งคนหาปลาออกไปจับปลาในทะเลเหมือนเช่นเคย เขาเหวี่ยงสายเบ็ดลงไปในทะเล ทันใดเขาก็รู้สึกว่าสายเบ็ดถูกลากลงไปในน้ำด้วยพลังมหาศาล เขาจึงพยายามดึงอย่างสุดกำลัง ในที่สุดเขาก็ดึงปลาตัวใหญ่ขึ้นมาพ่นน้ำ เขาตกตะลึงเมื่อปลาตัวนั้นพูดได้และพูดกับเขาว่า

"ฉันเป็นกษัตริย์ที่ถูกพ่อมดใจร้ายสาปให้กลายเป็นปลาอยู่ในน้ำ ใต้ปรกปล่อยฉันไปเถิด แล้วฉันจะให้รางวัลท่านอย่างงามทีเดียว"

ภรรยาของเขาแพะที่จะตีใจกับผ้าหลังโหมแสนสวย เขลดับบนหน้าต่างว่าง
 "ฉันทัวอยากได้นกขาน แดงองการเมืองสักเมืองหนึ่ง ได้ยี่สิบใหม่ ฉันทัวอยากได้เมือง"
 "นี่เไรด์ ฉันทัวอยากเป็นพระราชารอกระ"
 "เอ๊ะ ก็ฉันทัวอยากเป็นพระราชาก็ไปเ้า" ภรรยาคนหาปลาผู้ไม่รู้จักคำว่า "พล"

ลงเสียงแข็ง

คนหาปลาออกทะเลไปอีกครึ่งหนึ่ง
 "ปลาวิเศษ ปลาวิเศษ โปรดให้รางวัลแก่ข้า
 ขอความปรารถนาของข้าเป็นจริง"

ปลาวิเศษถูกเรียกตัวขึ้นมารับฟังคำขอของคนหาปลา
 "ภรรยาของข้าอยากได้เมืองสักเมืองหนึ่งแน่ะ จะให้ได้ไหมละ"
 "เรื่องเล็ก ไม่มีอะไรที่ฉันจะทำไม่ได้หรอกน้า" ปลาวิเศษบอก

เย็นนั้นคนหาปลากลับไปพบความเปลี่ยนแปลงที่บ้านของเขาอีก ฤดูทาส์นกลายเป็น
 พระราชวังโอฬาร เขาขุดประตูใหญ่ให้เปิดออกอย่างช้า ๆ แล้วก้าวเข้าไปข้างใน
 ภรรยาของเขานั่งวางมากเป็นราชินีอยู่บนบัลลังก์ สวมกระโปรงยาวฟูฟ่า มงกุฎเพชร
 บนศีรษะส่งประกายวูบวาบ

ภรรยาของเขาเปลี่ยนแปลงไปหมดทุกอย่างจนแทบจำไม่ได้ มีเพียงอย่างเดียว
 เท่านั้นที่ไม่เปลี่ยน เขอยังคงจับบนอยู่เหมือนเดิม

"เท่านี้ยังไม่พอหรอกนะ ฉันอยากได้พระอาทิตย์ พระจันทร์ แล้วยังดวงดาว
 หมดทั้งท้องฟ้าเลย" ภรรยาโลกมีความอยากไม่สิ้นสุด

"จะบ้าเรอะ อยากได้อะไรดิคนมนุษย์" สามีนึกโมโห

"ไปนะ ไปขอมาเดี๋ยวนี้"

คนหาปลาจึงต้องกลับไปทะเล แล่นเรือฝ่าความมืดออกไป และตะโกนแข่งกับ

เสียงลม

"ปลาวิเศษ ปลาวิเศษ โปรดให้รางวัลแก่ข้า
 ขอความปรารถนาของข้าเป็นจริง"

ปลาดกระโดดโผลงขึ้นมาเห็นน้ำ ทางทางอารมณ์ไม่ดี
 "ยายยี่นนี่มีมายฐานะดี แก่ยากได้ไม่รู้อัน ตอนนี้ได้เมืองครอบครองแล้วยังไม่พอ
 อยากรจะไร ตะวัน เดือน ดาว บนท้องฟ้าใบนี้อีก"

"พอที่" ปลาวัวเหว้ควากกกกทะเล

ทันใดนั้น สายน้ำสว่างวาบขึ้น ทิศกลางด้วยเสียงฟ้าคำรามลั่น คนหาปลาหัวสั้น
 นั่งก้วยความกลัวสุดขีด เขาถลนถลนกลับมาถึงบ้าน และเขาก็พบว่าปราสาทราชวังหายไป
 หมดแล้ว ภรรยาของเขา นั่งกอกเขาอยู่ในกระท่อมน้อยหลังเก่านั้นแหละ เธอกำลังร้องไห้
 น้ำตานองหน้า นับแต่นั้นมาสองสามีภรรยาก็กลับมาใช้ชีวิตอย่างเก่าในกระท่อมน้อยหลังเดิม

ชายชราทึ่งใจใหญ่

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชายแก่คนหนึ่งที่ถูกขวามีก้อนเนื้อใหญ่ห้อยเป็นติ่งออกมา
 ก้อนเนื้อนี้ใหญ่ขึ้นทุก ๆ วัน และแก่ไม่มีหนทางที่จะกำจัดมันออกไปได้เลย จะขอเรียก
 ก้อนเนื้อนี้ว่าติ่งใหญ่

"เออ นี่ข้าจะเอามันออกได้โดยวิธีไหนหนอ" ชายแก่ถอนใจใหญ่ แม้ว่าแก่จะ
 พยายามไปหาหมอคนแล้วคนเล่าจนทั่วเมืองแล้ว ไม่มีใครช่วยแก่ได้เลย

"ตาก็เป็นคนดีตลอดมา" ภรรยาของแก่พูดปลอบใจ "สักวันหนึ่งคงมีใครสักคนหนึ่ง
 ที่ช่วยตาได้หรอก"

วันหนึ่งขณะที่ชายแก่ไปยังภูเขาศึกษาเพื่อเก็บไม้มาทำฟืน พระอาทิตย์กำลังจะลับฟ้า
 ไปแล้วแก่รวบรวมเงินได้มีดใหญ่ แล้วค่อย ๆ แยกเดินกลับบ้านซึ่งอยู่เชิงเขาอย่างช้า ๆ ทันใด
 นั้นท้องฟ้าก็มืดครึ้ม ฝนฟ้าท่าจะตกหนัก ชายแก่มองหาที่หลบฝนอย่างเร่งรีบ ไม่ช้าแก่ก็
 เหลือบเห็นถ้ำสนคนหนึ่งมีโพรงใหญ่อยู่ที่โคนถ้ำ

"เอาละ ที่โพรงนั้นจะเป็นที่กำบังที่ดีของข้าระหว่างที่มีพายุ" เขาพูดกับตัวเอง
 แล้วถลนเข้าไปในโพรงถ้ำไม่อย่างเร่งรีบ แรกเขาหลบฝนได้ทันเวลาเพราะพื้นถ้ำนั้นเอง
 ฝนหลังลงมาจากฟ้าราวกับเหว้าออกจากกระบอก ชายแก่นั่งนิ่งเมื่อฟ้าร้อง และประกายฟ้าแลบ
 สว่างไปทั่ว

"เออ พายุอะไรของบ้านนอ" แก่ตุ๊กกับตัวเอง พัดใบไม้ ต้นไทรนั้นฝนก็กลับหยุดลงอย่างรวดเร็วจนเหมือนเสียงที่มึนตึ๊งกับเสียงน้ำฝนหยดกึ่ง ๆ จากกิ่งสนเท่านั้น

"ฝนหายแล้ว ข้าจะลองรีบกลับบ้านเสียที ป่านนี้ยายคงจะเป็นห่วงแน่แล้ว"

ชายแก่พูด

ทันทีที่แกป็นออกมาจากโพรงไม้ตัวเอง แก่ก็ได้ยินเสียงผีเห่าสับสนมาในป่า "คงเป็นพวกที่ติดฝนอยู่ในป่า" แก่คิด แก่จึงคอยเพื่อจะได้เดินทางกลับบ้านด้วยกัน แต่แล้วใบหน้าชายแก่กลับซีดเผือก เมื่อตระหนักว่าเสียงนั้นเกิดจากอะไร แก่กระโดดกลับไปยังโพรงไม้อีกครั้งหนึ่ง เสียงผีเห่าเหล่านี้ไม่ใช่ผีเห่าของคน แต่เป็นของพวกผีป่าและวิญญาณทั้งหลายที่พากันเดินตรงมายังชายแก่คนนั้น ชายแก่ตกใจกลัวมาก ใจอยากจะร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ แต่แกก็รู้ว่าไม่มีใครจะช่วยแกได้เลย

"แน่แล้ว" ชายแก่คราง เถาเมื่อทั้งสองปิดตาแน่น "นี่มันจะทำอะไรข้าก็ไม่รู้"

แต่แก่ก็โผล่หน้าขึ้นมาคนหนึ่ง เพราะแก่ได้ยินเสียงคนตรีแว่วมาตามลม เสียงร้องเพลงและเสียงหัวเราะดังก้องมาทางแก ชายแก่โยคีรีบนะสูงขึ้นไปอีก และแอบมองอย่างอยากรู้ว่าพวกนั้นทำอะไรบ้าง แก่อาบปากค้างอย่างตกใจเมื่อเห็นปีศาจเหล่านั้น เต้นรำอย่างสนุกสนาน ต่างหัวเราะและร้องเพลงในขณะที่ยกย้ายไปตามจังหวะ พวกนั้นกำลังกินดื่ม และมีการเอนสนุกสนาน

"การกินเลี้ยงของพวกผี เออ ข้าไม่เคยเห็นอะไรประหลาดเท่านี้เลย" แก่พูดกับตัวเอง ไม่ช้าแก่ก็ลืมความกลัวจนสิ้น โยคีรีบนะออกมาจากโพรงไม้สูงขึ้นทุกที ๆ เขาก็ขยับไปตามจังหวะเพลง ประบมิกให้จังหวะไปพร้อม ๆ กับพวกปีศาจเหล่านั้น โยคีรีบนะไปมาและขยับอย่าง เป็นสุขกับภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

แก่ได้ยินเสียงหัวเราะของมันพูดว่า "เต้นรำอะไรไม่ได้เรื่องเลย ข้าอยากดูการเต้นรำที่สวยงาม ๆ สักหน่อย มีใครเห็นใครได้ดีกว่านี้สักคนไหม"

ก่อนที่จะรู้ว่าแกทำอะไรลงไป ชายแก่กระโดดออกมาจากโพรงไม้และเต้นรำกลางพวกปีศาจเหล่านั้น

"นี่ไง ข้าจะเห็นว่ามีตาแปลก ๆ ใหญ่ ข้าจะเห็นว่ามีตาสวย ๆ ใหญ่" แกดตะโกนบอก
ปีศาจมองมาทางแกด้วยความแปลกใจ มันเห็นแก่เห็นว่ามีตาอยู่เบื้องหน้าของมัน

"ดีมาก ดีจริง ๆ" หัวหน้าที่ปีศาจจอมเซย "อย่าคิดว่าใจจะชวากับเสียงคนตรี"

"ดีมาก" ปีศาจอื่น ๆ เห็นพ้องด้วย "พวกเราไม่เคยเห็นการเห็นว่ามีตาสวยงาม
แบบนี้มาก่อนเลย"

เมื่อชายแก่หยุดเห็นว่ามีตาปีศาจพวกนั้นมาล้อมเต็มไปหมด และเสียงคนก้อย่างดี
"ขบใจมาก ขบใจมาก" แกพูดอย่างมีความสุข แกดองใจอย่างโล่งอก
เมื่อเห็นปีศาจพวกนั้นพอใจ เพราะแกเกรงว่ามันอาจจะทำอันตรายแกมันนุ้ยอย่างแกได้
หัวหน้าที่ปีศาจก้าวเข้ามาเบื้องหน้าของชายแก่ และพูดเสียงต่ำ ๆ ว่า "พวกเรา
อยากดูการเห็นว่ามีตา ๆ อย่างนี้อีก พรุ่งนี้ท่านมาอีกได้ไหม"

"ได้สิ" ชายแก่ตอบ แต่ปีศาจหัวอื่นสั่นหน้าและยกมือทำสัญญาณเตือน

"บางทีมันนุ้ยคนนี้อาจไม่รักษาคำพูด" มันพากันก้านให้พวกเรายึดอะไรไว้สักอย่างหนึ่ง
ที่มีค่าแก่เขามากที่สุด เพื่อเป็นประกันว่าพรุ่งนี้เขาจะกลับมาอีก"

"ความคิดดีมาก" หัวหน้าที่ปีศาจพูด "เราจะเอาอะไรกันดีละ"

ปีศาจทั้งหลายพากันกลุ่มล้อมชายแก่ สรรวจตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เพื่อจะหาสิ่งที่ควร
จะยึดไว้เป็นประกัน

"หมวกดีไหม" ปีศาจคนหนึ่งพูด "เสื้อดีไหม" อีกคนหนึ่งถาม ใบที่ศูปีศาจคนหนึ่ง
ก็ร้องขึ้นด้วยเสียงดัง และพอใจว่า "คิงใหญ่ที่แกม คิงใหญ่ที่แกม เอาออกเสียเลย
เพื่อพรุ่งนี้เขาจะได้กลับมาแน่ ๆ"

"ตกลง เอาคิงใหญ่ที่แกมนั้นแหละเป็นประกัน" หัวหน้าที่ปีศาจพูด เอนิ้วแตะที่
คิงใหญ่นั้น มันก็หลุดติดมือปีศาจไปเลย ก่อนที่เขาจะพูดอะไรออกมา ปีศาจทั้งหมดก็หายเข้าไป
ไปหมดแล้ว

ชายแก่ประหลาดใจมาก จนแกไม่รู้จะทำประการใดดี แกมองไปยังที่ที่ปีศาจพวกนั้น
ยืนชุมนุมกันอยู่สักครู่ แล้วเอามือลูบแกมที่คิงใหญ่เคยอยู่

"สวรรค์ทรงโปรด" ชายแก่พิมพ์คำแว้นคว้าความยินดี แก่แก่นกลับบ้านอย่าง
รื่นเริง

หญิงชราคอยร่ายรราวอย่างเป็นทุกข์ เกรงว่าจะประสบเหตุร้ายต่าง ๆ ขณะที่
พายุจัด หญิงชราเป็นคอยอยู่ที่ริมรั้วบ้านคอยการกลับของชายชรา เมื่อแก่เห็นมาตามทาง
หญิงชราจึงรีบตรงเข้าไปหา

"เออ ข้าเป็นทุกข์ถึงตาเหลือเกิน" แก่พูด "ตอนพายุฝนนะเปียกหรือเปล่าจ๊ะ"
ทันใดนั้นหญิงชราที่หยุดพูดอย่างกะทันหัน และมองดูชายชราอย่างถึกวน

"เอ๊ะ คิ่งใหญ่ที่แก้มของตาไปไหนเสียละ เมื่อเชาก่อนเข้าป่ายังอยู่นี่นา"

ชายชราหัวเราะอย่างมีความสุข แก่เล่าเรื่องทั้งหลายให้หญิงชราฟังอย่างละเอียด
และพูดเสริมว่า "เห็นไหมละ ในที่สุดข้าก็ไม่มีคิ่งอีกแล้ว"

"แห้ววิเศษจริง" หญิงชราอุทาน มกนแก้มขวาของชายชราอย่างชื่นชม "เราต้อง
เลี้ยงฉลองกันสักหน่อย" แล้วแก็ก็จักอาหารอย่างดีมาเลี้ยงฉลองกันสองคนตายาย

เช้าตรู่ ตายายก็ได้ยินเสียงเคาะประตู มีชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าบ้าน ชายคนนี้
อยู่บ้านถัดไปจากบ้านตายายนั่นเอง ที่มาที่เนื่องจากจะขอยืมอาหารอย่างที่เคยขยืมมา
หลายครั้งแล้ว

ชายคนนี้ก็คิ่งใหญ่ที่แก้มเหมือนกัน แต่อยู่ที่แก้มซ้าย เมื่อเขามองเห็นชายชราไม่มี
คิ่งใหญ่จึงร้องด้วยความแปลกใจ "อ้าวนั่นเกิดอะไรขึ้นหรือ คิ่งใหญ่ที่แก้มหายไปไหนเสียละ"
เขามองที่แก้มของชายชราอย่างใกล้ชิด "ข้าก็อยากเอาของข้าออกเหมือนกัน บางทีข้าเห็น
จะต้องใช้วิธีเดียวกันกับท่านเหมือนกัน" แล้วเขาก็ถามอย่างกระตือรือร้นว่า "ช่วยบอกหน่อย
เถอะ บอกให้ละเอียดกว่าท่านทำอย่างไร"

คั้งนั้นชายชราจึงเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่แก้มหลบอยู่ในโพรงไม้ จนกระทั่ง
ปีศาจพากันมาเต้นรำ และเล่าถึงเรื่องที่แก่เต้นรำให้ปีศาจดู และเล่าว่ามีศาจเอาคิ่งใหญ่
ของแก่ไปเป็นประกัน

"ขอมใจมาก" ชายคนนั้นพูด "คืนนี้ข้าจะไปทำอย่างเดียวกันนี้ทุกประการ"
หลังจากขยืมข้าวสารไปดูงใหญ่แล้ว ชายคนนั้นก็รีบกลับบ้านไป

ใบคืนนั้น นายธรรมาคนนั้นก็เข้าไป พบคนในตนเดียวกันนั้น เขาก้าวเข้าไป
ใบโพรงไม้และระอวนตัวอยู่เงิบ ๆ แอนมองเป็นคราว ๆ กอดบีบสาวเหล่านั้น เมื่อท้องฟ้าเริ่ม
มืด พระอาทิตย์กำลังตกและเมฆเป็นสีทอง บรรดาปีศาจทั้งหลายก็พากันมาเด่นว่าอยู่น่า
คนไม่นั้นอีก

หัวหน้าปีศาจมองไปรอบ ๆ แล้วร้องว่า "ข้าสงสัยว่า นายธรรมาที่เด่นว่าให้เราดู
เมื่อวานนี้จะกลับมาที่นี่อีกหรือเปล่า"

"มาแล้ว มาแล้ว ข้ามาแล้วนี่ยิ่งใจละ" นายผู้เป็นเพื่อนบ้านของธรรมาขวานรับ
กระโศกออกจากโพรงไม้ ถือพัดฉิ่งหนึ่ง แล้วเริ่มเด่นว่า แต่รายคนไม่เคยเรียนรู้เรื่อง
การเด่นว่ามาก่อนเลย เขาได้แก่กระโศกเหยิง ๆ เปลี่ยนเท้าซ้ายที่ ขวาที่ แล้วเอียงคอ
ไปทางซ้ายและขวาสลับกัน ปีศาจไม่ได้ยิ้มแย้มอย่างเมื่อวานนี้ ตรงข้ามกลับร้องว่า
"ไม่ได้เรื่องเลย เราไม่ต้องการเจ้า นี่เอาสิ่งของเจ้ากลับไป แล้วหัวหน้าปีศาจก็
ขว้างสิ่งของที่แก่ของรายนั้นปั้งใหญ่ แล้วหายเข้าไปอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับตอนที่
"เวรกรรม" รายคนนั้นร้องขึ้นอย่างเศร้า ๆ ขณะที่ได้เดินกลับบ้าน "แต่นี้ไป
ข้าจะไม่พยายามอ้างตัวเป็นคนอื่นอีกเป็นอันขาด"

ตกลงเขามีสิ่งใหญ่อยู่ที่แกมทั้งรายและขวา

พรตามประการ

นานมาแล้ว มีคนตัดฟืนและภรรยาคนหนึ่ง ปลูกกระท่อมอยู่รายป่า เขาเป็นคน
ยากจนมาก

ชายตัดฟืนและภรรยามีเพื่อนบ้านที่ร่ำรวยมากในขณะที่เขาต้องเข้าไปหาฟืนและ
ภรรยาทำงานหนัก เพื่อนบ้านผู้ร่ำรวยนั้นไม่ต้องทำงานหนักเลย ด้วยเหตุนี้ชายหาฟืนจึงมัก
จะพุดกับภรรยาถึงเพื่อนบ้านผู้ร่ำรวยของเขาอย่างวิษยาอยู่เสมอ

เย็นวันหนึ่ง ชายตัดฟืนกับภรรยาได้เถียงถึงเรื่องความร่ำรวยของเพื่อนบ้าน
อย่างทุกคราว

"ปีศาจมันมีทุกสิ่งทุกอย่างตามที่ต้องการแล้วจะก่อ ฉันจะเป็นคนที่สุขยิ่งกว่าเจ้าเพื่อนบ้านที่ร่ำรวยเสียอีก"

"นั่นก็เหมือนกัน" ภรรยาเห็นด้วยกับสามี "อยากจะไปอยู่ในเมืองสวรรค์จริง ๆ เขาวามนสวรรค์นั้นก็เบียดอะไรก็เป็นทองได้ในทุกอย่างเชียว"

ทันใดนั้น เขาทั้งสองก็เห็นหญิงสาวที่สวยงามคนหนึ่ง เข้ามาในช่องที่เขานั่งอยู่ "เราคือนางฟ้า" หญิงที่เข้ามาใหม่พูดขึ้น "เราได้ยินเจ้าบ่นอยากได้อะไรในอยากได้นี่อยู่ทุกวัน เอลละเราจะให้พรแก่เจ้า ต่อไปนี้เจ้าจะนึกอะไรก็จะได้สมปรารถนา เราอนุญาตให้เจ้านึกได้สามอย่าง จำไว้ให้ดีนะ เราจะให้เจ้านึกแล้วได้สิ่งที่เจ้าปรารถนาเพียงสามครั้งเท่านั้นจำไว้ให้ดี"

เมื่อให้พรแล้วร่างของนางฟ้าก็หายวับไป ปล่อยให้คนตัดฟืนกับภรยานั่งนึกอยู่ว่าจะขอสิ่งใดดี

"แหหมนางฟ้าให้พรเราสักสิบสองข้อก็ไม่ได้ ฉันนึกอยากได้อะไร ๆ ไว้ตั้งมากมาย ไม่น้อยกว่าสิบสองอย่างแน่ะพี่"

"เอลละ เอลละ เมื่อนางฟ้าให้พรเราสามข้อก็นับว่าดีแล้ว เราค่อย ๆ นึกดูก็แล้วกันว่าจะขออะไรดี ยังมีเวลานึกอีกนาน ค็นี่ถึงพรุ่งนี้เราคงนึกได้ว่าขออะไรดี"

"ฉันไม่นอนบนโต๊ะคีนี่ จะนั่งคิดทั้งคืน แต่ตอนนี้ฉันเห็นจะต้องผิงไฟสักหน่อยหนาวเหลือเกิน" ว่างแล้วภรรยาชายตัดฟืนก็ลุกเดินไปที่เตาผิง ใจก็ลืมตามันเหยียดไฟในเตาให้ลุกโชนขึ้น พอไฟลุกก็แล้วหลอนก็พูดออกมาอย่างไม่ทันคิดว่า

"อุ่นดีแท้ ตอนนี้ฉันต้องการไส้กรอกสักอัน เพื่อเราจะไ้กินรองท้องก่อนนอน"

ทันใดไส้กรอกอันหนึ่งก็ตกลงมา นางฟ้าบันทึกาลสิ่งที่ภรรยาของชายตัดฟืนต้องการแล้ว

"คูสิ คุณแก่ทำอะไรลงไป" ชายตัดฟืนพูดกับภรรยาด้วยเสียงอันดังเพราะความโกรธ "แกขออะไรบ้า ๆ ไปอย่างหนึ่งแล้ว ทีนี้เธอก็เหลืออีกเพียงสองอย่างเท่านั้น จริง ๆ นะ ฉันอยากให้ไส้กรอกที่แกขอมานั่นเหาะขึ้นไปติดปลายจุกแกนีก"

พอชายตัดฟันพูดจบ เขาก็เห็นว่า เขาได้นึกขอสสิ่งที่ไม่ไปกว่าภรรยาของเขา เสียอีก เพราะว่าว่าบัดนี้ได้อกรอกโคกระบะโคดลอบขึ้นไปติดอยู่ที่ปลายจมูกของภรรยาเขาเสียแล้ว แม้ว่าจะถึงอย่างไร ได้อกรอกนั้นก็ไม่มีทางว่าจะหลุดจากปลายจมูกเลย

"เราขอร้องอะไรอย่างนี้" ภรรยาของชายตัดฟันคร่ำครวญ "ที่ดูเถอะฉันทนกลาย เป็นคนน่าเกลียดเพียงใด ไฉนไม่มาขอให้ได้อกรอกมาติดปลายจมูกฉันทนเลย"

"ขอโทษที่เถอะจะ ฉันทนเสียใจจริง ๆ กำลังโกรธไม่ทันได้ยั้งคิด เลยนึกขอสสิ่งบ้า ๆ ออกไป" ชายตัดฟันปลอบภรรยา "ตอนนี้เราเหลือพร เพียงข้อเดียว เราจะนึกขอสอะไรดีเล่า"

"ฉันทองการให้ได้อกรอกนี้หลุดออกจากจมูกฉันทน"

ทันใด ได้อกรอกเส้นยาวก็หลุดร่วงจากปลายจมูก ลงมากองอยู่บนพื้นห้อง

"นางฟ้าคงนึกขบเราแน่" ภรรยาพูดกับสามีเมื่อได้อกรอกออกไปจากจมูกแล้ว "ที่นางฟ้าให้พรเราแค่สามประการนี้ นางฟ้าทำถูกแล้วละ นึกเสียว่านางฟ้าไม่เคยมาให้พรเราเลยดีกว่า มากับได้อกรอกกันเถอะ"

ชายตัดฟันเห็นด้วยกับคำชวนของภรรยา คั้งนั้นเขาทั้งสองจึงกินได้อกรอกโดยไม่ กังวลถึงเรื่องใด ๆ อีกเลยอย่างแสนอร่อย

พระราชาลังทอง

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีพระราชองค์หนึ่ง พระองค์ร่ำรวยมาก และมีพระธิดา คงงามน่ารักองค์หนึ่ง แต่พระองค์ก็ไม่มีความสุขนัก เพราะทองในท้องพระคลังจะน้อย เกินไปสำหรับพระองค์เสมอ

"ต้องเก็บภาษีให้มากกว่านี้ จะได้มีทองคำมาก ๆ" พระราชาคิด และทุกคืน พระราชาจะจุดเทียนและถือเคียวเข้าไปสำรวจทองในท้องพระคลัง พระราชาลืมทุกอย่าง ลืมพระธิดา ลืมงานการ ลืมปราสาทราชวัง คิดถึงแต่ทองคำ

"ฉันทนจะมีความสุขมาก หากว่าพอจับอะไร เข้าแล้วทุกอย่างจะกลายเป็นทองคำ ไปหมด"

วันหนึ่งขณะกำลังคิดเช่นนั้นอยู่ นางข้าก็ปรากฏกายขึ้น

"พระราช! เราจะให้พระแก้ทานความที่ขาดของการ ไม่ว่าท่านจะและต้องสิ่งใด สิ่งนั้นจะกลายเป็นทองคำไปหมดสิ้นนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป"

"จริง ๆ หรือ" พระราชกล่าว

"ฉับเป็นนางข้าผู้จริงเสมอ ถ้าไม่เชื่อก็ลองจับอะไรเข้าสักอย่างสิมันจะกลายเป็นทอง"

พระราชเอื้อมมือไปแตะก้อนหินบนพื้นมันกลายเป็นทองคำไปทันที พระราชดีใจมาก วิ่งไปแตะทุกสิ่งที่มีมองเห็น กำแพง โตะ ม่าน เก้าอี้ มันกลายเป็นทองคำไปหมดทุกอย่าง

"ทองคำ โอ ทองคำ" แล้วพระราชก็เข้าไปในสวน ทำดอกไม้ทุกดอกให้กลายเป็นทองคำรวมทั้งปลาในบ่อ เค้าซึ่งตากแดดอยู่ริมสระน้ำ ม้า สุนัข แมวคว่ำ ทุกสิ่งที่เกี่ยว พระราชวิ่งไปมาจนเหนื่อยและรู้สึกหิวจึงสั่งทหารให้ไปนำอาหารมา แต่พอเอื้อมมือไปแตะอาหาร อาหารทุกอย่างก็กลายเป็นทองคำไปหมด จึงสั่งอาหารอย่างใหม่มาแต่ก็ครั้ง ๆ มันก็กลายเป็นทองคำไปหมด

"พอแล้ว ฉับต้องการอาหาร ฉับหิว"

เสียงตะโกนของพระราช ทำให้นางข้าหลวงวิ่งหนีกันไปหมด พระชิววิ่งออกมาดู

"เกิดอะไรขึ้นเพคะ เสด็จพ่อเกิดอะไรขึ้น"

เจ้าหญิงจะทรงเข้าไปแตะพระราช แต่พระราชรีบดอยหนี

"อย่าดู อย่าดูหัวพ่อ เกี่ยวตัวลูกจะกลายเป็นทองคำไป"

แต่เจ้าหญิงงอนขอยไม่เข้าใจ เธอวิ่งไปแตะบิดาและกลายเป็นทองคำไปทันที "โอ ตายแล้ว ลูกพ่อ ลูกรักของพ่อ พ่อไม่ต้องการทองคำอีกแล้ว พ่อโลภมาก พ่อยินดีจะสูญเสียสมบัติทั้งหมดที่มีอยู่ไป ขอให้ได้ลูกของพ่อคืนมาเท่านั้นที่พอ" พระราชคร่ำครวญและตรงไปหาช่างฟ้ายังที่เค็มที่พบนางฟ้านั้น

"ได้โปรดเถิด จะยึดสมบัติอะไรของข้าไปให้หมดก็ได้ แต่ขอลูกสาวของข้าคืนมา ข้าไม่ต้องการ เป็นคนรวยที่สุดในโลกอีกแล้ว"

นางฟ้าจึงอำนวยพรให้ เมื่อกลับไปถึงพระราชวัง ก็พบว่าพระธิดาหายเป็นปรกคิ
ตนเองและสิ่งใดก็ไม่กลายเป็นทองคำ พระราชาไม่สนใจทองคำอีกเลย แอ้วยังจำหน่าย
จ่ายแจกสมบัติที่มีอยู่ให้แก่คนยากไร้ดึกค้าย และกลับมีความสุขมากกว่าเดิม

หนูน้อยหมวกแดง

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ชายตัดไม้คนหนึ่งมีลูกสาวตัวเล็ก ๆ ซึ่งเป็นที่รักของทุก ๆ คน
โดยเฉพาะคุณยายของเธอได้เย็บเสื้อคลุมติดหมวกทำคล้ายผ้ากำมะหยี่สีแดงให้ เธอได้
เสื้อตัวนี้เป็นประจำจนใคร ๆ ทากันเรียกเธอว่า "หนูน้อยหมวกแดง"

วันหนึ่งคุณแม่ของหนูน้อยหมวกแดงบอกให้เธอ เอาขนมเค้กที่คุณแม่ทำเองไปเยี่ยม
คุณยายซึ่งกำลังนอนป่วยอยู่

หนูน้อยหมวกแดงออกเดินทางอย่างสบายใจ เดินไปร้องเพลงไป พอผ่านเข้าไป
ในป่าได้สักหนอยก้มองเห็นดอกไม้สวย ๆ ขึ้นอยู่คามทาง หนูน้อยหมวกแดงอดใจที่จะเก็บ
ดอกไม้ไปเยี่ยมคุณยายไม่ได้

ขณะเก็บดอกไม้อยู่นั้นไม่ได้สังเกตเลยว่ามีใครแอบซ่อนมองอยู่ จนกระทั่งหนูน้อย
หมวกแดงเดินลึกเข้าไปในป่า ใครคนนั้นก็ปรากฏตัวออกมา มันคือเจ้าหมาป่านั่นเอง

"ลวสดีที่จะ แม่หนูน้อย" เจ้าหมาป่าทักพร้อมทั้งพยายามยิ้มอย่างร้ายแรงที่สุด
"หนูกำลังจะไปไหน ในช่วงบ่ายที่นั่นสบายนี้"

หนูน้อยตอบเจ้าหมาป่าไปว่า "หนูกำลังจะไปเยี่ยมคุณยายซึ่งนอนป่วยอยู่ที่บ้าน
อีกคานหนึ่งของป่า"

นี่คือสิ่งที่เจ้าหมาป่าต้องการจะรู้ มันจึงรีบวิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดไปถึงบ้านของคุณยาย
แล้วหยุดตรงหน้าประตูพอดี

มันพิกหายใจชั่วครู่ จึงเกาะประตูอย่างแผ่วเบา

"ใครละนั่น" คุณยายร้องถามออกมา เจ้าหมาป่าพยายามดัดเสียงให้เหมือนหนูน้อย
หมวกแดง ตอบไปว่า "หลานเองคะ คุณยาย"

คุณยายหลงเชื่อ ร้องออกไปว่า "เข้ามาสิหลาน ประจัญไม่ได้ใส่กลอนหรอก"
 เจ้าหมาป่าได้โอกาสจึงเปิดประตูและรีบเข้าไปข้างใน กระจกเข้าตะครุบ
 คุณยาย ถ้าปากกลืนคุณยายเข้าไปทั้งตัว แล้วเจ้าหมาป่าก็กินเอากระดูกและหมวกใส่บน
 รองคุณยายมาสวม เพื่อปลอมตัวให้เหมือนคุณยาย เสรีจกักระโดดขึ้นเตียง ดึงผ้าห่มมาคลุมตัว
 เพื่อปกปิดบนตามตัวของมัน

ทันใดนั้นก็มီးเสียงเคาะประตูดังขึ้น เจ้าหมาป่าก็ปลอมเสียงให้สั่นเหมือนคุณยาย
 ร้องถามไปว่า "นั่นใคร"

แน่นอน เจ้าหมาป่ารู้ว่าใครคนนั้นคือ หนูน้อยหมวกแดงนั่นเอง มันจึงคราง
 ออกไปว่า "เข้ามาเถอะหลาน ประจัญไม่ได้ใส่กลอน"

"สวัสดิ์คะ คุณยาย" หนูน้อยหมวกแดงกล่าว "หนูเอาขนมเค้กที่คุณแม่ทำ รวมทั้ง
 ดอกไม้ที่หนูเก็บในป่ามาเยี่ยมคะ"

เจ้าหมาป่าตอบว่า "ขอบใจจะหลาน เข้ามาใกล้ ๆ ยายที่เจะ"

หนูน้อยหมวกแดงเดินไปยืนข้างเตียง พลังนึกในใจว่า "ทำไมวันนี้คุณยายดูแปลก ๆ
 พิกัด มีใบหูเต็มไปค้วยขนอยู่สองข้างหมวกใส่บน"

"เอ คุณยายคะ ใบหูของคุณยายข้างใหญ่จริง ๆ" หนูน้อยหมวกแดงทัก หม่าป่า
 ตอบว่า

"เพื่อจะไค้หังเสียงหนูซัด ๆ ใจละ"

"และดวงตาของคุณยายก็โตเหลือเกิน" หนูน้อยหมวกแดงพูดต่อ

"ก็เพื่อมองคุณหลานให้ชัด ๆ ใจละ" หม่าป่าตอบ

"แล้วฟันของคุณยายก็โตเชียว" หนูน้อยหมวกแดงบอกพร้อมกับรู้สึกหวาดกลัวที่เคียว

"ก็เพื่อเอาไว้เคียวเจ้ายังใจละ" เจ้าหมาป่าคำรามพร้อมทั้งกระโจนเข้าใส่

หนูน้อยหมวกแดง ตอนนีเจ้าหมาป่าส่งเสียงดังขณะพุ่งตัวไป จนคนตักไม้คุณพ่อของหนูน้อย
 หมวกแดงซึ่งเดินผ่านมาได้ยิบเข้า เขาจึงสงสัยว่ามีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นในบ้านของคุณยาย
 ครั้นเปิดประตูเข้าไปพบว่าหมาป่าอยู่ในบ้าน เขาไม่ลังเลใจเลยที่เอาขวานจามเจ้าหมาป่า
 จนตัวขาดเป็นสองทอน

ก็คิดว่า คุณพอจะฉลาดใจเพียงพอ ที่พบว่าในท้องของหมาป่ามีทั้งคุณยายและ
หนูน้อยหมวกแดง ซึ่งยังมีชีวิตอยู่และปลอดภัย

คุณพอได้ฟังจากของเจ้าหมาป่า ส่วนหนูน้อยหมวกแดงก็จัดโต๊ะอาหาร เตรียม
ขนมเค้ก และเหล้าไวน์ให้คุณยาย พรางคิดว่า ซางโซคดีจริง ๆ ที่ทั้งเธอและคุณยาย
รอดพ้นอันตรายมาได้เป็นอย่างดี

๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ตึกตอกผู้เกี่ยวจรรยา

ตึกตอกเป็นคนเกี่ยวจรรยามาตั้งแต่เกิด เมื่อตึกตอกยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ทุกคนพากัน
ว่าตึกตอกเป็นเด็กดี เพราะตึกตอกไม่เคยร้องไห้เลย แต่แท้ที่จริงนั้นเป็นเพราะตึกตอก
ซีก็เกี่ยวข้องให้ ยิ่งโตตึกตอกก็ยิ่งเกี่ยวจรรยามากขึ้น ในที่สุดก็เกี่ยวจรรยาจนถึงกับไม่ยอม
ไปหาอาหารกิน

วันหนึ่งขณะที่ตึกตอกกำลังนั่งอยู่ริมแม่น้ำ คนจากคนหนึ่งซึ่งอยู่ริมแม่น้ำอีกฝั่งหนึ่ง
พูดคุยกับตึกตอกว่า

"สวัสดีจะ ตึกตอก เธออยากจะทราบไหมว่า จะหาอาหารมากินโดยไม่ต้องทำงาน
ได้อย่างไร"

ตึกตอกครุ่นที่จะตอบ ได้แต่เงงกศีรษะ

"มานี่สิ ฉันจะบอกให้" คนจากพูด

"แหม ซีก็เกี่ยวข้องไปนี้ ท่านมาที่นี่ไม่ได้หรือ" ตึกตอกพูดพาดงอปากท้าว

"ไอ้ซี" คนจากพูดพาดงอโน้มกิ่งลงมาเห็นหน้า

"เธอดังงานของฉันทันออกจากริมหนองซี" คนจากพูด

"ซีก็เกี่ยวข้องตาย" ตึกตอกพูด "ท่านถึงเองไม่ได้รี"

คนจากจึงสลัดใบไม้หรวงลงไปให้ปลายเท้าตึกตอก

"สวัสดีจะตึกตอก" ใบจากพูด "เธออยากจะหาอาหารกินโดยไม่ต้องทำงานไหม"

ตึกตอกครุ่นที่จะตอบได้แต่พยักหน้ารับ

"คือแล้ว" โมจากพูด "เธอเอาใบของต้นตระกร้าเข้าใบหนึ่งสิ"

"ยุ่งหิสิก" ตีกตอกบน "บ้านคนตัวเองไม่ใคร่"

"ตกลง" โมจากพูด แล้วมันก็सानตัวเองเป็นตระกร้าใบใหญ่ที่สวยงาม

"ตัวสี่ก็จะ ตีกตอก" ตะกร้าพูด "เธออยากได้อาหารกินโดยใบของใบหาใหม่"

ตีกตอกครานที่จะคอยไคแต่ขยักหนารับ

"ถ้าเช่นนั้นก็หัวฉันไปที่ริมถนน แล้ววางฉันไว้ที่นั่น"

"อะไรกัน นี่ท่านคิดว่าฉันเป็นข้าท่านรึ ท่านไปเองโดยไม่ต้องรบกวนฉันไม่ใคร่"

"ตกลง" ตะกร้าพูด แล้วมันก็รีบวิ่งไปนั่งอยู่ที่ริมถนน คอยอยู่ไม่นานเท่าไร ก็มี

ชายอ้วนคนหนึ่งเดินมา

"เอะตระกร้านี่สวยดีจริง โครตงมาลืมไว้ริมถนน ฉันจะเอาใบใส่ของเวลาไปตลาด"

ชายอ้วนหยิบตระกร้าเดินไปตลาด ใบไม้ซำกัซ้อซ่าว ส้มโอ หุเรียน กุ้งแห้ง

และอาหารอีกหลายอย่างใส่ตระกร้าจนเต็ม พอซื้อของเสร็จเรียบร้อยดีแล้ว ชายอ้วนก็

เดินกลับบ้าน

เดินไปได้สักครู่ใหญ่ ๆ ชายอ้วนรู้สึกร้อนและเพลีย จึงวางตระกร้าลงไคตนไม้

และนอนหลับ พอตระกร้าเห็นชายอ้วนหลับมันก็กระโคคลุกขึ้น แล้ววิ่งกลับไปหาตีกตอกผู้

เกียจคราน

"ฉันมาแล้วจะ ตีกตอก มีข้าวของใส่มาเต็มทีเดียว เธอลุกขึ้นหยิบของออกจาก

ตระกร้า แล้วเธอก็จะมีอาหารพอกินไปตลอดทั้งอาทิตย์

"แหมซี่เกียจออกจะตาย" ตีกตอกบน "กวนไม่รู้จักหยุด เทของออกเองไม่ใคร่"

"ไคซี่" ตะกร้าตอบอย่างราเวิง แล้วมันก็เทของออกใส่ตัวตีกตอก

อาทิตย์ต่อไปอีก เมื่อตีกตอกกินอาหารหมดแล้ว ตะกร้าก็เดินไปนั่งอยู่ริมถนนอีก

คราวนี้คนชายของคนหนึ่งเดินมา พอเห็นตระกร้าเขาก็ชอบใจ คิดจะเอาตระกร้านี้ไปซื้อของ

ที่ตลาดจึงหยิบตระกร้าขึ้นแล้วเดินไปตลาด เขาซื้อสัปประค ส้มโอ และของดี ๆ อีกหลายอย่าง

ใส่จนเต็มตระกร้า แล้วเดินกลับบ้าน เดินไปไม่กี่ถอนก็รู้สึกร้อนและเหนื่อย จึงนั่งลงพักริมถนน

ใบไม้ซำกัหัดไป พอคนชายของหลับตะกร้าก็วิ่งกลับไปหาตีกตอกที่บ้าน

ทุก ๆ นาทีที่ตระกร้าออกไปรินถนน ทอดยให้ล้นเหยียบไปจ่ายของที่ตลาดกลับมาจนเต็ม ส่วนที่ติดอกใจแกมั่งกินอยู่ที่ริมแม่น้ำ ยิ่งกินมากก็ยิ่งอ้วนและเกียจคร้านมากขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็ติดอกซี่เกียจจนไม่อยากจะกินอาหารกินเอง

"พวกเรากำลังรอให้ท่านกินอยู่" ผลไม้ กุ้งและสิ่งอื่น ๆ ที่อยู่ในตระกร้าพูด

"ซี่เกียจจะตาย" ติดอกผู้เกียจคร้านพูด "ท่านวิ่งเข้ามาในปากฉันเองไม่ได้รี"

จะได้อะไรต้องกวนให้ฉันลำบาก"

ติดอกก็อ้วนและเกียจคร้านมากขึ้นทุกที ๆ วันหนึ่งตระกร้าวิ่งไปบังอยู่ริมถนน เช่นเคย พอผู้ชายอ้วนคนเก่าเดินผ่านมา

"อ้ายขโมยตัวร้ายกลับมาแล้ว" ชายอ้วนพูดอย่างโกรธเคือง แล้วหยิบตระกร้าไปให้พวกเพื่อนคู่ที่ตลาด บอกว่าเป็นคนขโมยของของคนเหล่านั้นไป พวกเพื่อนพากันมาดู และร้องว่า "ตระกร้าใบนี้แหละขโมยของของเรา"

พวกเขาจึงเอาตระกร้าไปไล่มด จิ้งจก แมลงป่อง ผึ้ง ตัวต่อ ทาก และสัตว์เลื้อยคลานอย่างอื่น ๆ ที่คอยไล่ แล้วก็ปล่อยให้ตระกร้าไปหาติดอกที่บ้านพร้อมด้วยตัวแมลงต่าง ๆ ที่พวกชาวบ้านใส่ไว้จนเต็ม

"วันนี้ได้อะไรมากินบ้าง" ติดอกถาม

"ลูกขึ้นมาดูเองดีกว่า" ตะกร้าตอบ

"ไม่เอาละ ซี่เกียจลูกขึ้น" ติดอกบ่น "ฉันเหนื่อยเหลือเกิน เหนื่อยจนไม่อยากจะกระดิกตัวไปไหนเลย เทของใส่สักฉักแล้วก็แล้วกัน"

ตระกร้าจึงเหมคและตัวแมลงมีพิษในตระกร้าออกใส่ตักติดอก ติดอกลุกขึ้นวิ่งไปอย่างที่ไม่เคยวิ่งเลยในชีวิต แต่พวกมดและตัวจิ้ง แมลงป่องวิ่งตามไป ทากและจิ้งจกก็คลานตามติดอกไป ตัวต่อและผึ้งก็บินตามไปด้วย มันกัดและคอยติดอกยิ่งวิ่งมันก็ยิ่งกัดมากขึ้น

เจ้าหญิงนิทรา

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีกษัตริย์และราชินีคู่หนึ่งรักกันมากและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข สมบูรณ์ ยกเว้นเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ ทั้งสององค์ไม่มีโอรสธิดาด้วยกัน

วันหนึ่งขณะที่ราชินีกำลังเดินเล่นอยู่ริมตำบารและนึกปรารถนาจะมีทารกอยู่ในอ้อมแขน ได้มีนกตัวหนึ่งกระโดดขึ้นมาบนหลังแล้วพูดว่า "ความประสงค์ของพระนางจะเป็นความจริง ภายในสิ้นปีนี้พระนางจะให้กำเนิดพระราชธิดาน่ารักพระองค์หนึ่ง" ราชินีรีบกลับปราสาท และเล่าเรื่องให้พระราชอาหัง และก็เป็นจริงดังที่กษัตริย์บอกไว้ ภายในปีนี้นางก็ให้กำเนิด พระธิดาองค์น้อยน่ารัก ซึ่งทุก ๆ คนที่ได้เห็นพระธิดาจะตอ้งพากันเล่าขานว่าไม่เคยเห็น ทารกที่งามน่ารักเช่นนี้เลย

พระราชอาหังมีใจในพระธิดา และเตรียมจัดงานฉลองอย่างหรูหรา พร้อมทั้งส่งคำเชิญ ไปยังเจ้าชาย เจ้าหญิง รวมทั้งนางฟ้าที่มีอยู่ในราชอาณาจักรทั้ง 12 องค์ งานฉลองยิ่งใหญ่ จริง ๆ นางฟ้าแต่ละองค์ให้พรวิเศษแก่เจ้าหญิง องค์หนึ่งอวยพรให้เจ้าหญิงมีรูปโฉมงดงาม อีกองค์อวยพรให้มีอารมณ์ดีเป็นนิจ องค์หนึ่งอวยพรให้ร้องเพลงไพเราะ ฯลฯ

ทันใดนั้นเมื่อนางฟ้าองค์ที่ 11 อวยพรเสร็จสิ้น แม่มดใจร้ายก็ปรากฏกายขึ้นและ แสดงอาการเกรงขามที่ไม่ได้รับเชิญ นางเดินไปที่เปลของเจ้าหญิงพร้อมทั้งตะโกนออกมาว่า "เมื่อเจ้าหญิงอายุ 15 ปี เธอจะสิ้นชีวิตลงเพราะถูกเข็มปักนั้ฝ่ายคำ" แล้วนางก็เดินกระที่บ เท้าออกจากปราสาทไป ปล่อยให้ทุกคนยืนตะลึง โดยทันทีนางฟ้าองค์ที่ 12 ก็ก้าวออกมา เอนตัวเหนือองค์เจ้าหญิงพร้อมทั้งกล่าวว่า "ข้าไม่อาจทำลายคำสาปแรงนั้นได้ แต่สามารถ เปลี่ยนแปลงได้เล็กน้อย เมื่อเจ้าหญิงถูกเข็มตำเธอจะไม่ตายแต่จะหลับไปเป็นเวลา 100 ปี"

พระราชามีคำสั่งให้ทำลายเครื่องปักนั้ฝ่ายทุกอันในราชอาณาจักร และในไม้ซ้าก็เหลือ เพียงไม่กี่คนที่จำเครื่องปักนั้ฝ่ายได้

เจ้าหญิงเติบโตพร้อมกับ พร ทุกข้อที่เธอได้รับ เธองดงาม มีเมตตา ร้องเพลงได้ ไพเราะเหมือนนก และทุกคนก็รักเธอ

พลัดวันเกิดครบรอบ 15 ปีของเจ้าหญิง เจ้าหญิงได้สืบสำรวจไปรอบปราสาท ตามลำพัง เธอเดินเพลินจนไปพบทางแคบ ๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน สูดทางนั้นมีบันไดขึ้นไป

พบกับประตูปานหนึ่ง ซึ่งพอเธอเปิดเข้าไปก็เห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งบนฝ้ายอยู่ เจ้าหญิงพิศวงกับเครื่องปั่นฝ้ายที่หมุนไปเรื่อย ๆ "สิ่งที่หมุนไปเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าอะไร ?" เจ้าหญิงถาม "เครื่องปั่นฝ้ายเพคะ" หญิงชราตอบ "ขอให้อันลองทำดูได้ไหม" เจ้าหญิงขอ

ทันทีที่เจ้าหญิงลงมือปั่นฝ้าย นิ้วของเธอก็ถูกเข็มตำมีเลือดไหลออกมาหยดหนึ่ง แล้วเธอก็ล้มลงและหมดสติไปทันที พร้อมกับนั้นทุก ๆ คนในปราสาทก็หลับไปด้วย นกและสัตว์อื่น ๆ ในราชอาณาจักรก็ท่องคำสาปเหมือนกัน นกเขามนหลังคาพากันหลับไป ม้าก็ยืนหลับในคอก และแล้วก็มีเดาไม้หนามขึ้นมาล้อมปราสาทอย่างหนาแน่น เรื่องนี้ได้เป็นที่เล่าลือกันว่าภายในเดาหนามอันหนาที่บีบเจ้าหญิง โคมงามองค์หนึ่งท่องคำสาปนอนหลับอยู่ในปราสาท พวกเขาพากันขนานนามให้เธอว่า "เจ้าหญิงนิทรา"

เวลาผ่านไป 100 ปี เจ้าชายในราชอาณาจักรไกลแห่งหนึ่งได้ยินคำเล่าลือเรื่องเจ้าหญิงนิทราจึงอยากจะทดลองว่าจะสามารถฟันฝ่าหนามเข้าไปช่วยเจ้าหญิงได้หรือไม่ ขณะที่เจ้าชายขี่ม้าเข้าไปใกล้พงหนามก็เกิดประกายไฟขึ้นและได้เจาะทะลุกอหนามเข้าไป ดังนั้นเจ้าชายจึงเดินผ่านเข้าไปได้อย่างง่ายดาย

เจ้าชายค่อย ๆ เดินผ่านห้องโถงใหญ่และเห็นพระราชินีและพระราชมารดา รวมทั้งข้าราชการบริพารทั้งหลายหลับอยู่ และในที่สุดเจ้าชายก็พบเส้นทางไปยังห้องที่เจ้าหญิงนอนหลับอยู่ เส้นทางนั้นช่างเงิบเหงาเสียจนเจ้าชายได้ยินแม่แต่ผีเท้าของตนเอง

เจ้าชายมาหยุดคิ้วยืนอยู่ข้างเจ้าหญิงนิทรา และก้มลงมอง ไม่เคยเห็นใครที่ช่างงดงามน่ารักเช่นนี้มาก่อน ดังนั้นจึงจูมพิศเธอ และในวินาทีนั้นคำสาปก็ถูกทำลาย เจ้าหญิงตื่นขึ้นและยิ้มให้ พร้อมกับนั้นพระราชินีและพระราชมารดา รวมทั้งทุก ๆ คนและทุก สิ่งในปราสาทก็กลับตื่นขึ้น ม้าร้อง ลูบขี้เทา นกก็ชูคอขึ้นมาขึ้น

หลังจากนั้นไม่นานนัก เจ้าชายกับเจ้าหญิงก็แต่งงานกัน งานนั้นเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ และทั้งสองก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

เจ้าชายกบ

เจ้าหญิงองค์หนึ่งมีลูกบอลที่ทำด้วยทองคำลูกหนึ่ง ซึ่งเจ้าหญิงชอบโยนมันขึ้นไปบนอากาศ และรับเมื่อมันตกลงมาเป็นการเล่นที่ทำให้เจ้าหญิงเป็นสุขมาก

เย็นวันหนึ่ง เจ้าหญิงนั่งใกล้ ๆ กับสระน้ำที่ลึกและเย็นมาก ในขณะที่เจ้าหญิงโยนลูกบอลทองคำขึ้นไปบนอากาศนั้น ปรากฏว่าคอนรับลูกบอลทองคำสิ้นผลาคพระหัตถ์ตกลงไปในสระน้ำนั้น เจ้าหญิงมองไม่เห็นและไม่สามารถจะลงไปเก็บมันได้ ทันใดนั้นก็มืดมิดหัวขึ้นมาเหนือน้ำ ร้องถามเจ้าหญิงว่า "ร้องไห้ทำไม ?" เจ้าหญิงได้เล่าเรื่องราวให้ฟัง และพูดต่อไปว่า "ถ้าใครสามารถเอาลูกบอลทองคำขึ้นมาได้ จะให้แก้ว แหวน เงิน ทอง และเสื้อผ้าดี ๆ " กบตอบว่า "จะรับอาสาไปเอาลูกบอลทองคำมาให้ และไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทองใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ต้องการนั่งรับประทานอาหารในจานทองคำของเจ้าหญิง และนอนในเตียงที่อ่อนนุ่มของเจ้าหญิงเท่านั้น" เจ้าหญิงก็รับคำ และเมื่อรอสักครู่หนึ่งปรากฏว่ากบได้คาบลูกบอลทองคำขึ้นมาให้ เจ้าหญิงรับไว้แล้ววิ่งกลับพระราชวังโดยไม่สนใจเสียงเรียกของกบเลย

ในวันต่อมา ขณะที่เจ้าหญิงนั่งเสวยอาหารมือเย็นอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงเคาะประตู เรียกว่า "โปรดเปิดประตูช่วยเจ้าหญิงที่รัก" เมื่อเจ้าหญิงเปิดประตูก็พบกบตัวนั้น ด้วยความกลัวและตกใจ เจ้าหญิงปิดประตูอย่างรวดเร็ว แล้วรีบมานั่งที่โต๊ะอาหารตามเดิม พระเจ้าแผ่นดินผู้เป็นพระราชบิดาของเจ้าหญิงตรัสถามว่า "มีอะไรเกิดขึ้นหรือลูก ?" ครั้นเจ้าหญิงเล่าเรื่องกบให้ฟัง พระราชาก็พูดว่า "เรื่องนี้ลูกต้องรักษาสัญญา จงไปนำกบมารับประทานอาหาร และนอนเตียงของลูกด้วย" เจ้าหญิงก็ปฏิบัติตามที่พระราชบิดาสั่งทุกประการ

กบได้รับประทานอาหารและนอนบนเตียงของเจ้าหญิงเป็นเวลา 2 วัน 3 คืน ตอนเช้าของวันที่สาม เจ้าหญิงรู้สึกประหลาดใจเป็นอันมากเพราะข้าง ๆ เตียงของเจ้าหญิงนั้น มีเจ้าชายรูปงามยืนอยู่ เจ้าหญิงก็ถามไปว่า "เจ้าเป็นใคร ?" เจ้าชายตอบว่า "หม่อมฉันคือกบ หม่อมฉันถูกแม่มดสาปให้เป็นกบ เจ้าหญิงได้ทำให้หม่อมฉันพ้นจากคำสาปของแม่มดแล้ว โดยการอนุญาตให้หม่อมฉันรับประทานอาหารกับเจ้าหญิง และอนุญาตให้นอนบนเตียงของเจ้าหญิงเป็นเวลา 3 คืน"

เจ้าหญิงไคฟาเจ้าชายไปพบพระราชบิดา และเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังในที่สุด พระเจ้าแผ่นดินได้จัดพระราชพิธีอภิเษกสมรส ระหว่างเจ้าหญิงกับเจ้าชาย และอยู่กันอย่างมีความสุขตลอดมา

ซินเคอเรลล่า

มีชายพ่อบุญคนหนึ่งต้องเลี้ยงลูกสาวตัวเล็ก ๆ ที่ชื่อว่า "ซินเคอเรลล่า" แต่เพียงลำพัง เขาจึงแต่งงานใหม่กับแม่หม้ายคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวติดมาด้วย 2 คน ไม่นานนักเขาก็เสียชีวิตลง แม่เลี้ยงและลูกของนางทั้งสองก็ช่วยกันกลั่นแกล้งซินเคอเรลล่า แม่เลี้ยงใช้ให้ซินเคอเรลล่าทำงานหนักตั้งแต่เช้าจนค่ำ ในขณะที่ลูก ๆ ของนางยังนอนสบายอยู่บนเตียงหรือใต้เสื่อผ้าสวย ๆ ราคาแพง ๆ และเอาแต่สองกระจกทั้งวัน ซินเคอเรลล่าต้องทำงานหนักและมอมแมม เธอต้องถูพื้น ขัดหม้อขัดกะทะ คัดพื้น ฯลฯ แต่ถึงแม้ว่าเสื่อผ้าของเธอจะเก่ารุ่งริ่งและใบหน้าของเธอจะมีคราบน้ำตาและเหมือนเขม่า เธอก็ยังสวยยิ่งกว่าลูกสาวที่นำซึ่งทั้งสองของแม่เลี้ยง นอกจากนี้เธอยังเป็นคนขมขื่นและใจดีอีกด้วย

วันหนึ่งเจ้าชายไคฟางานเลี้ยงขึ้นและเชิญแขกผู้มีเกียรติทั้งหลายรวมทั้งแม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสองของเธอ ซึ่งทำให้เธอทั้งสองภูมิใจมากและคุยกันแต่เรื่องซุกที่ใส่ไปงาน ซินเคอเรลล่าถูกใจงานมากขึ้นกว่าเคย ครั้นถึงวันไปซื้อเครื่องประดับตกแต่งเสื่อผ้าให้ลูกสาวและแม่เลี้ยงทั้งสาม

พอถึงคืนวันงาน ซินเคอเรลล่าก็ต้องแต่งผมให้กับลูกแม่เลี้ยงทั้งสอง และเธอก็พยายามซ่อนน้ำตาขณะที่แม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสองนั่งรถม้าออกไป

เมื่อพวกนั้นออกไปแล้ว ซินเคอเรลล่าก็นั่งลงร้องไห้สะอึกสะอื้น ขณะที่เธอร้องไห้อยู่นั้นก็ได้ยินเสียงประตูเปิด แล้วเธอก็มองเห็นหญิงชราหน้าตาใจดียืนยิ้มอยู่

"ไม่ต้องร้องไห้หรอกหนู" หญิงชรารอบอก "ฉันเป็นนางฟ้าประจำตัวของหนู และฉันมาเพื่อช่วยหนูให้ได้ไปทำงานเลี้ยงตัวเอง ไปในส่วนแล้วเอาผักทองมาให้ฉันผลหนึ่ง เอาผลใหญ่ที่สุดที่หนูจะหาได้ค่ะ"

ซินเคอเรลล่าวิ่งเข้าไปในส่วนและนำผักทองผลโตออกมา นางฟ้าใช้คทาวิเศษ และที่ผลผักทองและมันก็กลายเป็นรถม้าสีทองงดงามเหมาะสมกับเจ้าหญิงที่เดียว

"ไปเจอกับคัทหนูออกมาซิ" นางฟ้าบอก ซินเคอเรลล่าเข้าไปในครัวและเอากัทหนูออกมา ในนั้นมีหนูเล็ก ๆ 6 ตัว นางฟ้าใช้ทา และที่หนูที่ละตัว แล้วพวกมันก็กลายเป็นม้าหาที่ส่งางาย 6 ตัวในทันที

แล้วนางฟ้าก็บอกให้ซินเคอเรลล่ามองไปยังคัทและพบว่ายังมีหนูตัวใหญ่หางยาวเหลืออยู่สักหนึ่งตัว มันจึงถูกเนรมิตให้กลายเป็นคนขับรถม้า "เข้าไปในสวนอีกทีสิ" นางฟ้าบอก "และจับจิ้งจกมา 6 ตัว มันรอซ่อนอยู่ตามพุ่มไม้" เมื่อซินเคอเรลล่านำจิ้งจกเข้ามา นางฟ้าก็เสกให้มันกลายเป็นองครักษ์ 6 คน ใส่ชุดสีเขียวประดับคันทอง ซึ่งรีบป็นขึ้นไปเป็นประจำที่บนรถทันที

และก็ถึงคราวของซินเคอเรลล่าบ้าง นางฟ้าใช้ศทาวิเศษแต่ละตัวซินเคอเรลล่าเสื้อผ้าที่เก๋ารุ่งรังของเธอก็กลายเป็นชุดที่สวยงามประดับประดาด้วยทองเงิน และที่เท้าก็สวมรองเท้าแก้วซึ่งส่องแสงแวววาว "คราวนี้ไปร่วมงานเลี้ยงได้แล้วและขอให้สนุก" นางฟ้าบอก เมื่อซินเคอเรลล่าก้าวขึ้นรถม้า "แต่ต้องจำเอาไว้ว่าต้องกลับมาอนเที่ยงคืน เมื่อนาฬิกาตีครบ 12 ครั้ง ทุกอย่างที่ถูกเนรมิตขึ้นจะกลับคืนสู่สภาพเดิม เสื้อผ้าก็จะกลายเป็นเก๋ารุ่งรัง รถม้าก็เป็นผลึกทอง ม้าก็กลายเป็นหนูตัวเล็ก ๆ คนขับรถก็กลายเป็นหนูตัวใหญ่ และองครักษ์ก็กลายเป็นจิ้งจก ฉะนั้นต้องคอยดูเวลานะ"

ซินเคอเรลล่าให้สัญญาว่าจะกลับตามเวลา เจ้าชายได้ออกมาต้อนรับซินเคอเรลล่าผู้เลอโฉม และนำเข้าไปในงานเลี้ยง ทุก ๆ คนจ้องมองและตะลึงในความงามของเธอ เธอเต้นรำกับเจ้าชายตลอดค่ำ เธอสนุกสนานมากจนลืมดูเวลา และในเมื่อนาฬิกาเริ่มตีเวลาบอกเวลาเที่ยงคืน เธอก็รีบวิ่งออกจากงานอย่างรวดเร็วที่สุด

เจ้าชายวิ่งตามออกมาและขณะที่ซินเคอเรลล่าวิ่งลงบันได เธอทำรองเท้าแก้วหลุดออกมาข้างหนึ่ง เจ้าชายรีบหยิบขึ้นมา และถามททหายามว่าเห็นเจ้าหญิงนั่งรถม้าออกไปหรือไม่ ททหายามตอบว่าไม่มีครผ่านประตูออกไปเลยนอกจากเด็กผู้หญิงใส่เสื้อผ้าเก๋ารุ่งรังท่าทางเหมือนเด็กรับใช้ในครัว

ซินเคอเรลล่าวิ่งกลับบ้านในชุดที่เก๋ารุ่งรังและสิ่งเดียวที่เหลือจากการเนรมิตก็คือรองเท้าแก้วอีกข้างหนึ่ง

เมื่อแม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสองกลับจากงานเลี้ยงก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องเจ้าหญิงแสนสวย
ที่ทำให้เจ้าชายหลงใหล "เธอรีบกลับอย่างกระชั้นชิด" พวกลูกสาวแม่เลี้ยงบอก "แต่ทำ
ร่องเท้าแกวทลุดไวข้างหนึ่งละและเจ้าชายทำประหนึ่งว่าร่องเท้าข้างนั้นเป็นสมบัติที่รัก
เอาแต่จ้องมองดูและดูไปไฉน"

จากนั้นไม่กี่วันก็มีประกาศจากวังว่า เจ้าชายจะแต่งงานกับหญิงที่สวมร่องเท้าแกว
ข้างนั้นได้พอดี คนของเจ้าชายตระเวนไปตามบ้านเรือนทุกหลังในอาณาจักรและให้หญิงสาว
ทุกคนลองสวมร่องเท้าแต่ก็ยังไม่มีการสวมใครได้เลย

คนของเจ้าชายมาถึงบ้านของซินเคอเรลล่า และลูกสาวของแม่เลี้ยงทั้งสองคนก็
ได้ลองสวมร่องเท้าแกว แต่ไม่ว่าจะบีบจะคั้นอย่างไรก็ไม่สามารถสวมได้ "ให้ฉันลองสวม
บ้างสิ" ซินเคอเรลล่าซึ่งยืนแอบอยู่ด้านหลังบอกแม่เลี้ยง พวกลูกสาวทั้งสองพากันหัวเราะ
เยาะ แต่คนของเจ้าชายได้รับคำสั่งให้ทุกคนในบ้านต้องลองสวมร่องเท้าแกว เขาจึงเชิญ
ให้ซินเคอเรลล่าลองสวม มันช่างสวมได้พอดีเหมาะกะกับเท้าของเธอ และซินเคอเรลล่าก็หยิบ
ร่องเท้าแกวอีกข้างออกมาสวม มันเป็นคู่กันพอดี

ทันใดนั้นนางฟ้าประจำตัวของซินเคอเรลล่าก็ปรากฏกาย และเอาคทาวิเศษแต่ละตัว
ของซินเคอเรลล่า ใบพัดที่ทันใดเธอก็กลายเป็นหญิงสาวที่สวมชุดงามหรูสวยยิ่งกว่าชุดที่เธอ
ใส่ไปงานเลี้ยงเสียอีก แม่เลี้ยงและลูกสาวจำได้ทันทีว่านี่คือเจ้าหญิงแสนสวยที่พวกเขาเห็น
และพากันขอร้องซินเคอเรลล่ายกโทษให้กับสิ่งร้าย ๆ ที่พวกเขากระทำ

ซินเคอเรลล่าเข้าสวมกอดแม่ลูกทั้งสาม ยกโทษให้และขอกลับเป็นมิตรต่อไป แล้ว
เธอก็ถูกเชิญเข้าวัง ไม่นานก็ได้แต่งงานกับเจ้าชาย และอยู่กันอย่างมีความสุข

เด็กหญิงผมทองกับหมีสามตัว

กาลครั้งหนึ่งมีครอบครัวหมี อาศัยกระท่อมเล็ก ๆ ในป่าแห่งหนึ่ง ครอบครัวนี้ประกอบด้วยพ่อหมีตัวใหญ่ แม่หมีตัวขนาดกลาง และลูกหมีตัวเล็ก ๆ

หมีแต่ละตัวมีเตียงสำหรับนอน เก้าอี้สำหรับนั่ง และสามสำหรับใส่อาหารของตนเอง เข้าวันหนึ่ง หลังจากเตรียมอาหารใส่สามใบโตแล้ว ครอบครัวหมีก็ออกไปเดินในป่า เพื่อรอให้อาหารเย็นก่อนจึงจะกลับมากิน

ขณะที่ทั้งสามออกไป เด็กหญิงคนหนึ่งชื่อเด็กหญิงผมทอง เดินผ่านมาทางกระท่อม เธอแอบมองหน้าต่างและเห็นสามอาหารจัดอยู่บนโต๊ะจึงไปที่ประตูและเปิดเข้าไป

ที่แรกเธอชิมอาหารในสามใบโต แต่มันร้อนเกินไป ต่อมาเธอชิมอาหารในสามใบขนาดกลาง แต่มันเย็นซี้ดเกินไป แล้วเธอก็ชิมอาหารในสามใบเล็ก ซึ่งไม่ร้อนและเย็นเกินไป เธอจึงรับประทานจนหมดสาม

เสร็จแล้วเด็กหญิงผมทองขึ้นไปนั่งเล่นบนเก้าอี้ของพ่อหมี แต่มันสูงเกินไป เธอจึงลองนั่งเก้าอี้ของแม่หมี แต่ที่นั่นมันลึกลงเกินไป เมื่อเธอนั่งบนเก้าอี้ของลูกหมี เบาะนั้นก็ทะลุและขาเก้าอี้ก็หัก

ดังนั้นเธอจึงลองขึ้นไปดูชั้นบน เธอลองนั่งบนเตียงใหญ่ของพ่อหมี แต่มันแข็งเกินไป เธอลองนอนบนเตียงสวยของแม่หมี แต่มันนุ่มเกินไป แล้วเธอก็ลองนอนบนเตียงของลูกหมี และเคลิ้มหลับไป

ขณะที่เด็กหญิงผมทองนอนหลับอยู่นั้น หมีทั้งสามก็กลับมาจากเดินเล่น ครั้นพ่อหมีเห็นมีชั้นคาในสามของตนก็คำรามเสียงดัง "มีใครมากินอาหารใบสามของฉัน" และเมื่อแม่หมีเห็นมีชั้นคาในสามของตนก็พูดขึ้นบ้างว่า "และมีใครมาแอบกินอาหารใบสามของฉัน" แต่เมื่อลูกหมีมองเห็นสามของตนก็ร้องว่า "มีใครมากินอาหารใบสามของผม และกินหมดเลย"

คราวนี้พวกหมีพากันสำรวจรอบ ๆ กระท่อม เมื่อพ่อหมีเห็นหมอนอิงบนเก้าอี้ของเขา ยู่ก็คำรามเสียงสนั่นว่า "มีใครมานั่งบนเก้าอี้ของฉัน" และพอแม่หมีเห็นหมอนอิงในเก้าอี้ของนางยับก็พูดขึ้นว่า "มีใครมานั่งบนเก้าอี้ของฉัน" แต่พอลูกหมีเห็นเก้าอี้ของตนก็ร้องไห้โฮ "มีใครมานั่งเก้าอี้ของผม แล้วยังทำมันหักเป็นชิ้น ๆ เลย"

ตอนนี้พวกหนีหากันโกรธมากและขึ้นไปข้างบนเพื่อดูว่ามีใครรบกวนกับเตียงของตนหรือไม่

พอหนีสังเกตเห็นว่าผ้าคลุมเตียงของตนมีรอยยับ จึงตำรามว่า "มีใครมานอนบนเตียงของฉัน" และแม่หนีก็สังเกตเห็นว่าผ้าคลุมเตียงของนางกระจุยกระจายจึงร้องว่า "มีใครมานอนบนเตียงของฉัน" ลูกหนีส่งเสียงว่า "มีใครมานอนบนเตียงของผมและยังนอนอยู่เลย" ลูกหนีส่งเสียงดังจนเด็กหญิงผมทองตื่นตกใจ และมองเห็นหนีสามตัวกำลังพากันจ้องเธออย่างโกรธแค้น เธอกระโจนลงจากเตียงวิ่งผ่านหนีทั้งสามลงบันไดออกจากกระท่อม และวิ่งผ่านป่าอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เธอไม่ได้หยุดพักเลย จนกระทั่งถึงบ้านของเธอ และตั้งใจว่าจะไม่ห้องเหยี่ยวในป่าตามลำพัง หรือเข้าไปในบ้านคนแปลกหน้าโดยไม่ได้รับเชิญ หรือแอมรับประทานอาหารของผู้อื่นอีกต่อไป

อิทธิพลของนิทานที่มีต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

บทคัดย่อ

ของ

วีรพร คันธีชวาล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2526

การศึกษาค้างนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อศึกษาอิทธิพลของนิทานที่มีต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ของเด็ก นอกจากนี้ยังได้ศึกษาว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะได้รับประโยชน์จากการฟังนิทานต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนวัดรวก เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน นักเรียนแต่ละคนถูกจัดเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย แต่ละกลุ่มจะได้ฟังนิทานจำนวน 12 เรื่อง โดยใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ได้แก่ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู นิทานและแบบทดสอบการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ Analysis of Variance

ผลการศึกษปรากฏดังต่อไปนี้

1. เด็กในกลุ่มทดลอง มีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ สูงกว่าเด็กในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อยมีการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกัน
3. นิทานมีผลต่อการคิดหาเหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ไม่แตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก และแบบใช้เหตุผลน้อย

THE EFFECTS OF STORIES ON LOGICAL THINKING
OF CHILDREN WITH DIFFERENT REARING PRACTICES

AN ABSTRACT

BY

WEERAFORN TUNCHUTCHAWAN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

October 1983

The main purpose of this experimental study was to evaluate the influence of stories on logical thinking of children. In addition, this research aims at examining the influence of the stories on logical thinking of the children who received different types of child - rearing practices.

The sample in this study consisted of 40 children from Pratom 2 of Wat Ruag School Bangkoknoy, Bangkok during the academic year 1983. These 40 children were randomly assigned to the experimental and the control groups. Each group was told of 12 stories for the total of 4 weeks.

The instruments used in this study were child - rearing practices questionnaire, stories and logical reasoning test, The data were computed by using Analysis of Variance

The findings of this study were as follows;

1. The logical thinking of children in the experimental group was significantly higher than the control group at the .05 level.
2. There was no difference between the children with high and low reasoning child - rearing practices on logical thinking.
3. There was no evidence that stories affected the logical thinking of the children with high and low reasoning child - rearing practices.